

Međutim, za moga sagovornika hafiza Esada Amina duhovni svijet i duhovna bića nikada nisu bili upitni. U vremenu kada je stvarana ova knjiga (1996-1997), među poznavateljima praktične primjene Kur ana, djelovao je kao jedan od autoriteta. Uskoro sam stekao dojam da se radi o čovjeku široka obrazovanja, koji je prevazišao sve dosadašnje pojedinačne domete na našim prostorima, a prema mnogima, trenutno je jedan od najznačajnijih autoriteta u svijetu egzorcizma.

Rođen je u Višegradu 1962. godine u skromnoj radničkoj porodici i već je od malih nogu pokazivao interesovanje prema onome što se u svijetu znanosti naziva duhovnim i metafizičkim. Godine 1978. upisao je i završio Gazi-Husrevbegovu medresu u Sarajevu. U istom periodu postao je hafiz - naučio Kur an napamet za svega osamnaest mjeseci. Devet godina kasnije zainteresirao se za tajna orijentalna učenja i počeo istraživati domete i vrijednosti praktične primjene Kur ana. U tome su mu od velike koristi bili izvori pisani na arapskom, perzijskom i engleskom jeziku, koje je uspio pribaviti iz različitih dijelova svijeta, od Lahorea i Nju Delhija, pa preko Teherana, Bagdada, Damaska, Kira i Bejruta do Ankare i Istambula. U njegovim rukama bili su i prastari rukopisi prvih arapskih autora, koji su pisali o tajnim islamskim znanjima, ali i rijetke knjige u kojima je dobar dio sadržaja šifriran. Zahvaljujući upravo svim tim izvorima hafiz Esad M. Amin istinski je postao neprikosnoveni autoritet u ovoj oblasti. Do sada je uspješno tretirao preko 3.500 pacijenata opterećenih različitim vidovima psiho-smetnji, koje su bile prouzrokovane napadima džina, odnosno bića iz duhovnog svijeta.

Za razliku od mnogih prije njega, koji su, takođe, koristeći se raznim načinima, uspjevali komunicirati sa džinima, gospodin Amin o svojim iskustvima i saznanjima govori otvoreno, sa mnogo detalja i osobnog iskustva, iskreno nastojeći da me što više upozna s fascinantnim svijetom duhovnih bića, njihovih nepredvidljivih osobina, navika, mana i vrlina.

Ovaj dugi, iscrpni, a nadam se, i veoma zanimljivi razgovor, vođen je tokom novembra/studenog i decembra/prosinca 1996. godine, u vrijeme kada je gospodin Amin polagao i svoje posljednje ispite na Filozofskom fakultetu u Sarajevu, odsjek historija i odsjek arapski i perzijski jezici. Koliko mi je poznato, ovo je, možda, u svijetu prvi novinarski razgovor, koji na ovako otvoren i jasan način govori o nevjerovatnim detaljima i osobnim iskustvima, koji su prohujalih stoljeća samo djelomično bili objavljivani u rijetkim knjigama ili rukopisima orijentalnih tajnih znanja i vještina.

Slažete li se s najčešćom konstatacijom starih autora o porijeklu džina? Oni, kako je poznato, kažu da je Svemogući Bog stvorio džine od bezdimnog plamena vatre, mnogo prije nego što

je stvorio čovjeka?

- To je ustaljeno mišljenje i ono je najbliže istini. U vrijeme kada je cijeli Univerzum bio jedna nedefinisana masa, nešto što nije bilo "ništa", a nije bilo ni "nešto"; kada se stvarao svijet onakav kakvog ga danas poznajemo, Bog je od vatre i ognja stvorio džine, nemirna i prevrtljiva duhovna stvorenja što će predstavljati suprotnost čovjeku, kojeg će, nešto kasnije, stvoriti od zemlje - od ilovače. Između ostalog, jedno od mišljenja jeste da su duhovni bića stvorena mnogo, mnogo prije prvoga čovjeka, u vrijeme kada je naša planeta bila u užarenom stanju. Međutim, ima i drugačijih mišljenja, koja niko ne prihvata sasvim ozbiljno...

Kakva je uloga meleka u svijetu džina i da li se ona s vremenom mijenjala?

- Kada je Svemogući Bog saznao Univerzum, onda ga je saznao u izvjesnom paritetu. Rekao je da budu muški i ženski, pozitivci i negativci; da budu dani i noći, svjetlost i tmina, vruće i hladno, nebo i zemlja, vatra i voda, materijalno i duhovno... Uglavnom, svijet meleka trebalo bi da bude svijet izvjesnih programiranih pozitivnih bića sačinjenih od svjetlosti, čija je uloga da prate razvoj čovjeka i da ga pozitivno usmjeravaju u njegovom životu na Zemlji. U tom smislu se odvija njihovo djelovanje, njihov zavjet, odnosno njihova misija...

Prema nekim izvorima od svih živih - fizičkih i duhovnih

- bića na svijetu najviše ima meleka. Čak od svakih deset bića - devet su meleci! Od hiljadu, njih je devetsto... Zašto je taj odnos takav i kakve funkcije oni obavljaju?

- Oni su, moglo bi se reći, korektori ljudskog ponašanja i njihov je uticaj od sudbonosne važnosti. Zahvaljujući, između ostalog, i njima, čovjek još uvijek uspjeva prebroditi sva iskušenja i podvale što mu redovito poturaju zli džini i šejtani. Podjednako značajnu ulogu, meleki imaju i u svijetu sinova vatre, dakle, u svijetu džina. Tamo im oni svojim uticajem smanjuju prostor djelovanja i nasrtaja na čovjeka. Meleki su jedna vrsta balansa između ljudi i džina, protuteža negativnih uticaja džina.

Postoje različite vrste meleka. Postoje oni koji memorišu, bilježe i strpljivo programiraju ono što čovjek čini. Zatim, postoje meleki zdravlja, meleki koji će najaviti čas sudnjega dana, i oni pozorno čekaju da izvrše svoju misiju. Postoje i meleki, koji učestvuju u zemaljskim zbivanjima.

U jednoj zanimljivoj studiji Kasima Hadžića "Kur'an o melekima", objavljenoj u "Takvimu 1984." kaže se da se u Kur'anu spominju osamnaest različitih vrsta meleka: **talijat-**

meleki (čitači Opomene (Kur'ana), **džarijat-meleki** (meleki koji lako plove), **hamilat-meleki** (nosači tereta), **zarijat-meleki** (pokretači snažnih vjetrova), **zadžirat-meleki** (koji odvrćaju

ljude od grijeha), **sabihat-meleki** (brzi plivači), **sabikat-meleki** (brzi izvršioc), **saffat-meleki** (postrojani meleki), **asifat-meleki** (brzi poput vihora), **farikat-meleki** (rastavljači duše od tijela prilikom umiranja), **mudebbirat-meleki** (što sređuju nesređeno), **murselat-meleki** (meleki što se jedan za drugim šalju), **mu'akkibat-meleki** (što se smjenjuju), **mukassimat-meleki** (raspoređivači nafake, kiše itd.), **mulkiyat-meleki** (dostavljači Objave), **nazi'at-meleki** (što grubo uzimaju duše), **naširatmeleki** (raznosači oblaka, kiše i sl.) i **našitat-meleki** (što nježno uzimaju duše). Osim ovih meleka, postoje i mnogi drugi, koji se pominju hadisima. No, vrat ćemo se ovoj temi kasnije. Duhovi i materijalni svijet sa mnoštvom najrazličitijih živih bića naprosto djeluje fascinantno. Kako je, zapravo, stvoren?

- Ukratko sve je sazđano između dvije riječi, dva harfa, između “**Kafa**” i “**Nuna**”. Kada se spoje “**Kaf**” i “**Nun**”, dobije se riječ “**kun**”, što znači - **budi**. U tu riječ je stala cjelokupna božanska stvaralačka snaga, dakle, sve ono što dragi Bog hoće da kaže i da napravi. On kaže **budi** i ono - **bude!** Međutim, između toga **budi** i **bivanja**, stoje mnogi svjetovi. Ponekad su to svjetovi džina, ponekad meleka, ponekad ljudi, ponekad biljni svijet, ponekad životinjski, a ponekad je to - sve zajedno!

Uglavnom, Božanska kreativna stvaralačka snaga je bila naredbodavna i nije se manifestirala u nečem što bi se moglo usporediti sa izvršilačkom snagom. Jednom ljudskom logikom, ako posmatramo čovjeka, koji posjeduje fizičku snagu, i posmatramo drugoga, koji ima autoritet, mi ćemo zasigurno dati prednost onome koji ima autoritet! Dakle, Božansku stvaralačku moć treba shvatiti kroz autoritet, uz mnoštvo onih koji su mu podređeni i koji drže do tog autoriteta. Postoje Božiji robovi, oni koji su Njemu odani, i postoje oni koji Mu nisu odani, a njihov je predstavnik Iblis, Sotona, Šejtan, Lucifer, Nečastivi... Sam Iblis ili, ako hoćete, Sotona nije nevjernik, on je **nezadovoljnik**, on je onaj što permanentno čini intrige, kuje urote protiv Boga, ne zato što u Njega ne vjeruje, nego zato što, po svaku cijenu, želi da zauzme Njegovo mjesto!

O Iblisu ili Sotoni ćemo kasnije... U jednom starom rukopisu hodže Mehmeda Rušdija, sina Derviš-Huseina, zvanog Hadžabula iz Akhisara, kojeg je napisao 1303. godine po Hidžri, odnosno 1885. godine po zapadnjačkom kalendaru, kaže se da džini muškarcima i ženama mogu nanijeti duševne ozljede na sedamdeset načina. Radi li se o proizvoljnoj brojci, pretjerivanju ili je njihova moć, možda, mnogo veća?

- Precizno se baš ne bi moglo odrediti da li je to baš sedamdeset načina ili sedamdeset i jedan, brojka koja se u islamu vrlo često obrće. Ja, recimo, poznajem određene sure, koje blagotvorno djeluju ukoliko se izgovore - sedamdeset puta. One

neutraliziraju štetni uticaj džina i tjeraju ga od njegovih zlih namjera. Tu, na primjer, spadaju sure **Felek**, **Nas** i mnoge druge... Da li džini mogu nanijeti duševne ili nekakve drugačije ozljede na tačno sedamdeset načina?! Ne, ne bih mogao odgovoriti. Prije bih bio sklon mišljenju da su njihove mogućnosti daleko veće i da ih je veoma teško matematički iskazati.

To su i Vaša iskustva?

- Da, da... Moje je iskustvo da su džinski napadi vrlo raznoliki, uporni i nepredvidivi.

U istom rukopisu se kaže da postoji oko 70.000 džinskih plemena. Ne radi li se o pretjerivanju?

- U nekim prastarim tekstovima i ja sam naišao na taj podatak, ali tu ima dosta toga nejasnog. Naime, teško je razlučiti da li jedno džinsko pleme može stati u jedan svijet ili, pak, u njega stane više plemena... Meni je poznato nekih sedam plemena džina-pravovjernika za koje sam, svojevremeno, bio veoma zainteresiran. Postoje i neka druga džinska plemena, koja pripadaju nekim drugim religijama, kulturama, pokretima, otpadnicima, pa i vjerskim sektama; neki koji su religiozni, a neki koji su kvazireligiozni... To je mnoštvo, koje je teško sagledati i procijeniti. Gdje žive džini? U drevnim rukopisima se tvrdi da su nastanjeni pokraj vodenih površina, u vlažnim špiljama i u gudurama, u starim, napuštenim grobljima i u šumama, u vlazi, prljavštini i tami, dok su samo otmena plemena džina nastanjena pokraj vatre. Ima li se tu još nešto dodati?

- Ima. Najstarije ljudsko iskustvo, koje bilježe stari tekstovi, jeste iskustvo sa džinima sa kojima su ljudi, uglavnom, imali nevolja i problema. Džini se uvijek pominju u kontekstu nekakve bolesti. Najčešće duševne bolesti, koja je prouzrokovana džinskim napadom, dok je čovjek boravio na riskantnim mjestima - pored smeća, u vanjskom toaletu, negdje blizu kanalizacije ili na obali rijeke, mora, kaljuge, baruštine; na groblju ili na nekim drugim neadekvatnim mjestima, koja nisu predviđena za čovjekovo obitavanje. Znači, takva su iskustva sa džinima nevjernicima. Ne može se naći potvrđen i provjeren primjer da je neko imao nekakvo iskustvo sa džinom pravovjernikom negdje na groblju, na smjetljištu ili na nekom drugom prljavom mjestu. Na takvim mjestima, po pravilu, napadaju džini, koji su negativci, jer oni uvijek biraju baš takva mjesta - prljave, vlažne, mračne, zagađene i memlive prostore, kao i nečiste i neosvjetljene haustore, odakle vrebaju svoje žrtve, želeći im nanijeti što dugotrajnije tegobe i što veće zlo...

Pošto se radi o duhovnom svijetu, koji se prožima sa našim svijetom, ne bi se baš sa stopostotnom sigurnošću moglo precizirati gdje je baš džinsko prebivalište. Oni se uvlače i smještaju po stanovima, po kućama i po šumama... Postoje oni koji žive

u vodi, koji prolaze kroz vodu, kroz brda, kroz svaku materiju, jer materija za njih ne predstavlja nikakvu prepreku!

Znači, ne postoji mogućnost njihovog preciznog lociranja, izuzev što uopćeno znamo da vole prljavštinu, mrak, vlagu i da biraju rubna područja, tamo gdje se lome svjetlost i tama, voda i kopno, toplo i hladno, zvuk i muk...

- Da, to je tačno. Negativci uvijek biraju mrak, prljavštinu i vlagu. Zbog toga se i dešava da duševni bolesnici najčešće haluciniraju u mraku ili kada zatvore oči. Tada iz njih govore zli i pakosni džini, signaliziraju svoje prisustvo, iskazujući svoju radost i svoj trijumf.

Našao sam jedan zanimljiv podatak da žene džina najčešće žive po raznim vrtovima, voćnjacima, šumama i razvalinama. Je li to tačno i, ukoliko je tačno, na koji način kontaktiraju muški i ženski džini i da li među njima postoji nešto što bi se moglo nazvati bračnom zajednicom?

- Ne bih se mogao složiti s tom konstatacijom. Gdje žive muški džini tu žive i ženski - kao što je i u našem svijetu, gdje ima muškaraca, tu ima i žena. I među njima postoje istovjetni kontakti kao i kod ljudi. Ukratko, postoje bračne zajednice, postoji ljubav, postoji ljubomora i mržnja, postoje osveta i pakost... Isto, kao i u nas. Po tome se mnogo ne razlikujemo.

Tvrdi se da su oni mnogo emotivniji od nas?

- Oni su strahovito emotivni, jer je i sama vatra, supstanca njihovog prabitka, supstanca od koje su oni stvoreni, toplija, nepredvidljivija, pa je i njihova strast takva, a mržnja žešća, upornija, trajnija i opakija. Dakle, oni se ponašaju upravo u skladu sa supstancom od koje su načinjeni: vrlo su temperamentni, osvetoljubivi, žestoki, isključivi, vrlo brzi, nepredvidljivi i impulsivni, dok je čovjek nešto drugačiji, jer je načinjen od zemlje i u sebi, u svojoj prirodi, posjeduje osobine zemlje - strpljenje, pristupačnost, poniznost, toleranciju, mogućnost približavanja, plodnost, izdašnost, spremnost na oprostaj...

Kakva sve plemena postoje među njima i zašto permanentno ratuju, kako o njima govore stari autori i prastara predanja?

- U rukopisima o džinima, koji su se sačuvali do današnjih dana, vrlo rijetko se pominje podatak da među džinima postoje i oni, koji su potpuno odani islamu. Ono što sam ja do sada nastojao da uradim jeste distanciranje pravovjernih džina od ostalih i moji kontakti jesu bili sa onima koji se drže islamskog kodeksa. No, među džinima postoje i oni koji imitiraju pravovjernost, koji se lažno predstavljaju, čineći sve kako bi se dodvorili i zadobili vaše povjerenje. Pri tome najčešće djeluju vrlo ubjedljivo i u stanju su obmanuti naivne i neoprezne ljude. Potrebno je, dakle, napraviti razliku između Iblisovih poklonika, sotona i šejtana, s jedne strane, i džina pravovjernika, s druge. Iblis je od onih

stvorenja, nezadovoljnika, koji ne želi biti rob nego gospodar, nešto kao kod Ničea "u volji roba, našao sam volju za gospodarenjem". Dakle, svaki Iblisov sljedbenik želi jednoga dana da postane gospodar i tako se, u svim, bitnim prilikama i ponaša. Negirajući Boga, on uzdiže sebe!... Što se tiče čestih ratova među džinima, neprijateljstva najčešće izbijaju zbog različitih, nerjetko i oprečnih interesa. Znači, iz istih pobuda zbog kojih ratuju i ljudi. Najčešće se bore za vlast ili prevlast.

Kažu da džini munjevitom brzinom napadaju ljude, čak brže i od treptaja oka. U kakvim situacijama se dešavaju ti ataci i da li je moguće predvidjeti i izbjeći te napade?

- Napad džina odista može da bude veoma, veoma brz, tako da čovjek nije u stanju ni da primijeti, a kamo li da se za napad pripremi i odbrani. Klasičan ambijent za džinski napad jesu, kako sam rekao, mračna, zapuštena, vlažna i prljava mjesta. Recimo, kada neko prolazi kroz prljav haustor i osjeti da mu utrnu noge ili neki drugi dijelovi tijela. To je prvi signal da je napadnut od džina. Ali, postoje i drugi simptomi: znojenje ruku, osjećaj nelagode, ubrzani puls, pojava glavobolje u samo jednom dijelu glave, zujanje u ušima, mučnina u stomaku, kočenje izvjesnog dijela tijela, pojava bolova sličnih reumatizmu, išijasu ili napadu bubrega... Znači, zli džini nas na razne načine mogu maltretirati. Srećom, svi se napadi mogu izbjeći strogim pridržavanjem vjerskog kodeksa, izbjegavanjem nečistih i zapuštenih mjesta, izlazaka u prvi mrak ili u ranu zoru, te održavanjem lične higijene.

Čovjek koji je vjernik praktičar; dakle, čovjek koji se redovito moli Bogu, daje zekat (milostinja, obavezni milodar, jedna od glavnih obaveza islama - pr. A.B.), time svoje tijelo i svoju dušu oplemenjuje pozitivnim energetske potencijalom. Oko sebe pravi zaštitni štiti, pa je takav čovjek za džine odbojan i nepristupačan, kao da je radioaktivan i oni se od njega redovito sklanjaju.

Može se čak desiti da u njega i uđu, ali se nikako ne mogu u njemu dugo zadržati, jer bi, naprosto, sagorjeli! Čistota duše, pravičnost, iskrenost, dobroćudnost, plemenitost, poštenje, ukratko, sve ono što nazivamo moralom, direktno se suprotstavlja nasrtajima džina i ne dozvoljava im pristup takvim ljudima!

Kolika je snaga džina i kakve su njegove moći?

- Džini se kreću brzinom svjetlosti, a u nekim slučajevima čak i brže. Njihovu snagu i moć najbolje ilustrira priča iz vremena Božijeg poslanika Sulejmana (Solomon), koji je imao moć nad džinima. Za vrijeme posjete zanosne Belkis(e), kraljice od Sabe, Sulejman je želio da impresionira svoju gošću, pa je sazvaio džine i postavio im je pitanje - za koje vrijeme mogu prenijeti prijesto prelijepu kraljicu od Sabe u Jerusalem. Jedan od džinskih poglavara oholo je izjavio da to može učiniti za vrijeme dok se Božiji poslanik podigne iz svog carskog prijestolja. No, javio se

odmah drugi: "Donijeću Vam ga Gospodare, prije nego što trepnete okom!..." Tako je i bilo. Džinska snaga jeste, zapravo, manifestacija njihovog znanja. Oni, dakle, ukoliko posjeduju znanje, posjeduju i fizičku snagu. Ukoliko nemaju znanja, oni su fizički slabiji!

Ko je najizloženiji džinskim napadima i u kakvim se okolnostima obično dešavaju ti napadi? Kažu da su to porodilje, djeca, pa tek onda odrasli muškarci? Možete li nam kazati da li je to tačan redoslijed i - ako jeste - zašto je to baš tako?!

- Ranije smo rekli da džini najčešće napadaju na zapuštenim i prljavim mjestima. Tamo gdje nije u dovoljnoj mjeri zastupljena higijena. Iz toga se može zaključiti i kakve osobe džini najradije i najčešće napadaju. Njihove žrtve su ljudi, koji žive u neredu, tamo gdje ne postoji nikakva kultura stanovanja, ljudi koji o higijeni ne vode mnogo računa, neuredne i raskalašene osobe sklone lijenčarenju i raznim porocima. U ratnim okolnostima, međutim, džini su najčešće prisutni na mjestima gdje se proljeva krv, gdje se ubija, muči, masakrira i vrši genocid, nasilje i zločin.

Znači posebno su aktivni u ratu?

- Da, to je tačno. Ljudi su pogotovo izloženi njihovim napadima u ranim jutarnjim satima, kada jutro zamjenjuje noć, i u predvečerje, kada se dan gasi u nastupajućoj noći. Najčešća mjesta njihovih ataka su mjesta gdje se proljeva krv, dakle, na samom ratištu, u mučilištima i ratnim kazamatima, jer krv za njih predstavlja poseban izazov i stimulans. Što se tiče redoslijeda njihovih žrtava, moram reći, ne radi se o napadima na slabije. U pitanju su drugi kriteriji. Najradije napadaju one koji najmanje održavaju tjelesnu higijenu, zatim teške griješnike, alkoholičare, narkomane, žene u drugom stanju, labilne osobe, osobe koje imaju mnogo životnih problema, osobe u žalosti, žene u toku menstrualnog ciklusa, osobe pod šokom, zastrašene i užasute osobe... Što se tiče djece, ona u mlađem dobu posjeduju određen senzibilitet da osjete prisustvo džina i da u sebi stvaraju odbranbeni mehanizam, koji ih štiti od teških napada. Ipak, nije slučajno da svi brižni roditelji svoju djecu prije prvog mraka pozivaju u kuću, jer upravo tada džini najčešće traže svoje žrtve... Odrasli muškarci nisu ništa manje otporni od žena i djece, pogotovo ako žive u okolnostima koje najviše pogoduju džinskim atacima. No, ako su poštenu pravovjernici i ako se uredno pridržavaju vjerskog kodeksa, napadi od strane džina su svedeni na minimum. Može se dogoditi da napadnu, ali se nikako ne mogu dugo zadržati i upotpunosti ostvariti svoje zle i podle namjere.

Za ljude koji nisu upućeni u džinski svijet, svakako je vrlo korisno znati prepoznati njihov napad. Kako se on manifestira i kako ga najlakše dijagnosticirati?

- Pominjali smo neke signale njihovih nasrtaja: trnjenje nogu i ruku, iznenadni nemir u duši, pojava straha, nenadane glavobolje itd. No, lakmus papir, koji nepogrešivo registrira njihovo prisustvo jeste Kur'an. Test provjere je vrlo jednostavan i prijemčiv za svakoga. Ako bi onaj koga su džini napali i stoga ima velikih duševnih problema, slušao kur'ansko učenje, vrlo brzo bi osjetio neki unutarnji nemir. Ukoliko bi sam učio sure **Felek, Nas, Ihlas, Inšikak, Burudž**, te sure **Džin, Rahman, Inširah**, sure **Vakia** i **Muhammed** ili bilo koju drugu, ponekad **Fatih**, **Ajeti-kjursiju**; dakle, ukoliko bi proučio neku od ovih sura i nakon toga progutao pljuvačku, ukoliko je opsjednut džinom ili džinima, istog časa bi osjetio određen titraj u duši. To je znak džinske uznemirenosti i on(i) svoje prisustvo odaje vibracijama. Ponekad, s obzirom da je Kur'an sam po sebi vrlo živ i životan - na žalost, njegovu praktičnu i upotrebnu vrijednost mnogi do sada nisu čak ni probali - dakle, ukoliko bi neko ko redovito uči Kur'an i ko živi u duhu Kur'ana, takvu osobu samo pogledao, ona bi osjetila unutrašnji nemir, titraj ili vibracije koje dolaze od prisustva džina. To je dokaz da oni ne mogu izdržati snagu Kur'ana, da se meškolje i počinju osjećati nesigurnim! Na tom principu se odvija i liječenje uz pomoć Kur'ana, zar ne?

- Upravo tako. Učenje Kur'ana jeste njihovo uznemiravanje, a čim se oni mogu uznemiravati, onda se oni mogu testirati, ubijati i progoniti, ranjavati i kažnjavati na razne načine... Dakle, sve se može raditi Kur'anom. Sve ono što osoba koja uči Kur'an može da zamisli u svojoj mašti, to ona može i da realizira Kur'anom.

Šta je sve potrebno činiti da bi se upotpunosti otklonile posljedice džinskih napada?

- Ukoliko su posljedice tih napada udaljavanje od Kur'ana, onda efikasno pomaže samo vraćanje Kur'anu. To uvijek pomaže. No, ako su posljedice džinskih napada poremećaj duševne ravnoteže, pa uz to i teški oblici psiho-poremećaja, onda treba duže i upornije raditi. Ako se, međutim, radi o čovjeku koji je mješanac, koji je, dakle, produkt seksualne ili bračne veze između ljudske žene i džinskoga muškarca ili ljudskog muškarca i džinske žene, tada teško može išta da pomogne. Mješanac nije proizvod ljubavi, kao što su djeca u ljudskim bračnim zajednicama. On je proizvod pohote ili pohlepe za dominacijom. Sva mržnja koja kod nevjerničkih džina postoji prema čovjeku leži u tome što oni, stalno i po svaku cijenu, žele da budu - čovjek! Budući da je čovjek stvoren kao najsavršenije biće, oni su zbog toga stalno inferiorni i stoga, bez obzira na sve žrtve, teže da postanu čovjekom. Zbog toga oni vrlo rado rađaju mješance, kako bi se, koliko-toliko, približili svom krajnjem cilju i postali

dominantni i ovladali ljudskom rasom. Kako oni sebe ne mogu adaptirati da budu ljudi, pokušavaju adaptirati ljude da budu kao oni. To je kao kada majmun želi biti čovjek, pa hoda uspravno, obuče odijelo, uzme brijač da se brije, jede sjedeći za stolom, drži u rukama kašiku i nož i jede iz tanjira... On vjerno imitira čovjeka, ali sve je uzalud, on nikada, zacijelo, neće biti - čovjek!
Je li moguće upotpunosti se zaštititi od džina? Ako jeste - na koji način?

- Vi vjerovatno aludirate na zapise, talismane i hamajlije ili ono što su oni trebalo da budu. U prošlosti su ljudi džinski svijet željeli ili pokoriti ili pripitomiti. To je malo kome polazilo za rukom, pa su zapisi, talismani i hamajlije trebalo da budu nešto što je ljudima obezbjeđivalo punu sigurnost da ih džini neće uznemiravati. Zapisi, talismani i hamajlije su, dakle, predstavljali nešto što bi se moglo okarakterisati diplomatskom poštom između ljudskog i džinskog svijeta. Sadržaj tih pisama, ponekad je bio u vidu uljudne molbe, ponekad zahtjeva, prijetnje ili ultimatum, a ponekad čak i grubo objavljivanje rata!
Rat, naravno, ne može objavljivati neko ko je slabić i ko u rukama nema snažne argumente. Stoga zapise, talismane i hamajlije uvijek treba da spravlja neko ko je autoritet, specijalno obrazovani ljudi sa zavidnom vjerskom naobrazbom i sa visokim stupnjem moralnosti. Dalje, ti ljudi moraju izvanredno poznavati određena tajna učenja, prije svega, zvjezdoznanstvo (astrologiju) ili - ako hoćete - astronomiju; pratiti i stalno izučavati konstelaciju nebeskih tijela, odnosno planeta, njihove zakrenutosti uglova prema planeti Zemlji, jer u samoj astrologiji, kako vam je poznato, tvrdi se da svaka planeta ima specifičan uticaj na Zemlju ili na neko određeno mjesto na njenoj površini. Međutim, to ipak nije to. Zakrenutost pojedinog nebeskog tijela ili planete, odnosno ugao zakrenutosti prema Zemlji, predstavlja najbliži i najkraći mogući put njihovih duhovnih stanovnika, kojim se redovito spuštaju na našu planetu!

Znači li to da su sva nebeska tijela u svemiru nastanjena džinima?

- Ne. Samo u nekim slučajevima tamo egzistiraju džini, u nekim slučajevima tamo je neko sasvim drugi za koga mi još uvijek nemamo ni ime, ali je, uglavnom, sve napučeno, nastanjeno, puno... Sve je puno kao šipak!

Bez obzira što mi znamo da na nekim nebeskim tijelima vladaju takvi uvjeti - ekstremno visoke ili niske temperature, otrovni gasovi, izloženost čestim udarima asteroida i meteorskih kiša i slično - da je po našim mjerilima gotovo nemoguće čak ni zamisliti bilo kakav oblik života?! Ipak, sve vri?!

- Da, tačno. Ne može se taj "život" mjeriti aršinima naše znanosti, jer je ona u mnogim, pa i u tim slučajevima ograničena,

sputana okvirima u kojima se kreće, i dometima do kojih doseže. Po našem mišljenju, dakle, gore je nemoguć život, ali je za neka svemirska bića život, zapravo, nemoguć ovdje, na planeti Zemlji, gdje mi živimo! Za treća je bića život moguć i ovdje i tamo, i na mnogim drugim mjestima o kojima još ne možemo ni pojmiti. Sve to zavisi koliko je ko adaptabilan i koliko se može prilagoditi uslovima koji vladaju u pojedinim svjetovima...

No, vratimo se zvjezdokoznanstvu, koje je, prema mnogim autorima, veoma bitno za spravljanje kvalitetnih zapisa, talismana i hamajlija. Koliko je zvjezdokoznanstvo odista važno u svemu tome?

- Ja bih rekao, čak suštinski važno. Rekli smo da je potrebno poznavanje astrologije, poznavanje konstalacije nebeskih tijela, poznavanje planeta, zakrenutost ugla prema Zemlji, poznavanje takozvanih mjesečevih kuća ili staništa menazilul-kamer, to su onih 28 mjesečevih tačaka prolaska kroz određena sazvježđa u 28 dana, u arapskom mjesecu. Zatim, svakako je neophodno da znati koja je godina, mora se poznavati astronomsko vrijeme, sate - pozitivne i negativne sate; moraju se poznavati elementi kako se mjeri astronomski sat, kako se izračunava dan, kako noć... Astronomski sat nije nikako isti kao sat kojim mi računamo vrijeme. Nije to šesdeset minuta. Nekada se on mjeri od izlaska do zalaska Sunca, pa se taj vremenski period podijeli na minute, pa se broj minuta podijeli na dvanaest. Tako dužina sata zna da bude 45,5 minuta, ili otprilike toliko. Sati se onda nadodaju jedan na drugi, pa se vidi koji je od sati pozitivan, a koji negativan, i da li se tada može ili ne može napisati zapis i spraviti hamajlija. Najčešće se u zapis upisuju Božiji atributi (imena). Ponekad se šifriraju uz pomoć numeroloških vrijednosti i brojeva. Često se ispisuju ili šifriraju kuranski ajeti; ispisuju ili šifriraju kompletne sure, a ponekad i sam Kur'an, što sam ja, svojevremeno, pokušavao učiniti.

S kojim uspjehom?

- Veoma uspješno i na veoma različite načine.

Numeričkim putem ili na neki drugi način?

- Numerički, jer se sve može iskazati brojevima. Evo, uzmimo za primjer jedno od Božijih imena ili Božijih atributa, recimo ime **Selam**. To ime označava mir, sigurnost, stanje duševne ugodnosti. Njegova brojčana ili numerička vrijednost jeste 131. Ukoliko čovjek, koji pati od osjećaja straha, nelagode i strepnje 131 puta pomene to ime, odnosno izgovori **Ja Selam**, njegov ritam disanja se stabilizira, te se upotpunosti gubi neugodni osjećaj bojazni, čak i u ekstremnim uvjetima i situacijama kada strah u cijelosti ispunjava čovjeka!

Da li se sve bolesti prouzrokovane džinskim napadima uspješno liječe?

- Ne. Između ostalog skleroza multipleks, zatim epilepsija, dijabetes... Ima, dakle, bolesti koje se ne mogu uspješno liječiti izravnim kontaktom sa džinima ili zapisima, talismanima i hamajlijama. Ipak, više bolesti se uspješno liječi nego što ne liječi i to niko ne može da ospori.

Kako se džini ponašaju u okolnostima rata ili oružanog sukoba među narodima?

- Vidite, u džinskom svijetu postoji ogroman broj plemena i ona se nikako ne ponašaju na isti način. Čak se razlikuju ponašanja i samih pojedinaca. Neki rat koriste za lični probitak, za ostvarivanje svojih ciljeva i pokušaj dominacije nad ljudima. Oni se, kako rekosmo, okupljaju oko mjesta gdje se proljeva mnogo krvi. Prisutni su na bojištima, a posebno na mjestima golemih okršaja, masakra i zločina. Na takvim mjestima uspjevaju lakše zaposjesti ljudsku dušu i sprovoditi svoje naume. Oni uživaju u činu osvete, u manifestacijama mučenja, ranjavanja, ubijanja i svom svojom džinskom snagom stimulišu takva zlodjela... Ima i drugačijih džinskih plemena, plemena pravovjernih, dobrih džina, koji su u ratu spremni čovjeku da pomognu, da mu osvijetle put i da ga izvedu iz nevolje. Vidite, kada sam ja išao u neke izviđačke akcije, uvijek sam znao koja je staza sigurna, koja minirana, a na kojoj me čekaju neugodnosti ili neprijateljska zasjeda.

Kako ste to znali?

- Jednostavno sam ispred sebe slao džine sa kojima održavam kontakte i sa kojima saradujem na obostrano zadovoljstvo. Džini su najbolji izviđači!

Ašta je sa onim ljudima koji ne održavaju kontakte sa džinima i koji nemaju svoje izviđače među njima? Kako oni da izbjegnu neprijateljske zasjede?

- Postoji nešto što je nalik na intuiciju i što bi čovjek koji se nađe u dilemi uvijek morao poštovati i slijediti. To što mi nazivamo intuicijom, najčešće je djelo džina pravovjernih, koji neće dozvoliti da dobar čovjek, odan vjernik, nevin i moralan čovjek, tek tako, strada i izgubi život. Ta vrsta džina ponekad se ponaša poput anđela čuvara i ne dozvoljava da nedužan čovjek uleti u kakvu nevolju ili smrtnu opasnost! Šteta je što ljudi ponekad zanemaruju intuiciju ili ono što nazivamo unutrašnjim glasom...

Kakav je i koliki uticaj džina negativaca na stvaranje ratne psihoze, nepovjerenja među narodima i izbijanja ratnog sukoba?

- Ogroman. Rat je njihovo veselje i trijumf, i oni zasigurno imaju uticaj na njegov početak, intenzitet i tok. Džini nevejrnici su uvijek tamo gdje vladaju destrukcije, gdje se ruši, ubija ili sknavi. Tamo oni najlakše kidišu na ljude i to podlo, nerjetko čak i na nivou ćelije, kroz sami kod ćelije, DNK... Atakuju, dakle, na sami bitak, suštinu života, i na tom nivou oni bukvalno prodiru u ljudski organizam, mijenjajući njegovu prirodu i utičući na njegov

mentalitet, način ponašanja, na njegovo raspoloženje, čak i na njegovu misao! Protekli rat u Bosni i Hercegovini je pokazao njihov puni uticaj i, moglo bi se reći, da je i zbog toga bilo toliko zločina. No, u ratu se pokazala i dokazala blagotvornost određenih molitvi i riječi. Bilo je slučajeva da neprijatelj započne bezglavi juriš, ne vodeći čak računa ni na broj žrtava u svojim redovima, ali kada bi iz grla naših boraca odjeknuo **tekbir**, oni su kao po nekakvoj komandi prekidali napad i bjesomučno bježali, panično tražeći nekakav spas. Bila je to, zapravo, reakcija džina negativaca u njima i oni nisu bili ni svjesni šta se sa njima dešavalo i zašto su prekinuli započeti juriš!

Može li se predvidjeti ponašanje džina?

- Vrlo teško. Njihovo ponašanje najvećim dijelom određuje supstanca od koje su sačinjeni, a znamo da su postali od vatre, od plamena bez dima, od onog nemirnog plamena što poigrava, mijenja intenzitet, sjaj i oblik... I džini su poput plamena, jednako nepredvidivi i njihovo se ponašanje ne može kontrolirati i kanalisati. Zbog toga, oni nas vrebaju na raznim mjestima, pa čak i tamo gdje ih najmanje očekujemo. Ipak, na čovjeku je da im nikada ne pruži šansu. Jer, ukoliko im se ukaže šansa da nekoga napadnu, oni je, zasigurno, neće propustiti. Napašće ga svom silinom i ugroziti njegovo duševno zdravlje!

Koje se sve bolesti uspješno liječe sazivanjem daire ili direktnim kontaktima sa džinima?

- Ja ne bih mogao kazati šta se sve uspješno liječi sazivanjem daire, jer nikada nisam praktikovao tu vrstu ceremonijala. No, imam iskustva u izravnom kontaktu sa džinima i mogao bih reći da je veoma teško precizno odgovoriti na to pitanje. Evo zašto: bolesti u organizmu čovjeka prouzrokovane džinskim napadom, mogu biti različitog intenziteta. Sve zavisi od činjenice koliko je džina atakovalo na ljudski organizam. Zbog toga, prilikom uspostave kontakta vrlo je bitno otkriti kompetentnog "sagovornika" koji će odati koliko napadača učestvuje u određenoj bolesti. Kada saznam taj podatak, onda je veoma lako izvući zaključak koliko je potrebno utrošiti truda i snage, i koliko treba potrošiti vremena kako bi se u izravnom kontaktu pacijent izliječio. No, problem je kada džini neće da sarađuju svojom slobodnom voljom, a po pravilu nikada to neće! E, tada valja biti jako uporan i vješt. Potegnuti kletve i teške pretnje. Ponekad i blefirati, zaprijetiti i onim što, zapravo, i nije u vašoj moći. To su teška i dramatična nadmudrivanja, ponekad grubi i krajnje neprijateljski razgovori. Ipak, ako u rukama imate prave argumente, ako vaše prijetnje i kletve djeluju realnim i zastrašujućim, džini počinju sarađivati i tada je put za ozdravljenje otvoren!

Kakva je međusobna razlika između sazivanja daire, sazivanja duhova putem spiritističkih seansi i direktnog kontaktiranja sa džinskim svijetom?

- Razlike su velike, mada u svim tim ceremonijalima ima i određenih sličnosti. Za vrijeme spiritističkih seansi, prisutne osobe u veoma rijetkim slučajevima, mogu golim okom da posmatraju duhove. Oni se obično javljaju putem određenih šumova, kuckanja ili automatskog pisanja olovkom, koju u ruci drži medij. Prilikom sakupljanja daire u ceremonijalu učestvuje stručno lice, sazivač daire, i medij, najčešće dijete, koje nema nikakve veze sa pacijentom. Ima veoma veliki broj načina sakupljanja daire - na vodu, na maslinovo ulje, na ogledalo, na posudu od porculana, na nokat, na dlan... U svim slučajevima, džini se pojavljuju u svom obličju i mogu se pratiti golim okom. Nadalje, sazivanje daire je daleko opasnije od sazivanja duhova i sazivači daire se svaki puta izlažu istinskim opasnostima po zdravlje i život.

Što se tiče izravnog kontaktiranja sa džinima, tu sazivač mora biti krajnje oprezan i pribran. On uvijek mora da raspolaže djelotvornim riječima i argumentima. Ponekad su to molitve, učenja iz Kur'ana ili dove; ponekad kletve i prijetnje, ponekad teška kažnjavanja, mučenja pa i likvidacije. Na početku svog istraživačko-znanstvenog rada, ja sam kontakte ograničavao isključivo na džine pravovjernike i tako sam, bar ja u to vjerujem, znatno smanjio mogućnosti neprijatnih i opasnih iznenađenja. Ja znam gdje je granica i do koje mjere mogu da idem a da ne ugrozim sopstvenu sigurnost i život. Naravno, džini ne bi bili to što jesu kada ne bi pokušavali obmanjivati, lagati, petljati, lažno se predstavljali... Bilo je slučajeva da se predstavljaju kao pravovjernici, pokušavajući da me obmanjuju, lažu i zavode. Međutim, čim bi ih otkrio, uslijedio bi oštar odgovor - teške kazne i sankcije, tako da se to više, uglavnom, ne dešava. Istovremeno, moram priznati da sam ja veoma sretan čovjek, jer sam među džinima upoznao pravovjernike, čestite i karakterne, koji razmišljaju slično kao i ja. S njima redovno održavate kontakte?

- Da. Ili ja sa njima ili oni sa mnom. Prema potrebama. Ponekad sam ja njima potrebnije nego oni meni...

Po čemu se razlikuju pravovjernici od ostalih? Zar se u svim starim rukopisima i knjigama ne govori općenito o džinima kao neizlječivim petljancima - prevarantima, lažljivcima, opakim spletkarošima, nepomirljivim zavidljivcima i zakletim neprijateljima ljudskog roda?

- Moja su iskustva drugačija. Došao sam do zaključka da u džinskom svijetu postoje i pravovjernici, dobri džini, iskreni i vijerni prijatelji, koji se umnogome razlikuju od drugih. Oni nisu sebični, zli i lukavi. Žele pomoći i pomažu čak i onda kada čovjek od njih pomoć najmanje očekuje. Nikada neće prijatelja

ostaviti na cijedilu, neće obmanjivati i lagati, a ukoliko im se nešto dogodi prijatno ili razočaravajuće, znaju da budu veoma emotivni. Te svoje emocije nerjetko manifestiraju na krajnje neobičan način...

Kao, na primjer?

- Kao, na primjer, demonstriranjem materijalizacije ili nečega što bi moglo da liči na sopstvenu materijalizaciju u obličju goluba... Moguće je, naravno, da se i ne radi o materijalizaciji, nego u njihovom ulasku u goluba, kako bi pokazali svoju preveliku zabrinutost ili tugu, zadovoljstvo ili sreću.

Možete li navesti neki sasvim konkretan slučaj iz Vaše prakse?

- Recimo, dolijeće golub na prozor i kada mu se ponudi hrana, on je odbija: ne pokazuje za njom nikakvo interesovanje. Obara glavu. Kažem mu: "Uđi unutra!", a on lijepo ušeta u sobu i stane na kauč gdje sjedim. Još uvijek se pitam da li se radi o običnom golubu ili o džinu, pa krenem rukom da ga nježno uhvatim... Gotovo zatvoren prozor, vrlo malo otškrinut, i on izađe...

Zatim se ponovo vraća. Ne želi da jede i pravi vrlo tužno lice.

Djeluje kao tužan čovjek... Postoji i drugačija situacija, kada je izuzetno raspoložen. Onda dolazi golub koji se veselo češka

kljunom ispod vrata. To je njegov način izražavanja zadovoljstva.

Dalje, ukoliko se radi o nekoj neposrednoj opasnosti koja meni prijete, onda, recimo, leti golub ispred moga auta i naglo pada pred samo auto kako bih prikočio. Ako i pored tog upozorenja nastavim voziti, on će se ponovo sunovratiti i pasti pred auto ili krilima očešati desnu stranu moga automobila, želeći po svaku cijenu da skrene pažnju na sebe i da me zaustavi u vožnji.

To bi trebalo da znači krajnje upozorenje da nije dobro da nastavljam s vožnjom i odlazim na taj put. Potrebno je ili se vratiti ili voziti veoma, veoma oprezno...

Znači li to da se dobri džini uvijek pojavljuju u obličju golubova?

- Vrlo često, ali ne uvijek. Oni se najčešće pojavljuju u obličju nekog bezazlenog stvorenja. Ponekad će to biti leptir, ponekad vrabac, pčelica, bumbar... Uglavnom, neko stvorenje koje po svojoj prirodi nije agresivno. No, zasigurno nikada to neće biti mačka ili pas u kojim se obličjima najčešće pojavljuju zli džini. Da li se radi o činu materijalizacije ili je riječ o tome da je dobri džin bukvalno ušao u to biće, odnosno ovladao njegovim tijelom, kako bi izvjesnim manevrima predočio simbole svoga jezika, ja ne bih znao kazati. Neka to ostane njihova tajna, ja u to ne mislim dirati.

Vratimo se pitanju razlika između sakupljanja daire, sazivanja duhova putem spiritističkih seansi i direktnog kontaktiranja sa džinima. U čemu su još razlike?

- Daira je okupljanje izvjesne grupe džina na poziv stručnog

lica s ciljem da se otkriju džini, koji su neposredno odgovorni za nečiju bolest ili teško psihičko stanje. Tada se uznemirava cijelo jedno džinsko pleme da bi se identificirao onaj koji je učestvovao ili učestvuje u nečijoj bolesti, te da bi se on adekvatno kaznio i da bi se ta bolest izliječila. To je, dakle, दौरا. Spiritističke seanse sazivanja duhova su nešto sasvim drugo, mnogo manje djelotvorno, ali i opasno. Kontakt se ostvaruje putem specijalnog medija preko koga se pokušava od duhovnih bića doznati određeni odgovori na zadana pitanja, a pitanja se najčešće svode na otkrivanje nekog izgubljenog predmeta, zaturenog nakita, proricanja sudbine..., a nikada, ili se vrlo rijetko razgovara o nečijem izliječenju. Dok se prilikom sazivanja daire džini vide golim okom - u ogledalu, u vodi, u ulju, na noktu, dlanu i na druge načine - ovdje se duhovi javljaju nekakvim zvučnim signalima, pomicanjem predmeta, gašenjem i paljenjem svjetla i na druge slične načine... Izravni kontakt nešto je, opet, treće. Tu stručno lice može da ostvaruje direktni kontakt sa džinima bez posredovanja medija; stručno lice kroz pacijenta kao medija; stručno lice sa medijem ili stručno lice kao sam svoj medij.

Da li je nakon uspostave kontakta sa džinima i "dijagnosticiranja" bolesti, dovoljna verbalna naredba da bi se bolesnik oslobodio tegoba ili je bolesnikovo ozdravljenje vezano za nekakvu dugotrajnu terapiju, upotrebu zapisa, talismana i hamajlija?

- Ako je u pitanju sakupljanje daire - meni je to poznato samo po čuvenju - ukoliko je stručno lice autoritet ili posjeduje nekoga vjernoga prijatelja iz sazvanog džinskog plemena, u tom slučaju može verbalnom naredbom da riješi svaki problem.

Međutim, općenito, džini to ne vole i spremni su da se zbog toga teško osvećuju i grubo našale. Bilo je, kažu, tragikomičnih slučajeva.

Nekog su neopreznog sazivača, iz osvete, dok je spokojno spavao, zajedno s krevetom odnijeli i ostavili na krovu kuće!...

Kakvi su efekti u direktnim kontaktiranjima sa džinima?

Postoje li razlike?

- Postoje velike razlike. U direktnim kontaktiranjima, sve se odvija na drugačiji način: izdaju se sasvim konkretne naredbe, određuju se precizni rokovi i to tako biva riješeno. Sve je, rekao bih, znatno pojednostavljeno.

Da li su te naredbe potkrepljene određenim konkretnim prijetnjama, molitvama, ucjenama, kletvama...?

- Verbalnu naredbu ne može izdati niko ko ne posjeduje **zakletvu**. Upravo zakletva čuva njegov autoritet i ona je nešto što se neupitno poštuje.

Šta je, zapravo, zakletva?

- Zakletva predstavlja nešto što džine bukvalno sputava.

Ukoliko bi, recimo, sazivač potegao zakletvu, onda bi ih blokirao u bilo kakvom njihovom napretku. To bi predstavljalo veoma,

veoma teško kažnjavanje, nešto kao što je u srednjem stoljeću bila ekskomunikacija ili anatema.

Da li se zakletva daje prilikom uspostavljanja prvog kontakta između sazivača i džina?

- Ne. Zakletva je nešto što bi trebalo da bude strogo čuvana tajna svakog čovjeka. Dakle, tajna ili dogovoreni protokol međusobnih odnosa između sazivača i džina. U njoj su sadržane i određene sankcije. Uglavnom, odnosi su vrlo dobri sve dok se ne počne primjenjivati zakletva.

I džini, dakako, imaju svoju zakletvu?

- Bez daljnijega. Svaki džin mora do kraja poštovati svoju zakletvu. Zakletva sama po sebi, u stvari, predstavlja jednu izuzetno gadnu, tešku i obavezujuću prisilu. A džini uvijek rezonuju tako da prisilu preokrenu u svoju korist, a ne protiv sebe. I to ih najčešće i drži poslušnim.

I zapisi, talismani i hamajlije imaju nesumnjivu moć i predstavljaju određen autoritet, zar ne?

- Svakako. Već sam rekao da se oni najlakše definiraju ako ih poredimo sa diplomatskom poštom ili diplomatskim dogovorom, kojim bi se trebalo da reguliraju odnosi između duhovnih napadača i ljudi. Zapis uvijek započinje euzom-bismilom, zatim salavatom ili nečim drugim, i nastavlja s određenim tekstom. Zapis koji ima posebnu težinu i efikasnost, najčešće sadrži i vefk, u kome može da bude ukonponovan neki od Božijih atributa; može da bude ukonponovana čitava jedna sura ili ajet, a može, kako sam već ranije rekao, u vefku biti i cijeli Kur'an!

Kako biste definirali talisman?

- Talisman, tilsim ili tilisum, znači dragocijenost, posvećen predmet... U arapskom jeziku, kada se riječ tilsim, ispisana u originalu, pročita obratno, izgovorila bi se musal-lat, što znači napast, pa je, možda, i sama riječ tilsum, kako navodi Muhamed Garčević, zato obrnuto napisana, jer je predmetu kojeg označava zadatak i svrha odvratiti napast i odagnati mogući džinski napad. Obično se radi o vrlo kratkim, ali močnim zapisima, uradjenim u brojevima, koji su često podvučeni. To su obično šifrirani zapisi kombinovani brojevima i harfovima i danas postoji veoma mali broj ljudi, koji su potpuno upućeni u ta šifrirana znanja i mogu ih jasno i precizno da protumače. Talismani ili tilsumi, prema onome što o njima znamo, u sebi sadrže kod - magične riječi, datum, sat, minut, ime onoga ko tilsum spravlja i ime onoga kome je namijenjen. Ukratko, čitava suština zapisa smještena je u tom kodu. Nešto slično se može složiti i u vefk, jer je i njegov sadržaj najčešće šifriran i ispunjen brojevima i harfovima, a sadrži molitvu, prijetnju, zahtjev, ultimatum, a ponekad džinima objavljuje i trški rat!

Od čega ovisi pozitivna moć i uticaj zapisa, talismana i

hamajlija? Da li od onoga ko ih spravlja, od onoga ko ih nosa ili postoji neka treća kategorija?

- Naravno, njihova snaga najviše ovisi od onoga ko ih spravlja. Ukoliko ta osoba poznaje tajnih učenja, ukoliko se ispravno služi tehnikom spravljanja, te ukoliko poznaje zvjezdoznanstvo i najefikasnije sadržaje koji se upisuju; ukoliko taj posao obavlja u duhu vjere - stručno i pobožno - tada će spravljanje, ja ne bih rekao zapisa, nego fermana, djelovati argumentirano, imaće puni smisao i upotpunosti će postići zamišljeni cilj.

U svakom slučaju, spravljač zapisa, talismana i hamajlija mora da ima određena predznanja i iskustva, mora da ima argumente, da se može pozvati na autoritet meleka, itd, itd. Najdjelotvorniji su oni zapisi, koji su pisani mastilom u kome ima jedan procenat šafrana, zatim ružinog ekstrakta i, dakako, mirisa miska!

Može li se među zapisima, talismanima i hamajlijama napraviti nekakva skala ili top-lista vrijednosti? Može li se za neke reći da su bolji ili djelotvorniji od drugih?

- Nije mi poznato da je neko nekada pravio takvu listu. No, moglo bi se kazati da svi zapisi, talismani i hamajlije nemaju istu snagu i da ne postižu podjednake efekte. Oni su, moglo bi se reći poput knjige, neke su sadržajnije, neke uzbudljivije, neke duže traju, bude emocije i postižu snažnija raspoloženja kod čitalaca, određuju i utiču na ponašanje generacija ljudi.

U parapsihologiji postoji fenomen takozvanog automatskog pisanja. Neki mediji u nesvjesnom stanju bilježe poruke čak i na stranim, nerjetko njima potpuno nepoznatim jezicima. Da li automatsko pisanje ima ikakve veze sa djelovanjem džina i kako objašnjavate taj nevjerovatni fenomen?

- U hipnotičkom ili nesvjesnom stanju čovjek bukvalno više nije svoj i komuniciranje s njim je, zapravo, razgovor s onim što je u njemu duhovno. Dolazi do blokada pojedinih centara u njegovom mozgu, a onaj što se nalazi u njegovom tijelu, počinje da se eksponira, da komunicira... Njegovo eksponiranje ide u tom smjeru da on sada dobija priliku i pokušava da bude čovjek.

Automatsko pisanje na stranim ili sasvim nepoznatim jezicima, ne znači ništa drugo do da je onaj koji "diktira" određen tekst, prije toga, boravio u tijelu čovjeka, koji je govorio i pisao tim jezikom!

Otvoreni, odnosno direktni kontakti sa džinima, to svi ističu, puni su iznenađenja, neugodnosti i opasnosti. Možete li to detaljnije obrazložiti?

- Sve zavisi od toga šta sazivač želi postići. Ljudi su, ponekad, toliko ograničeni pa bi od džina željeli praviti nekakvu silu, koju bi mogli trajno da eksploatiraju, a sami nisu spremni ništa žrtvovati i uložiti kako bi, u određenim situacijama, toj sili i sami bili na usluzi. Ukoliko je između sazivača i džina odnos

egoističan i jednostran, neminovno je da dolazi do neželjenih posljedica i tada se mogu očekivati nekakve neprijatne sankcije. Kada džini s nekim komuniciraju u stanju su da sankcioniraju svaki propust ili grešku, koja se načini prema njima. I oni imaju svoj sud, porotu, egzekuciju... Čovjek, svakako, njihovu presudu može da preživi, ali bolje je za njega ako je ne preživi, ako podleže...

O kakvom se sudu radi i o kakvim kaznama i opasnostima?

Možete li biti konkretniji?

- Njihov sud i njihove presude veoma su rigorozni i teško kažnjavaju čovjeka, koji je prema njima napravio propust ili neku grešku. O kakvim je kaznama riječ? Može, recimo, to da bude ludilo, iščašivanje zglobova; može da bude zakretanje usta na jednu stranu, pareza fascialis; može doći do gubitka vida, gubitka sluha, poremećaja u govoru, mucavost; može da dođe do totalnog oduzimanja, do nečega što je nalik epileptičkim napadima; može da dođe do različitih mentalnih poremećaja, paranoje...

Džini opako kažnjavaju i njihov je sud drastičan.

Šta je sve potrebno da bi se čovjek sa kolikom-tolikom sigurnošću počeo baviti sakupljanjem daire ili da bi direktno, bez ikakvih posrednika, komunicirao sa džinima? Prema Muhamedu Garčeviću neophodno je biti iskreno pobožan; smanjiti hranu na minimum, ne jesti meso, jaja, mast i sve što je životinjskog porijekla; suzdržavati se od spolnog općenja ili ga svesti na minimum; posvetiti što više vremena molitvama, a što manje spavanju; čuvati se tuđeg hakka; živjeti od vlastitog rada i vlastite zarade u granicama koje nalaže moral i vjerski kodeks... Ima li se ovome još nešto dodati ili oduzet?

- Ne bih imao ništa ni dodati niti oduzeti. Do takvih je zaključaka došao Muhamed Garčević i ja to poštujem. U mom slučaju je došlo sve spontano i ja nisam posebno izvodio zaključke šta je sve potrebno izvršavati i kako se u životu ponašati da bi se uspostavila komunikacija sa džinima. Ali, može se prihvatiti iskustvo Garčevića. Zašto u njega sumnjati?! To je, otprilike, to. Potrebno je, dakle, stvoriti određene preduvjete - samoodricanje, samokontrola, čist i moralan život, odanost Svevišnjem, poštivanje i življenje u skladu sa vjerskom etikom...

Tako discipliniran život, besumnje, ojačava ličnost i ljudski duh, kako bi se uspješnije moglo ovladati i zapovijedati džinima.

To pojedincima daje onu neophodnu argumentaciju i prednost da bi efikasno spravljali zapise, talismane i hamajlije, te da bi ostvarili veći uticaj i moć. Postoje li još neki konkretni razlozi?

- Prije nego što se meni dogodio spontani kontakt sa džinima, ja sam već dvije godine bio vegeterijanac i uopće nisam jeo

meso, niti ikakvu hranu koja je životinjskog porijekla. Radi se o tome da čovjek ne smije biti agresivan. On mora svoj duh svesti na određen nivo spokoja i neagresivnosti; mora postići izuzetno visok stupanj samokontrole i plemenitosti; mora imati pošten odnos i iskrenu namjeru da ničim ne naudi bićima sa kojim želi komunicirati. Dakle, on ne smije u taj kontakt ući s namjerom da iz toga izvuče nekakvu osobnu korist, da špekulira, petlja i laže. To pravovjerni džini lahko otkrivaju. A onda čekaju malu slabost, nepromišljenost ili grešku kako bi se okrutno osvetili!...

U prošlosti je bilo veoma učenih i vještih sazivača daire.

Bilo je i onih koji su uspješno balansirali i održavali izravne kontakte sa džinima. Pa ipak, mnoge od njih, na kraju, džini su iznenadili, unakazali ih ili čak ubili. Primjera, složit ćete se, ima mnogo i Vama su dobro poznati. Kako se to moglo dogoditi i da li se i Vi plašite da Vam se to ne desi?

- Mislim da se to meni ne može dogoditi. Ja sam za protekli devet-deset godina izgradio jedan gotovo savršen mehanizam i gotovo sam siguran da me ništa ne može iznenaditi. Ja sam uvijek spreman i ne plašim se nikakvog eventualnog okršaja sa džinima. Duboko sam uvjeren u to - samo ono što mi je zapisano, to mi se može i dogoditi. Bez Božije dozvole džini ne mogu mrdnuti. Osim toga, postoji još jedno bitno pravilo - ko se Boga boji, obično se njih ne boji! I obratno.

Svojevremeno je u Sarajevu umro jeda od najpoznatijih sakupljača daire, čovjek koji je u tome, moglo bi se reći, bio dosta uspješan. Izliječio je mnoge bolesnike koji su bili opsjednuti džinima. Umro je u zrelih godinama, ali ne od starosti. Mnogi su njegovu smrt spremni dovesti u nekakvu vezu sa džinima i njihovom osvetom. Šta Vi mislite o tome?

- Način i okolnosti pod kojima je umro, govore u prilog toj tezi. Desilo se to u jednom stanu na Grbavici, dok je bio na jednoj intervenciji. Radilo se o porodici jednog vojnog lica u kojoj je bilo izvjesnih duševnih poremećaja, koje se mogu korigirati. Međutim, izgleda da su ga džini iznenadili, udarili svom silinom i on je podlegao! Najvjerojatnije da je bio neoprezan... Srce mu, jednostavno, nije izdržalo njihov napad.

Ljudi se u posljednje vrijeme sve češće obraćaju hodžama radi zapisa i hamajlija. Pogotovo kada im se zdravstveno stanje ne poboljša od lijekova propisanih od liječnika. Kada im ni hodžini zapisi ne pomažu, traže pomoć od ljudi poput Vas, dakle, od sazivača daire ili od onih koji izravno kontaktiraju sa džinima. Smatrate li da je to ispravan redoslijed: prvo liječnik, drugo hodža, treće sakupljač daire?!...

- Ljudi često idu onome ko im je najbliži i u koga imaju najviše povjerenja. Ipak, moj je savjet da bolestan čovjek prvo mora izvaditi liječničke nalaze i konsultirati se sa liječnikom.

Zatim, prema liječnikovim uputstvima mora uzimati lijekove i pridržavati se njegovih savjeta. Tek ukoliko zvanična medicina ne poluči valjane rezultate ni nakon novog pregleda, bolesnik se treba odlučiti da potraži pomoć od nekog drugog.

Postoje li slučajevi i oboljenja kada bolesniku ni Vi niste u stanju da pomognete?

- Postoje. Postoje osobe koje su se teško zamjerila ne samo nekom pojedincu iz duhovnog svijeta, već su na sebe navukle bijes cijelog džinskog plemena. Obično se to dešava zbog teške povrede, ranjavanja ili smrti člana nekog džinskog plemena ili nečeg sličnog. Drugi slučaj je ukoliko se radi o osobi koja se bavi crnom magijom i spiritističkim ritualima utiče na druge. Dakle, ukoliko se radi o osobi, koja nastoji izvjesne negativne džine da podmetne nekoj drugoj osobi radi osvete. Ne može se pomoći ni narkomanima i teškim alkoholičarima, kao ni osobama, koje spravljaju sihre i sarađuje sa Satanom. Takvim osobama niko ne može pomoći.

U svim drugim slučajevima bolesnik se može uspješno izliječiti?

- Ne. Ne može se pomoći ni bolesniku koji je naslijedio teške genetske poremećaje, kao ni pacijentima u čijim su začecima učestvovali pojedini negativaca iz duhovnoga svijeta. To su veoma neprirodna začeca, koja se obično odigravaju u noćima punoga mjeseca na obalama rijeka, močvara, jezera, mora, ili negdje na otvorenom, u šumi ili na livadi, gdje dolazi do deformiranog fetusa, najčešće do hidrocefalusa!

Šta se, zapravo, tada dešava?

- Dešava se da se na sam fetus prenese metabolizam neke biljke koja raste negdje u blizini mjesta začeca i odatle vrši kobni uticaj. Na sam fetus, izgleda, može da utiče i privlačna mjesečeva sila, kao što utiče da se na Zemlji javljaju plima i osijeka. Dešava se, dakle, da sva tečnost iz nogu i tijela fetusa biva povučena u glavu. Glava postaje nenormalno uvećana i ispunjena tečnošću!... Ne može se, kako sam već ranije rekao, pomoći ni narkomanima ili kroničnim alkoholičarima, koji imaju skinut zastor prema duhovnom svijetu. U medicini bi se za takve ljude reklo da u sebi posjeduju izvjesnu vrstu halucinacija!

Mora li bolesnik biti prisutan uspostavi komunikacije sa džinima ili je, kao kod sakupljača daire, dovoljno da se tu nađe neki njegov odjevni predmet ili neko od njegove obitelji, bliži rođak ili čak prijatelj?

- Meni nije poznato da se i preko nekog odjavnog predmeta može uticati na tok bolesti ili ozdravljenje bolesnika, ali je, možda, moguće na taj način ustanoviti dijagnozu oboljenja. Međutim, ponekad zbilja nije neophodno da i sam pacijent bude prisutan iscjeliteljskoj seansi ukoliko se radi o nekom od lakših oboljenja, eventualno glavobolji, nemiru, strahu ili nekim lakšim

oblicima bolesti koji nisu isuviše zastarjeli. U takvim slučajevima postoji realna mogućnost da onaj koji posjeduje izvjesnu sposobnost komuniciranja sa duhovnim bićima bude samo s druge strane telefonske žice i da se sa oboljelim dobro čuje. Kako to shvatiti? Radi li se o uticaju putem sugestije ili o nečemu drugom?

- Ne, ne. Uopće se ne radi o sugestiji. Onaj ko posjeduje autoritet u duhovnom svijetu i među duhovnim bićima, bez obzira koliko se to doimalo nevjerovatnim, uspjeva izvjesne iscjeliteljske efekte postići glasom, putem običnog telefonskog kontakta. To se radi u izuzetnim prilikama kada se oboljeli nalazi u drugom mjestu i nije moguće do njega doći u kratkom vremenu. Najviše uspjeha se postiže, dakako, kada je pacijent prisutan i kada se njegovo iscjeljivanje odvija direktno, bez ikkavih posrednika.

Postoje li neki standardni uvjeti u kojima se najlakše ostvaruju kontakti sa duhovnim svijetom, odnosno sa džinima?

Kakav ambijent mora da bude? Da li se seanse odvijaju isključivo u prostoriji namijenjenoj za te svrhe? Je li moguće sve to raditi i u stanu bolesnika ili na nekom drugom mjesto? Kada? U koje vrijeme? Da li samo noću, danju ili u bilo koje doba dana i noći?

- Prvi i najbitniji uvjet jeste higijena. Dakle, prostorija u kojoj se uspostavlja kontakt sa bićima iz duhovnog svijeta mora biti savršeni čista i prozračna. Dalje, onaj ko stupa u izravni kontakt sa džinima, dakle, sazivač, poželjno je da se drži određenih pravila, da ne konzumira ništa što potiče od životinjskog svijeta - meso, mesne proizvode, jaja, mlijeko i mliječne proizvode - da jede isključivo vegeterijansku hranu, da ne konzumira alkohol i da ne koristi narkotike i stimulative, da ima jaku samokontrolu, da nije agresivan... Veoma je poželjno da je prostorija ugodno namirisana određenim prirodnim mirisima. Za to se najčešće koriste drvo sandalovina, tamjan, misk, mustaki, ruža, šafran ili neki drugi; može i kedrovo drvo, indijski mirisni štapići... To su, kako se vidi, najčešće ugodni mirisi, koji opijaju ili oduševljavaju pozitivce iz duhovnog svijeta. Na zidovima dotične prostoriji ne smije biti umjetničkih ili drugih slika, na kojima su naslikane oči - portreti ljudi ili kućnih ljubimaca i slično - jer one najčešće mogu prouzrokovati nevolje onome koji komunicira sa džinima. Duhovni negativci, naime, vrlo vješto koriste slike kao moćno sredstvo odakle bi mogli, ukoliko im se pruži prilika, da naude osobi, koja pokušava uspostaviti kontakt s njima. Inače, komunikacija sa džinima može se uspostaviti u svako doba dana ili noći, ali je, zaisigurno, najpogodnije noću i to u gluho doba noći kada su džini - najaktivniji.

Neki autori navode neobične efekte prilikom kontaktiranja sa džinima, kao što su pojava iznenadnih treskanja tla, zveckanja,

neobične huke i buke, pojava vjetra, ponekad čak i vrlo intenzivnog; gašenje i paljenje električnog svjetla... Šta se tu može još dodati? I zašto se to događa?

- Poznato je da džini uvijek žele da skrenu pažnju na sebe.

Oni su veliki egzibicionisti. Ponekad znaju biti izuzetno razdragana bića, ponekad veoma radoznali, katkad drski, nepristojni i agresivni... Svoje prisustvo uvijek žele da potvrde na osebujućan način. Zbog toga kuckaju i zveckaju, zato prevrću stvari u prostoriji, gase i pale svjetlo, kvare kućanske električne aparate, obaraju staklene posude - čaše, fildžane ili tanjire; treskaju namještajem, izazivaju vrtloženje vazduha, prouzrokuju potmulu tutnjavu i buku... Kao što se ni tenk ne može bešumno pokretati, ni oni, čini se, ne mogu tek tako bešumno doći i otići. To je, jednostavno, u njihovoj prirodi.

Ukoliko zanemarimo sve te neobične i zastrašujuće efekte, koje izazivaju džini, da li je sazivač svjestan njihovog prisustva istog časa kada se pojave? Hoću reći, da li postoje neki drugi nevidljivi i nečujni signali njihovog dolaska i prisustva?

- Sve zavisi od načina na koji se s njima pokušava komunicirati

- da li se to čini putem medija ili je sazivač sam svoj medij.

Da li posuda sa uljem ili vodom stoji ispred sazivača ili ispred njegovog medija? Učenjem Kur'ana ili učenjem izvjesnih izabranih dova u kojima se pominju određene vrste zakletvi i imena pretpostavljenih iz džinskih plemena, sazivač poziva džine da se pojave. Ako je posuda sa vodom ili uljem ispred njega i ako u nju gleda, on će kao kroz prozor u neki neobični svijet, odmah primijetiti njihovu pojavu. Ukoliko saziva džine putem medija, on postavlja pitanje da li ih medij vidi ili ne. Međutim, ukoliko se radi o senzibilnom sazivaču, desi se da on i bez vode, ulja ili nekog drugog pomagala, osjeti prisustvo džina. Obično ga protrese drhtavica ili osjeti neku drugu senzaciju u svom organizmu.

Kako se često može kontaktirati sa džinima?

- Onaj koji sakuplja dairu nije u stanju tako često da uspostavlja komunikaciju sa duhovnim bićima. Možda se to radi jednom u mjesec dana, najviše jedanput u sedmici... No, izravni kontakti, ukoliko se radi o nekakvoj vrsti već uspostavljenog prijateljstva, komunikacija može biti svakodnevna, to jest stalna.

Ona je obično od obostranog interesa i obostrano korisna. To je, moglo bi se kazati, fer i korektan odnos, bez međusobnih laži, obmana i špekulacija.

Da li se prilikom jedne seanse može liječiti više bolesnika ili svaki pacijent zahtijeva zasebno prizivanje džina?

- Sve zavisi od slučaja do slučaja. Ukoliko se radi o teškom i zapuštenom oboljenju, nije moguće vršiti tretman zajedno sa drugim pacijentima. No, ukoliko je riječ o nekom lakšem problemu, onda je to moguće. Ponavljanjem ili učenjem same sure

Džin, sedam do četrdeset puta, dolazi do kolektivnog zijevanja i ljudi budu jednostavno, bez ikakve druge terapije, oslobođeni prisustva džina u njihovom organizmu.

Kada jednom napuste nečiji organizam i to ne svojom voljom nego prisilno, zahvaljujući intervenciji stručnog lica, da li se džini ponovo vraćaju ili je problem trajno riješen? Kakvo je u tom smislu Vaše iskustvo?

- Ako nisu povrijeđeni, džini će, svakako, nastojati da se vrate u organizam iz kojeg su protjerani. Zbog toga, bivši bolesnik bi obavezno morao promijeniti svoje ponašanje i ustaljene navike. Tu je, zatim, vrlo bitno higijenu tijela i duha dignuti na maksimalni nivo što uključuje i povratak vrijednostima vjerskog kodeksa. Samo se na taj način pacijenti mogu trajno izbaviti iz teških nevolje i osloboditi džinskih napasti.

Da li je potrebno, uz sve to, da takve osobe ubuduće nose neki zapis, talisman ili hamajliju?

- Ne bih znao. Mislim da nije potrebno. Dovoljno je promijeniti način života. Ukoliko se, međutim, radi o teškim napasnicima, u tom slučaju, nijedna vrsta zapisa, talismana, hamajlija ili bilo koja vrsta fermana, ne može ih spriječiti da ponovo pokušaju napasti izvjesnu osobu. Ako se, uz to, radi o nemoralnoj osobi u čijem su tijelu već jednom boravili i ukoliko je ta osoba, recimo, ženska osoba koja je imala već jedan ili više abortusa, takve je gotovo nemoguće liječiti uz pomoć zapisa ili hamajlija. Valjda je to sami Bog odredio: ako žena ne želi vršiti reprodukciranje ljudskih potomaka, ako tu reprodukciju svjesno i nasilno sprečava, onda će ona, po Božijoj kazni, vršiti reprodukciju Iblisovih ili Sataninih potomaka! Anaše su žene za duhovna bića, džine posebice, vrlo, vrlo interesantne i privlačne, jer svaka naša žena, pa čak i ona najgora, daleko je privlačnija i bolja od njihove - najbolje!

U jednom starom rukopisu se kaže da je komuniciranje sa džinima veoma riskantan i težak posao i da se za svako kontaktiranje treba posebno pripremati i to molitvom, postom, stalnim ojačavanjem duhovnog stanja itd. Da li postoji jednostavniji način ostvarivanja obostranog kontakta? Znamo da je liječenje Kur'anom jednostrano komuniciranje i ono se svodi na to da istjera džine iz ljudskog organizma, ali ne ostvaruje uzvratnu informaciju, nego samo vrši pritisak na džine da napuste ljudsku dušu...

- Učenje Kur'ana trebalo bi da znači uspostavljanje balansa između materijalnog i duhovnog svijeta. Svi pravovjernici - i duhovni i materijalni - ako ćemo ljude tretirati materijalnim bićima, dakle svi - i ljudi, i šejtani, i meleki, i džini... - vole, cijene i drže do Kur'ana i, uglavnom, se okupljaju onda kada čuju recitovanje Kur'ana. Ukoliko se tada, dok čovjek uči Kur'an, na jednom

mjestu okupi veliki broj džina pravovjernika, oni, dakako, u svojoj blizini neće trpiti prisustvo nekog negativca ili Sataninog sljedbenika, koji bi bio u stanju čovjeka da navrati na nekakvu glupost, zbog koje bi se kasnije kajao. Zbog toga će zajedničkim snagama žestoko kidisati na njega, neutralisati ga ili čak izvršiti njegovu likvidaciju. To bi pojednostavljeno govoreći značilo liječenje Kur'anom. Ali, tu ima još nešto veoma interesantno. Neki predmeti koji, naravno, nisu prljavi sami po sebi i nisu otrovni, mogu da prihvataju izvjesnu snagu Kur'ana ukoliko ih čovjek permanentno gleda dok recituje izvjesne kur'anske sure. Ukoliko bi se takav predmet dao bolesniku, on ga ne bi mogao držati u rukama ako bi se u njegovom tijelu nalazili džini negativci. Koji su to predmeti?

- Nije bitno. To može da bude bilo koji predmet. Može da bude olovka, može da bude ovaj Vaš diktafon, može da bude čaša vode... Bilo šta. Ali, uzmimo kao primjer čašu vode. Ako s takvom vodom polijete bolesnika, on će se žestoko stresti; ukoliko mu date da je popije, on će se strašno ispovraćati i iskašljati i biće mu užasno zlo... Čak i kap vode može da učini veoma mnogo, ukoliko pogled onoga ko uči Kur'an počiva na njoj, jer se živost Kur'ana lahko prenosi na sve ono u što gleda onaj koji ga izgovara.

Dakle, tu su potrebni duhovna koncentracija i pogled?

- Tako je. Mene je kroz moj višegodišnji znanstvenoistraživački rad i praksi najviše interesiralo upravo to - duhovna koncentracija i pogled.

Muhamed Garčević navodi da je za komuniciranje sa duhovnim svijetom, to jeste za sakupljanje daire, neophodno: 1. uzeti abdest; 2. pribaviti serdžadu; 3. pribaviti manju posudu u koju treba staviti malo žara za paljenje kada - mirisnih štapića, smola ili korijenja; 4. medij - muško ili žensko dijete od devet do dvanaest godina starosti, po mogućnosti zelenih očiju; 5. nož srednje veličine s crnom drškom, te - 6. prostorija, čista i prozračna. Možete li nam po redoslijedu objasniti zašto je to sve važno i da li postoje još neki uvjeti, koje ovdje nisam nabrojao a da olakšavaju uspostavljanje komunikacije sa džinima?

- Da pokušamo analizirati uvjete jedan po jedan. **Uzeti**

abdest - normalno. Uzeti abdest mora se isto kao i klanjati, jer je to ustaljeni vjerski ceremonijal. Kada se čovjek upusti u sazivanje džina, kao odan i iskren vjernik, prirodno je da očekuje Božiju podršku, i društvo nekih finih moralnih pozitivaca i pravovjernika, kojima i sam pripada... **Serdžada**?! Ne mora to biti klasična serdžada. To može biti i hasura, može biti ponjava, nije važno, samo da to bude čista prostirka. Potrebne su dvije **posude** - jedna sa vodom ili uljem, a druga za miomirise. I jedna i druga su veoma bitne. **Posuda sa vodom ili uljem** djeluje, na izvjestan

način kao ogledalo i ponaša se u datoj situaciji kao “špijunka” na vratima, kroz koju onaj koji nastoji komunicirati sa džinima ili medij ima vrlo jasan prozor u njihov svijet. Istovremeno, potreban je poseban **miris**. Miris je sredstvo koje čovjek može da priušti svom duhovnom prijatelju kao poseban ugođaj. Ugodni mirisi, miomirisi, djeluju poput dobrodošlice i čine izuzetan ugođaj duhovnim pozitivcima. Daju im posebno raspoloženje a istovremeno im služe poput dimne zavjese ukoliko se tog trenutka nalaze u neprijateljstvu ili ratu sa nekim drugim džinskim plemenima. S druge strane, loši mirisi privlače samo džinski ološ, perverznejake i Satanine sljedbenike.

Koji su to loši mirisi?

- Ima ih mnogo. Evo, samo nekoliko - miris katrana, bijelog luka, nišadora, duhana...

Četvrti uvjet za uspješan kontakt sa džinima, prema Garčeviću, jeste **medij** - dijete zelenih očiju?

- Ne znam zašto baš zelenih očiju. Ne bih to mogao potvrditi. Meni se nerjetko dešavalo da dijete sa crnim ili smeđim očima bude bolji medij od onoga sa plavim ili zelenim... Najvjerojatnije se radi o ličnom iskustvu tako da ja to ne mogu niti osporiti, a niti potvrditi. No, za sakupljanje daire **medij** je, dakako, od veoma bitne važnosti... **Nož srednje veličine s crnom drškom** vjerovatno ima značajnu funkciju za zaplašivanje zlih džina, negativaca prilikom sakupljanja daire, ali ja s tim nemam nikakva iskustva. Po meni, u ceremonijalu sakupljanja daire, daleko najznačajniju ulogu ima - **krug!** Krug bi trebalo da znači jednu vrstu ucijene. Krug bi trebalo da bude za osvetoljubive džine neprelazni bedem time što će se proučiti **Ajetul-Kjursija** i iscrtati jedan, tri ili čak sedam krugova oko medija i onoga koji priziva džine. Sve dok se u tim krugovima nalaze sazivač i njegov medij, dotle su oni potpuno bezbijedni, jer džini nisu u stanju savladati barijeru savršenstva kruga. Međutim, ukoliko bi nesmotrenošću iz njega izašli, sasvim sigurno bi istog trenutka bili napadnuti i teško ozlijeđeni, slomljeni, razvaljeni, iščašeni ili unakaženi...

Ja nikada u životu nisam koristio krug, mada sam negdje pročitao da on ima još jednu vrlo važnu funkciju. I pozitivci i negativci iz duhovnog svijeta, uz izvjesnu zakletvu, moraju se odazivati krugu iz poštovanja prema samom njegovom obliku i prema Božanskoj kreativnoj sili, koja je mogla da daruje takav savršen oblik. Kružnica je najsavršeniji oblik, koji je uopće stvoren u svemiru, između ostalog i zbog toga što su sve tačke na kružnici podjednako udaljene od njenog cetra. Zbog toga je i njena magična moć neizmjerena. Savršena i neponovljiva!

Da li sazivač džina uvijek sakuplja jedno i to određeno pleme, pleme sa kojim je već stekao nekakvo iskustvo, ili on

saziva nasumice pa koje mu se pleme javi?

- Ne mora da znači da sakuplja samo jedno, može on sakupljati i više džinskih plemena. Sve zavisi konkretno o kakvoj se bolesti ili problemu radi. Ukoliko se radi o teškom slučaju, on će morati da uznemiri desetine, pa i više plemena.

Šesti uvjet za sakupljanje daire, prema Muhamedu Garčeviću, jeste **čist i prozračna prostorija**?

- To je razumljivo i logično. Prostorija mora biti besprijekorno čista. Nikako ne smije biti isuviše mračna. Ne smije biti niti vlažna i nije dobro ukoliko se nalazi u bučnoj i urbanoj sredini. Iz nje treba iznijeti sve slike i umjetničke radove živih bića na kojima se vide oči. Dakle, mora to biti soba u kojoj se sazivač osjeća dobro i sigurno, i gdje nerado borave Sotonini sljedbenici. Vi ste jedan od vrlo rijetkih ljudi koji ne sakupljaju dairu, već izravno kontaktiraju sa bićima iz duhovnog svijeta. Koliko je to neobično i jedinstveno najbolje potvrđuje Garčevićeva konstatacija da u svom životu nije nikada imao priliku da upozna takvog čovjeka. Možete li stoga objasniti kako to uspjete i, objektivno, u kojoj ste mjeri izloženi neposrednim rizicima po zdravlje, pa i po život?

- Moguće da je Garčević upoznao nekoga, ali mu ovaj nije htio priznati, jer su ljudi u prošlosti, kao konačno i u svim vremenima, svoje kontakte sa džinima krili. Drugo, o tome se oduvijek vrlo rijetko otvoreno razgovara, zato što su svi ti kontakti sa džinskim svijetom, uglavnom, imali ružne i negativne asocijacije i sa sobom donosili neugodne posljedice. Treće, ranijih decenija, izvjesnim zvaničnim policijskim službama sakupljači džina bili su veoma interesantni kako bi preko njih dolazili do dobrih i korisnih informacija. Zbog toga su, razumljivo, ljudi najčešće šutili i izbjegavali razgovore o svojim komuniciranjima sa džinima.

A u kojoj je to mjeri riskantan posao?

- Rizik može da bude veoma veliki ukoliko je sazivač, odnosno čovjek koji se time bavi, neoprezan ili ukoliko u džinskom svijetu nema nekoga iskrenog i dobrog tjelohranitelja, koji je s njim veliki prijatelj.

Možete li reći kako se konkretno Vi štitite od mogućih rizika?

- Ja sam tu dosta ravnodušan. Oprezan, dabome, jesam. Imam i dobru zaštitu, ali ja sve to posmatram kroz jednu čisto kur'ansku dimenziju i izreku: **“Ne može nas ništa zadesiti, osim ono što nam je Allah propisao”**. Ako je meni nešto već propisano, determinirano, u tom slučaju niti oni tu mogu šta izmjeniti, niti ja mogu izmijeniti. Dakle, ono što mi je zapisano, što mi je sudbina, to će mi se i dogoditi, želio ja to ili ne. Ukoliko se čovjek oslanja na Boga, iskreno Ga poštuje i ukoliko u Njemu vidi prijatelja, u tom slučaju on nikako ne može da bude

podređen, inferioran...

Ipak, složićete se - treba biti oprezan?

- Bez daljnjeg. Treba, dodao bih, biti veoma oprezan. Ne dati džinima nikakve argumente protiv sebe. Ali ako shvatimo da je Bog i naš i njihov stvoritelj i da Njegova stvorenja ne mogu mrdnuti bez Njegove volje, u tom slučaju ja džinima otvoreno tvrdim da su oni bespomoćni. Zbog toga sam, ponekad, znao biti čak i prekomjerno provokativan. Znao, oni se znaju javiti iz pacijenta i onda prijetiti, provocirati, čak i psovati... Onda im i ja na isti način odgovaram. Provociram ih i izazivam. Evo, šta mi možete?! Nemoćni ste, bijedni ste i jadni!... Ja ću vama pokazati s kim imate posla!...

Kako se, zapravo, odvija taj dijalog? Da li telepatiski, misaono ili, zbilja, razgovarate?

- Razgovaramo. Svađamo se. I njihov se glas može snimiti na magnetofonsku vrpcu kao i moj ili Vaš. Oni najčešće govore kroz usta pacijenta koji je, ponekad, potpuno u nesvjesnom stanju i kasnije se ničega ne sjeća. To stanje je nalik hipnotičkom. Nekada se sjeća svega, ali ne može da reagira. Pitam ga da li je hipnotiziran, a on kaže da nije. Da li je svjestan? Jeste. Da li osjeća ako ga bocnem iglom ili uštinem? Kaže: da! Da li je prisiljen da nešto izgovara? Kaže: ne! Ukoliko pitam pacijenta, odgovara pacijent. Ukoliko pitam onoga koji se nalazi u njegovom tijelu, odgovara taj drugi. Dakle, bolesnik se ponaša kao dvostruka ličnost!

U jednom starom rukopisu hodže Mehmede Rušdija iz Akhisara, dato je nekoliko uputa kako se može ostvariti izravna komunikacija sa džinima pomoću učenja poglavlja 91 iz Kur'ana. Prvi od tih načina je ovaj. Citiram: "Kada s miskom i šafranom ispišete 91. poglavlje Kur'ana, sa posebnom dovom, davet-dovom (dovom za prizivanje - pr. A.B.), umetnutom između odlomaka, i ispisanom na jednu novu posudu, u koju se ulije voda, mora se u tu vodu gledati dok se uči davet-dova i paliti mirisi buhur ili said, koji se još naziva i sant. Uskoro će se u odsjaju vode pojaviti skupina džina, koju možete pitati o krađi, o bolesti, čak i o zakopanom blagu ili o nekoj drugoj nevidljivoj (gaib) stvari, a oni će biti uslužni i na raspolaganje će vam staviti džinskog vladara Kesfejajila, koji vlada sedmom planetom na kojoj nema laži, te njihovog pisara po imenu Ismaila, koji će takođe biti spreman da odgovori na sva pitanja." Iz ovog citata proističu brojna pitanja. Prvo, koliko, zapravo, postoji načina za uspostavljanje kontakata sa džinima?

- Postoji veoma veliki broj načina. Mislim da sam, negdje, u literaturi našao podatak da postoji preko pet stotina dova uz čiju se pomoć sakupljaju džini. Neki od tih načina su vrlo složeni i komplicirani, a neki manje. Jedni su izuzetno djelotvorni, drugi

iziskuju još neka znanja i dodatne molitve. Ja, naravno, nikada nisam konkretno koristio način koji navodi hodža Mehmed Rušdi, ali mi je i taj način poznat. No, postoji jedna druga mogućnost sa već pominjanom kur'anskom surom **Džin**. Ona se u tri dana i tri noći mora proučiti tačno hiljadu puta. Za to vrijeme neophodno je postiti. Na taj način se uspostavlja direktan kontakt sa džinima. Iako ni taj način nikada nisam koristio u praksi, mnogi tvrde da je on sasvim siguran i da, zasigurno, postiže puni rezultat. Ja tu ne bih mogao ništa niti dodati, a nito oduzeti. Hodža Mehmed Rušdi navodi i drugi način izravnog komuniciranja sa džinima kako bi se od njih dobili odgovori na svako pitanje. Potrebno je, kaže Rušdi, učiti davet-dovu iza svakoga namaza, sedam puta i svaki puta prostoriju primjerno nakaditi sa mirisima **kasebuz-zeire**(?!), **santom**, **tamjanom** ili nekim drugim miomirisom. Sedmi dan javiće se jedan od džinskih poglavara, koji će odgovoriti na sva pitanja, pa čak i na ona koja se odnose na buduća vremena i na buduće događaje. Da li Vam je poznat ovaj način uspostavljanja komunikacije sa džinima?

- Kroz literaturu starih autora, između ostalih, šeiha Ahmeda El Bunija, T. El Magribija, Abdulfetaha Et-Tuhija i drugih, meni je došlo do ruke mnoštvo, gotovo šest stotina načina ostvarivanja izravnog kontakta sa duhovnim bićima. No, ja nisam isprobao niti jedan od tih načina, nego sam ostvario nekakav svoj, osobni, koji mi je najviše pružao sigurnosti. Moguće je, dakle, da je i taj način, koji pominje hodža Mehmed Rušdi, sasvim ispravan, a ono što je karakteristično za sve načine jeste paljenje i korištenje mirisnih štapića, smola ili mirisnog korijenja. To je jedan od najvažniji uvjeta da bi se uspješno posao doveo do realizacije i preduvjet svih mogućih uvjeta za uspješan kontakt sa džinima.

Naravno, mnoštvo načina govori u prilog tezi da je u prošlosti između ljudi i džina bila uspostavljena gotovo intersvjetojna komunikacija i da to nije bila privilegija samo uskog kruga ljudi, koji su posjedovali konkretna znanja i informacije iz oblasti tajnih učenja. Ipak, hodža Mehmed Rušdi posebno ističe navedena dva načina zbog toga, jer su, navodno, najbezazlenija i najsigurnija. Prilikom uspostavljanja kontakata ne javljaju se uobičajni zastrašujući prizori, poput prikaza, užasnih kreatura, monstruma i zastrašujućih likova, kao niti zvučni efekti, poput buke, tutnjave, pucketanja zidova, otvaranja stropa... Koliko su te zastrašujuće popratne pojave neizbježne i šta konkretno znate o njima?

- One su zaista nešto što redovito prati ove ceremonijale. Inače, izravni kontakti sa duhovnim pozitivcima obično se ostvaruju poslije dugog posta i onoga što se arapskim terminom naziva **rijadat**, a u njega spada i upražnjavanje isposništva, vegeterijanske

ishrane, te maksimalno izbjegavanje sna. Nema besposličarenja, nema konzumiranja jake hrane, nema uživanja u cigaretama i duhanu, nema seksualnog općenja, nema spavanja... I nakon toga, dešava se nešto slično kao u **Božanstvenoj komediji**. Čovjek mora da prođe kroz užasne i zastrašujuće prizore pakla, kroz kordone raznoraznih nakaza, pripadnika gnjevnih džinskih plemena, po pravilu negativaca, da bi došao do izvjesnih plemenitih duhovnih bića. Put je gotovo po pravilu uvijek takav. Ne postoji nikakva prečica da se nevjernička džinska plemena zaobiđu, nego se stvarno mora proći kroz mnoge zastrašujuće prizore koje vam, na tom traumatičnom putu punom iskušenja, priređuju džini. Upravo zbog toga, dovoljno nepripremljeni ljudi ili osobe slabih živaca, doživljavaju strašne šokove, stresove i mnogi od njih, na kraju, završavaju u bolnicama za duševne bolesnike!

Kažu da na tom putu do ostvarivanja kontakta sa džinima, sazivače očekuju i mnoge nepredvidive zamke. Je li to tačno i kako ih izbjeći?

- Da. Jedna od njih jeste i ona što nikada niste sigurni da li ste stigli na cilj i da li ste uspostavili kontakt sa bezazlenim, pozitivnim džinima. Naime, negativci znaju stvoriti ambijent i u svemu oponašati pozitivce do te mjere da vam se u jednom trenutku učini da više nema nikakve sumnje da ste ostvarili kontakt sa pravim duhovnim bićima. Ako se samo malo opustite i povjerujete njihovim lažima, učas ćete postati njihovom žrtvom. A tada je za sve kasno.

Bez dova prizivnica ili **azima** nema ni kontakata sa džinima. Koliko, zapravo, ima azima i da li postoji nekakav redoslijed ili nekakva, uvjetno govoreći, top-lista prema njihovim vrijednostima i važnostima?

- Njih, kako sam već rekao, ima stvarno mnogo. Bezbroj. A što se tiče njihovih upotrebnih vrijednosti, gotovo sve posjeduju neospornu snagu. Svaki egzorcist, odnosno sazivač džina, koristi se onom koju je već u praksi provjerio i koja mu se čini najprimjernijom. Ne postoje nikakvi drugi kriteriji.

U mnogim drevni rukopisima se spominju horor-prizori i halucinacije od koji se ledi krv: pojava aždaha, pucanje i rušenje kućnih zidova, nenadani napadi lavova ili nekih drugih razjarenih zvijeri; zmije što sikću i prijete svojim otrovnim ugrizima, brojne nakaze... Sve su to, kažu, prateća iskušenja na putu do uspostavljanja kontakta sa džinima. Šta se čini i koje se molitve uče da bi se uspješno prošlo kroz sve te strašne košmare i halucinacije?

- Sve zavisi od same osobe koja pokušava da uspostavi vezu sa džinima. Da li je ona duševno zdrava ili nije? Da li posjeduje sve uvjete da bi se bavila egzorcizmom?!... Ako je stopostotno zdrava i ako ispunjava sve preduvjete, ponekad je dovoljno

da čovjek prouči samo **euzu**, ponekad samo da pomene ime meleka **Mikaila** ili izgovori neko od imena Božijih miljenika. Naravno, ponekad sve to nije dovoljno. U pitanju je nivo odanosti i vjerovanja onoga koji se upušta u takve poslove. Ukoliko se radi o labilnoj osobi i neprincipijelnom vjerniku, ukoliko dakle osoba nije vjernik praktičar, onda ona vrlo brzo oda sve svoje slabosti i postaje žrtvom teške džinske kazne. To je ono što svakoga čeka ko egzorcizmu pristupa lakomislno, neiskreno i bez jakih argumenata, želeći sakupljanjem džina da iznjedre nekakvu ličnu korist ili probitak. Takve osobe, a nerijetko i članovi njihovih najužih obitelji, neminovno bivaju užasno kažnjeni i teško da im bilo ko može pravovremeno pomoći.

Predanja koja kruže među sakupljačima daire kažu da je veoma mali broj ljudi bez ikakvog stresa sposoban savladati sve strahove i iskušenja i ostvariti izravan kontakt sa duhovnim bićima.

Zbog toga se i odlučuju na manje rizikantno sakupljanje daire pomoću posrednika, dakle, uz pomoć djeteta kao medija.

Jasno je da i taj način ima svoje skrivene zamke, opasnosti i rizike. Koji su to najčešće? Možete li biti sasvim konkretni?

- Prvo, razjasnimo zašto se u sakupljanju daire koriste baš djeca kao mediji. Zašto baš djeca od devet do dvanaest godina? Zašto ne i starija?!... Zato što ljudsko biće postaje podložno grijehu tek nakon puberteta, u periodu koji se islamskom terminologijom naziva - **bulug**, to jest **punoljetstvo**. Dakle, za sakupljanje daire potrebna je nepunoljetna osoba, jer je ona faktički čiste duše, nema u sebi grijeha i očekivat je da takva osoba može podnijeti susret sa džinima i da joj oni nikako ne mogu nauditi. Ukoliko se, međutim, radi o čovjeku koji je u svom životu puno griješio, u tom slučaju on može da bude teško kažnjen i razvaljen. Ukoliko je više griješio, utoliko će nad njim biti izvršena teža kazna.

Bez obzira na molitve, kružnicu, na miomirise, na azimetdovu...?!

- Bez obzira na sav ceremonijal. Dakle, za ljude koji žele da dosegnu onostrano, najbitnije je koliki su vijernici, koliko su moralni, plemeniti i koliko su čiste duše!...

Vi ste izabrali rjeđi i opasniji put - izravni kontakt. Da li nam možete odati kada i kako Vam je to pošlo za rukom?

- Faktički, ja to nisam svjesno i planski izabrao, nego su, na izvjestan način, džini mene izabrali. Najvjerojatnije da postoji neka vrsta obostranih simpatija. Duhovna bića imaju, nazovimo, špijunske misije na Zemlji i vrlo dobro znaju kakvi i koji im konkretno ljudi odgovaraju. Sa takvim ljudima oni žele i nastoje stupiti u direktan kontakt. Postoje situacije kada oni, ukoliko se radi o plemenitim ljudima, koriste njihovu plemenitost, ali im se nikada ne ukazuju kako im ne bi izazvali neke neprijatnosti, da ne bi nekoga šokirali ili prestrašili ili tako nešto. Ja osobno nisam

izabrao niti jedan od mogućih kontakata, već je do našeg kontakta došlo sasvim spontano. Rekao bih - samo od sebe!

U tradiciji našeg naroda duboko se zadržalo vjerovanje u posebnu vrstu duhovnih bića, koje su naši preci nazivali **hudami**. Šta o tome znate?

- Poznate su mi mnoge priče o hudamima. Riječ **hudam** vjerovatno je nastala je od arapske riječi **hadim**, što znači **onaj koji služi** ili **sluga**. Hudam bi, dakle, trebalo da bude neko biće iz duhovnog svijeta koje nekoga služi - sluga nekom čovjeku, pojedincu! Ali da bi se to dogodilo, prvo, mora postojati između njih kontakt, a drugo, mora postojati neka vrsta ugovora između njih, u kome se definiraju obostrane obaveze i interesi.

+ o +

Sjetih se jednog objavljenog sjećanja profesora doktora Muhameda Filipovića...

“U Bosanskoj krajini odakle ja crpim svoja sjećanja na narodna vjerovanja, tradiciju i događaje, za hudam se smatra da ima neke posebne osobine, među kojima se najviše ističe njegova zla volja, osvetoljubivost, koja dolazi do izraza ako ga se ne poštuje ili mu se ne ugodu. Inače se smatralo da neke osobe imaju hudame. Nije jasno kako se hudam stiče. Neki smatraju da se hudam stiče posebnim činom učenja i općenja sa nadnaravnim svijetom. Drugi, da se hudam stiče tako da se uče posebne molitve kroz četrdeset dana i u isto vrijeme nosi golubije jaje pod pazuhom i slično. Međutim, ja nikada nisam čuo neko mišljenje ili tradiciju o tome koja bi specifično određivala način sticanja hudama. Čuo sam, međutim, za tri slučaja u kojima se javljaju osobe za koje se smatralo da su imale hudama, a poznao sam lično jednu od njih.

U rodnom mjestu mojega oca, to jest u Ključu, smatralo se da hudam prebiva u kući starog Osmanbega Filipovića. Ja sam bio u toj kući više puta, jer je Osmanbegova unuka Fethija bila udata za mog brata, rahmetli Husrefa. Hudam se u toj kući javljao na razne načine, a najviše uznemiravanjem ukućana lupom, prosipanja brašna po kući i drugim načinima kojima se skreće pažnja na sebe. U kuću se nerado išlo uveče i usamljeno, pa se uvijek nastojalo ići u grupi. Sam sam jednom prilikom noćio u kući. Spavao sam na krevetu u uglu sobe nad kojim je, na serdžadi obješenoj na zidu, visila puška. U noći sam se probudio i ugledao pušku, te se strašno prepao misleći da hudam hoće da puca u mene. Zaplakao sam, a nakon što je moja majka ušla u sobu i umirila me, spavao sam do jutra bez ikakvog znaka prisustva hudama.

Drugi slučaj osobe koja je posjedovala hudama pričala mi je majka. Naime, dajdža njenog prvog muža (Huseinbega Filipovića iz Rastoke kod Ključa), poznati i bogati Arifbeg Džumišić

imao je, navodno, hudama. Moja majka je bila veoma pametna i trezvena žena i velika muslimanka (“turkovasta”, kako se to govorilo kod nas), pričala je za dva slučaja neobjašnjivih događanja kojima je ona bila svjedok, a koja su pripisivana hudamu Arifage Džumišića.

Prvi se zbio u Rastoci, a drugi u Sanskom Mostu. Prvom prilikom radilo se o posjeti Arifage svojoj sestri Hanumici, udatoj za Hadžiahmetbega Filipovića, inače svekra moje majke, kada je zatražio da mu jedna snaha ujutru skuha kafu. Jetrva moje majke, vesela i mlada žena kazala je: **Baš ću mu ja ustajati!**... Moja majka kazuje da je nju ujutru rano probudila žena po imenu Gopa, koja je radila u kući, i da je ona skuhalo kafu. Kasnije se ispostavilo da Gopa, zapravo, **nije uopće ustajala**, nikoga budila, a da je jetrva imala neprilika, jer joj je cijela soba bila uzdignuta. Te čudne događaje svekrva je mojoj majci protumačila riječima: **Pa to je onaj njegov!**, pri tome misleći na hudama. Sličan slučaj dogodio se prilikom njihove zajedničke posjete Arifagi Džumišiću u Sanski Most. Tada je jetrva izgubila nakit i zbog toga nije mogla ići u posjetu. Nakit je kasnije nađen u jetrvinoj sobi, za metlom, u uglu.. I taj događaj je protumačen zlovoljom hudama, zbog onoga ranijeg odbijanja da se Arifagi probudi za rani sabah i da mu se priredi kafa po njegovom tebijatu.

Treći slučaj posjedovanja hudama prepričavan je za kadiju Bahtijarevića dok je služio u Varcar Vakufu. Tada su se oko njegove kuće zbivali veoma čudni događaji. Na kuću je, s vremena na vrijeme, padalo kamenje, krov se tresao iako nije bilo moguće ni na kakav način utvrditi šta je tome svemu uzrok. Čak su jedno vrijeme i žandarmi čuvali kuću, ali se sve, ipak, ponavljalo! Četvrti slučaj osobe sa hudamom osobno sam upoznao.

Radilo se o našoj komšinici Hadžiabdaginci u Banjoj Luci. Za nju se govorilo da posjeduje svoga hudama. Tako se, naime, tumačio čudan događaj da je Hadžiabdaginca napadnuta uz ramazan, dok je bila na namazu, u svojoj kući i u prilici kada je više osoba bilo u prostorijama gdje je ona živjela, a niko od prisutnih nije vidio niti zamjetio neku osobu koja bi to učinila. Mi, djeca, bili smo obavezni da idemo Hadžiabdaginci na Bajram ili u nekim drugim prilikama, pa smo se strašili da nas ne napadnu hudami. Ona je nakon tog čudnog događaja uglavnom živjela uvijek sama.

Ne znam imaju li sada neki ljudi i žene svoje hudame.

Može biti da je ovaj svijet postao u tolikoj mjeri zao da su ga čak i hudami napustili!...”

Ovo zanimljivo sjećanje ima svoju višestruku vrijednost.

Napisano je jasno, s mnogo autentičnih detalja, i posjeduje nesumnjivu vrijednost istinitog svjedočanstva. Konačno, to je prvi puta u novijoj povijesti da se o hudamima piše na ovaj način, a

ono što je u svemu, zasigurno, i najvrednije jeste autor kome se može vjerovati - prof. dr. Muhamed Filipović.

Iako su hudami u prošlosti bili česta tema u usmenim kazivanjima, pogotovo u zatvorenim sredinama i među "starinskim" ljudima, o njima, na žalost, nije ostalo mnogo pisanih svjedočanstava. Nije, zapravo, ostalo gotovo ništa. Tek poneka rečenica u pripovjetcima starih muslimanskih literata s kraja prošlog i s početka ovog stoljeća. Ipak, pouzdano znamo da je ta tema bila veoma prisutna na dugim zimskim sijelima i prelima. O njoj se kazivalo na razne načine. Izmišljani su i dodavani fantastični detalji, a hudami su najčešće pretstavljani kao dobri duhovi koji su spremni da izvrše svaku naredbu svoga gospodara: da napune porodičnu kasu zlaćanim dukatima, da u treptaju oka ispune gospodarovu želju i da iz Bagdada donesu miloslasne hurme, iz Damaska medene smokve, iz Carigrada tahan-halvu... Nije bilo želje, koju, prema tim zanimljivim usmenim kazivanjima, hudami nisu mogli da ispune.

Ima li danas ljudi koji imaju svoje hudame? Kako se hudami stiču? Jesu li, odista, toliko vjerni kako o njima kazuju mnoge priče iz naših krajeva?

Šta o svemu tome zna i misli moj sagovornik hafiz Esad M. Amin?!...

STOTINU NA JEDNOGA

+ Kako se i zašto uspostavljaju prijateljstva sa hudamima? + Fascinantni doživljaj u tibetanskoj lamaseriji + Kako izgleda veza između žene i džina? + Je li je tačno da na svakog čovjeka otpada 100 džina? + Koje su razlike između šejtana, meleka i džina? + Mogu li džini predviđati budućnost? + Da li razvoj čovječanstva pomažu bića iz duhovnog svijeta? + Ko nam to šapuće u snu? + Kako izgleda džinski napad? +

U prošlosti su, vidjeli smo iz sjećanja prof. dr. Muhameda Filipovića, mnogi Bošnjaci-muslimani imali svoje hudame. Slične priče i svjedočanstva slušao sam u Tešnju, Mostaru, Stocu, Visokom, Bihaću, Livnu, Derventi, Prijedoru, Tuzli...

Ima li danas ljudi koji imaju svoje hudame?

Hafiz Esad M. Amin na pitanje odgovara potvrdno.

- Ima - veli - ali Vam to niko neće otvoreno priznati!...

Posjedovanje hudama svojevremeno je bila česta pojava u Bosni i Hercegovini. Slažete li se s tim?

- Slažem. Nisu ih imali samo muslimani iz Bosanske krajine. Postojalo je, recimo, i u Sarajevu dosta ljudi za koje se govorkalo da ih služe sluge iz duhovnog svijeta.

Kakva je situacija danas?

- Za sve one za koje se smatra da i danas održavaju stalnu

vezu sa bićima iz duhovnog svijeta, moglo bi se kazati da posjeduju svoje hudame. Ne radi se o sazivanju daire, nego o kontaktima preko hudama. To je, dakle, samo jedan od mogućih oblika uspostavljenog izravnog kontakta sa prijateljski raspoloženim bićima iz duhovnog svijeta. Kontakt se održava putem izvjesnih dogovorenih signala, a međusobna saradnja najčešće je od obostrane koristi.

Kada je riječ o koristi ili interesu, kakvu istinsku korist ljudi mogu da imaju od hudama?

- Poznato je da svaki pojedinac iz duhovnog svijeta raspolaže s velikim brojem raznoraznih informacija, a onaj ko posjeduje informacije u stanju je da kontrolira svaku konkretnu situaciju. Tako, recimo, ukoliko obavlja neki od ovodunjalučkih poslova, sa sigurnošću može da zna ko je prema njemu iskren, ko ga laže, ko petlja, ko o njemu širi intrige..., konačno, može da zna da li je krenuo u pravom ili krivom smjeru, i kakve ga sve poteškoće i iskušenja očekuju u životu.

Naši preci su hudame koristili u najrazličitijim prilikama, zar ne?

- To je tačno. Ukoliko je vjerovati nekim davnašnjim kazivanjima i svjedočanstvima, u bosanskohercegovačkoj prošlosti bilo je dosta ljudi koji su svoje duhovne pratioce držali uvijek u neposrednoj blizini, tako da su im hudami nerjetko znali čak spravljati i servirati kahvu ili, pak, sjedati za sofru i zajedno s njima ručavati. Takvi ljudi najčešće su živili usamljeničkim životom, a svjedočanstva o njihovim zajedničkim objedima sa hudamima su izuzetno fascinantna i govore o tome kako na očigled prisutnih iz tanjira nestaje hrana, a da se, zapravo, ne vidi gdje nestaje i ko je jede. Nadalje, dešavalo se da hudami pomijeraju stvari u sobi što je znalo kod slučajno zatečenih osoba izazivati zaprepašćenje, šok i strah. Ponekad bi svoje prisustvo označavali i zvučnim signalima čije značenje su razumjevali samo oni koji su s njima bili u nekakvom iskrenijem i provjerenijem prijateljskom odnosu. Postoje, naravno, bezbrojni razlozi zbog kojih su ljudi u prošlosti stupali u kontakt sa hudamima. Između ostalih, poznato je da ljudi imaju želju i potrebu za egzibicionizmom, pa im, ponekad, i nisu potrebni neki drugi razlozi da bi se odlučili na nešto što im nudi nesvakidašnji doživljaj i uzbuđenje... Sigurno je jedno, vrlo rijetko su se uspostavljali kontakti između onih što su skloni znanosti i u jednom i u drugom svijetu. A to je velika šteta!...

Zašto je to tako?

- Zato što znanost ne priznaje postojanje duhovnog svijeta. Pogotovo, ne priznaje postojanje razumnih bića koja nastanjuju duhovni svijet. Svaka istraživanja na ovom planu smatraju se paraznanstvena i istraživači mogu doživjeti samo neugodnosti i

potsmjeh, nikako afirmaciju i pohvalu.

Zašto se najčešće kontakti sa duhovnim bićima drže u tajnosti kao što se u strogoj tajnosti drže i usluge koje se od njih dobijaju?

- Usluge su, po pravilu, obostrane. Međutim, znalo se dešavati da čovjek zaluta ili dobro ne procijeni s kim je ostvario kontakt, pa da umjesto prijateljskog i dobroćudnog hudama upozna jednog od zlih nevjernika što se znaju vješto ulagivati i pretvarati. Takvi kontakti se uvijek završavaju na štetu čovjeka. Hudam ga s vremenom počne ucjenjivati i zahtijevati od njega čak i ono što je oprečno vjerskom kodeksu. To je jedan od načina da zli hudam čovjeka udalji od pravog puta. Takvi ljudi bi postajali sve očajniji i nemoćniji da se istrgnu iz hudamovih kandži. Na kraju, najčešće bi završavali u očaju i totalnoj moralnoj i materijalnoj bijedi ili bi ih njihovi duhovni "prijatelji", na kraju, jednostavno - likvidirali!

Profesor dr. Muhamed Filipović, vidjeli smo, navodi priču o narodnom vjerovanju da se hudami stiču učenjem posebnih dova u vremenu od punih četrdeset dana i da se za to vrijeme, ispod pazuha, mora nositi - golubije jaje! Jedan drugi autor, Muhamed Fejzi-beg Kulinović pisao je 1898. godine u "Glasniku Zemaljskog muzeja BiH" da se hudam stiče nošenjem jajeta četrdeset dana pod lijevim pazuhom, ali jaje mora da snese pjetao, a po narodnom vjerovanju pjetlovi počnu nositi jaja kada navrše dvadeset godina starosti. Šta znate o tome?

- Ja sam slične priče čuo u Bosanskoj krajini, ali baš ničim ne bih mogao podržati nijednu od priča. Nigdje u literaturi, čak ni u onoj čiji su sadržaji vezani za najčuvanija tajna znanja i tajne vještine, nisam našao sličan podatak. Nigdje se ne pominju golubija jaja, niti jaja snesena od strane pjetlova, što je po svoj prilici biološki nemoguće. To mora da je neko izmislio, tajeći pravu recepturu... Proces uspostave kontakta sa hudamima je sasvim drugačiji. Čovjek se mora povući u izolaciju, mora jedan period istrajati u strogom postu, sa nekim vanrednim ibadetom. To je sve. Možete li biti konkretniji?

- Pored dugotrajnog usamljeničkog posta, zikra i učenja određenih kur'anskih dova u jako velikom broju, s vremena na vrijeme, neophodno je paliti miomirise - mustaki, sandal, tamjan, šafran ili neke druge. Pri tome čovjekove misli moraju biti stopostotno skoncentrirane samo na ono što žarko želi postići i ostvariti.

+ o +

Prizivanje ili čak stvaranje duhovnih pratilaca poznato je i u drugim religijama i kulturama. Kada o tome govorim, ne mogu a da se ne prisjetim dalekog Tibeta i jedne epizode, koju sam tamo doživio 1988. godine. Tog dana nalazili smo se u Sakiji, nevelikom tibetanskom gradiću, sa znamenitom lamaserijom

(budistički samostan), u čijim su se tajanstvenim odajama odvijale različite vjerske ceremonije i mnogi tajanstveni mistični obredi.

Bili smo gosti tihog i čutljivog lame Tosinga Ginsa, koji je želio da nas upozna sa velikom knjižnicom u kojoj su bili pohranjeni prastari rukopisi i vrednije knjige, kao i sa ostalim uzbudljivim sadržajima prostranog budističkog zdanja. Tog dana u svoj dnevnik zabilježio sam nevjerovatan doživlja...

“...Bože, da li to počinjen luditi?!”

Ova užasna misao prosvrdlala mi je mozak poput sječiva, izazivajući u meni neko čudno raspoloženje nelagode, straha i panike. Nije bilo sumnje: ispred mene, u dubini mrakom ispunjene knjižnice sakijanske lamaserije, sasvim desno od goleme “thanke” (umjetnički rad na platnu sa motivima iz budističke mitologije), na kojoj se odslikavala prekrasna Mandala, pored teške tamne zavjese od jakove kostrijeti, koja je prekrivala džinovske stalaže sa brojnim knjigama, stajala je prozirna sijenka - duh(!?) - u dugoj monaškoj mantiji i laganim pokretima desne ruke pozivala me da priđem.

Odjednom sam zanemario činjenicu da zajedno sa svojim prijateljima, članovima ekspedicije, stojim ispred našeg domaćina lame Tosinga Ginsa, duhovnog poglavara lamaserije, i da nam on pokušava objasniti mudrosti tibetanskog lamaizma i vrijednosti zagonetnih zapisa, kronika i knjiga, koje se čuvaju u sakijanskoj biblioteci. Zaboravio sam tog trenutka na sve i krenuo prema fantomskoj sijenki.

Nisam se plašio, mada sam o tulpama (duhovni pratioci) slušao kontraverzne priče. Mnoge tulpe o kojima sam čitao u literaturi i u rijetkim pisanim svjedočanstvima zapadnjačkih misionara, bili su izuzetne dobričine, krotki i ponizni, vjerni i poslušni. Bilo je, doduše, i onih - o kojima najčešće svjedoče tibetanski mistici - koji su se, nakon izvjesnog vremena, preobražavali u neukrotive izvore zlobe i nasilja. Takve tulpe mogli su biti veoma opasni.

Ali, potrebno je detaljnije objasniti - šta su, zapravo, tulpe. Kako nastaju i čemu služe?

Ukratko, to su fantomske prilike. Nešto nalik duhovima ili prikazama, stvorenim, navodno, uz pomoć izuzetno jakih mentalnih vježbi. To su fantomske forme, duhovi, stvorni isključivo uz pomoć skoncentrirane ljudske volje, a kako su nerijetko snažno oživljeni vizualizacijom i duhovnošću pojedinca, oni s vremenom postaju vidljivi i drugim ljudima!

Zvuči više nego fascinantno, ali da bi se razumjela priroda tulpe, čovjek mora da zna da misao za učene tibetanske budiste ima daleko složeniju funkciju od uobičajne manifestacije uma i volje. Oni duboko vjeruju da svaka misao utiče na “umnu materiju”,

koja prožima svijet duhovnosti na isti način kao kad kamen bačen u jezero pravi mjehuriće na površini vode.

Obično su ti mjehurići umnosti kratkog daha. Oni nestaju skoro u istom trenutku kada su i stvoreni i ne ostavljaju nikakve tajne otiske u “umnoj materiji”. Ako je, međutim, misao posebno snažna, produkt duboke strast, žestoke želje ili straha, ili ako je dužeg trajanja, misaoni mjehur gradi umnu materiju u stalniju formu.

Tulpe i druge forme misli, tibetanske lame ne smatraju “stvarnim”, kao što ne smatraju stvarnim ni svijet materije koji nas okružuje i u kojeg je zdravom razumu teško posumnjati. Kako jedan istočnjački mudrac iz prvog stoljeća naše ere reče: “Svi fenomeni su prvobitno u umu i zacijelo nemaju vanjsku formu; stoga, kako nemaju forme, pogrešno je prosuđivati da je išta - tamo! Svi fenomeni se uzdižu iz lažnih pojmova u našem umu. Ako je um nezavisan od tih lažnih ideja, onda svi fenomeni - nestaju!”

Ako su vjerovanja o misaonim formama koje gaje tibetanski budisti, mistici i čarobnjaci, opravdana i istinita, onda se lako mogu objasniti mnoga avetinjska događanja na lokalitetima sa snažnom “duhovnom atmosferom”. Doima se sasvim prihvatljivim, da se forme misli stvorene snažnim mentalnim procesima ubice, zajedno sa užasom protkanim emocijama žrtve, mogu zadržavati na mjestu zločina mjesecima, godinama, čak i stoljećima. Ovo bi moglo proizvesti intenzivnu depresiju, tako da bi posebno senzibilne osobe mogle i poslije ko zna koliko vremena, na mjestu događaja da budu svjedokom gotovo svih detalja stravičnog zločina. Drugim riječima, da se pred njihovim očima u svojoj svojoj stravičnosti odigrava kompletan događaj!

Na ovaj način mogli bi se objasniti i brojni izvještaji veoma ozbiljnih svjedoka, posjetilaca nekadašnjih bojišta i mjesta krvavih događaja, koji tvrde da su bili “svjedoci” strašnih okršaja nemilosrdnih ratnika. Svjedoče da su, decenijama pa i stoljećima nakon odigranih užasa, doslovice “vidjeli” sve šokantne detalje tog događaja. Tako, recimo, bojište u Nesbiju (Naseby), iz vremena građanskog rata u Engleskoj (1645. godine), ili u Dijepu (napad na francusku luku 1942. godine) upravo spadaju u bojišta s izrazitom avetinjskom reputacijom. I danas se, naime, zna događati da neki hipersenzibilni posjetilac padne u nesvjest zbog toga što je tamo neočekivano “vidio” svu dramu besmislenog ratnog orgijanja i “slušao” stravične uzvike ljudi u kojima se gasio život!

Tulpa nije ništa više od krajnje snažne misli i nije ni malo drgačiji u svojoj suštinskoj prirodi od mnogih drugih sličnih duhovnih ili avetinjskih pojava. Međutim, od normalne forme misli razlikuje se u sljedećem - on dobija vitalnost i “život” ne

kao rezultat slučajnosti, sporednog efekta zagonetnog mentalnog procesa, nego kao rezultat smišljenog misaonog procesa!

Ukratko - tulpa je akt uma i volje!

Riječ "tulpa" je tibetanska i označava određenu formu duhovnosti. Tulpa ne mora biti u obličju čovjeka, može da bude izgledom i kao neka životinja. Tulpa je uvijek duhovna kopija nekog živog stvora, kojoj je "autor" ili "mislilac" smišljeno podario dio svoje životne vitalnosti.

U Bangladešu, nekadašnjem Bengalu, rodnom mjestu indijskog, a samim time i svjetskoga okultizma, ova tehnika se naziva **kriya shakti** (kreativna moć) i najčešće je proučavaju i praktikuju poklonici tantrizma, religiozno-magičnog sistema, koji se, u glavnom, bavi spiritualnim aspektima seksualnosti.

Začetnici spektakularnih tantrijskih obreda u kojima se muškarci i žene sjedinjuju u ritualnom seksualnom općenju u mistične i magične svrhe, smatraju se posebno vještim "kriya shakti". To je stoga što misao intenzivno fizičko i cerebralno uzbuđenje kontrolirana orgazma, rađa izuzetno snažne forme i nevjerovatno duboke i trajne vizije.

Iako se mnogi svjetski istraživači s tim ne slažu, smatra se da su mnoge tibetanske mistične tehnike potekle upravo iz Bangladeša, nekadašnjeg Bengala, istinske domovine azijskog čarobnjaštva i iluzionizma, mistike i tajnih okultnih rituala i učenja. Zbog toga i postoje goleme sličnosti između fizičkih, mentalnih i spiritualnih vježbi kojima se koriste tantrijski jogini iz Bangladeša i tajnih unutrašnjih disciplina tibetanskog budizma. Zbog toga mnogima i izgleda moguće da su učene tibetanske lame, mada ih od Bangladeša dijele ogromna prostranstva, prvobitno uzele svoje teorije o tulpama i metode stvaranja tih duhovnih bića upravo od bangladeških, odnosno bengalski mistika, praktičara i poklonika "kriya shakti"!

- U Tibetu su se zadržala najvrednija tajna učenja na svijetu

- smatra lama Tosing Gins.

Učenici magične tulpe svoje mentalne treninge u stvaranju tih fantomskih bića, započinju prihvatanjem jednog od mnogobrojnih bogova ili boginja tibetanskog panteona kao neku vrstu "boga - zaštitnika". Tibetanske lame (svećenici) i čuvari tajnih učenja na brojna božanstva gledaju s neskrivenim poštovanjem, ali oni, začudo, u njima ne izazivaju posebno divljenje. To, nikako! Jer, prema budističkom vjerovanju, mada bogovi imaju velike i nesagledive moći u koje se ne sumnja i mada su natprirodni, oni su kao i ljudi žrtve i robovi iluzije i podjednako uhvaćeni u točak života, u beskonačno kolo rađanja, umiranja i usksnuća - kao i jadni, siroti i bogobožni tibetanski seljak. Ali, vratimo se fascinantnoj tehnici stvaranja tulpa, koju su prošli gotovo svi vjerki obrazovaniji Tibetanci. Ova vještina ili

učenje smatraju se tajnim i ovo je, možda, njeno prvo objavljivanje u nas i u Europi.

Kada u njemu sazri želja da stvori duhovnog pratioca, lama se povlači na već odabrano samotno mjesto (vrlo često odlazi u neku usamljenu pećinu) i satima meditira o svom bogu-zaštitniku, kojeg naziva "yidam". U bespriječnoj tišini i osami u kojoj se u potpunosti gube osjećaji za vrijeme i prostor, i u kojoj čovjekova duševnost doseže do fantastičnih granica, dobijajući nevjerovatna svojstva, dimenzije i moći, lama gotovo nesvjesno kombinira osobine, koje želi da postanu dio ponašanja tulpe sa snažnom i iskrenom težnjom da mu pokloni dio sopstvene životne snage, odnosno vitalnosti. Pri tome, lama, dakako, ne zaboravlja ni vizuelizaciju - strpljivo i po sopstvenim željama formira tulpin vanjsli izgled.

Da bi zadržao neophodnu koncentraciju na "yidamu" i da bi, u svakom budnom trenutku, osigurao jednosmjerni protok odanosti bogu-zaštitniku, lama neprestano i u jednoličnom ritmu ponavlja tradicionalne mistične fraze koje govore o beskrajnom obožavanju božanstva kojem je odlučio da služi.

- U početku je veoma teško dostići taj nivo koncentracije u meditiranju - tvrdi lama Tosing Gins - ali ako ste uporni i ukoliko je stvaranje tulpe vaše krajnje životno opredjeljenje i cilj; ako ste odbacili svaku drugu misao i želju, vaša duševnost nadjačaće fizičku snagu i vi ćete se uskoro naći na pravom putu.

Naravno, sve to još nije dovoljno. U stanju totalne opuštenosti i predanosti svom obožavanom "yidamu", lama započinje jedan sasvim novi proces, započinje proizvodnju (ispisivanje) - **kylk- hors** krugova!

Radi se, zapravo, o ispisivanju ili iscrtavanju dijagrama, koji i ne moraju imati određen oblik, a za koje lama snažno vjeruje da su dragi i sveti njegovom božanskom zaštitniku. Kylk-hors krugovi se mogu naslikati obojenom i namirisanom tintom na običnom papiru, ponekad će ih urezati na bakrenoj ili srebrnoj podlozi, isklesati na kamenu, ili će ih, jednostavno, obojenim prahom oslikati na svom putu. Ipak...

Priprema kylk-horsa mora biti pažljivo preduzeta, kaže se u prastarim tibetanskim rukopisima, jer se vjeruje da je i najmanje skretanje od tradicionalnog uzorka u vezi sa "yidamom" krajnje opasno. Svaka aljkavost ili neopreznost može prouzrokovati stanja teške opsesije, ludila ili čak smrti. Može izazvati i tragičnije efekte: može zarobiti čovjekov duh u strašnom paklu tibetanske kosmologije, iz koje ne postoji izlaz

Naravno, ovo vjerovanje zanimljivo je usporediti sa idejom, koju snažno podržavaju zapadni okultisti, a koja upozorava sve one koji se angažiraju u evokaciji duha do vidljive pojave da se izlažu strašnim rizicima (najčešće se upozoravaju da će biti

rastrzani u komade!), ukoliko pogrešno odslikavaju kylk-horse, odnosno svoje magične zaštitne krugove!

Ipak, to se vrlo rijetko dešava. Tibetanske lame i tibetanski mistici su vrlo dobro upućeni u sve pojedinosti stvaranja duhovnih pratilaca (tulpa), tako da svojom mentalnom upornošću, uobičajenim duhovnim vježbama, discipliniranim asketskim životom, mantrama (molitve) i tajnim ritualima, uskoro dosegnu stanje u kome počinju da naziru svoj "yidam". U početku ga opažaju maglovito i sasvim na kratko, a onda uporno i kompletno, nerjetko sa zapanjujućom jasnošćom.

Ali, sve je ovo još uvijek samo prva faza ovog nevjerovatnog mentalnog procesa. Meditacija, vizuelizacija "yidama", permanentno ponavljanje čini i kontemplacija mističnih dijagrama, nastavlja se sve dotle dok se tulpa napokon materijalizira u formi "yidama". Lama može osjetiti dodir tulpinih nogu kada spusti glavu na njih, može osjetiti nježni dodir njegovih ruku na svome ramenu, može osjetiti njegovo prisustvo; može vidjeti kako ga vjerno slijedi na dugim putovanjima kroz tibetanski beskraj, može čak, u nekim slučajevima, voditi i razgovor s njim!

Ako je tulpa, kojim slučajem, potpuno vitaliziran, onda je sasvim moguće da ga opažaju i drugi. I ne samo to. Moguće je da tulpa djeluje neovisno od želje i zapovijedi svog gospodara, da pokušava da se osamostali!

Tulpa iz sakijske knjižnice, koji me je diskretnim pokretima ruke pozivao(?) da pridem, mora da je bio u toj fazi. Bilo je za pretpostaviti da je njegov gospodar lama Tosing Gins i da u posljednje vrijeme, vjerovatno, ima dosta problema sa nestašnim i neposlušnim duhovnim pratiocem.

Aleksandra Dejvid Nil (Alexandra David-Neel), nekad poznata francuska diva, koju europska muzička javnost pamti po izvanredno odigranoj naslovnoj roli u operi "Manon" Žila Masnea, tridesetih godina dvadesetog stoljeća otputovala je na Tibet gdje je dugo živjela sa tibetanskim svećenicima u dalekim, izgubljenim himalajskim lamaserijama. Njena svjedočanstva i njeni doživljaji prepuni su nevjerovatnih iskustava. Srela je, između ostalih, lamu koji je bio u stanju da baci čini i snagom svoje duhovnosti da zavrtla kolače od riže na neprijatelja i da im dade smrtonosnu ubojitost, a uspjela je i da savlada tehniku **tumu**, tibetansku okultnu vještinu, koja znalcima omogućava goli da sjede usred himalajskog snijega, na temperaturama nižim čak i od trideset stupnjena Celzijusovih ispod nule. Učila je, kažu, vještinu levitiranja, postizala je astralna putovanja, a uspjela je meditacijom, postom i tajnim mističnim ritualom - prema sopstvenom priznanju - i da proizvede sopstvenog tulpu. Ipak, njen prvi susret sa tuđim tulpom bio je više nego zanimljiv i svakako ga treba ispričati.

Nakon popodneva, Aleksandru je posjetio jedan tibetanski slikar, koji se specijalizirao za slikanje gnjevnih božanstava iz bogate budističke mitologije. Kada se približio, Francuskinja je bila naprosto zapanjena, jer je iza njegovih leđa primijetila prozirnú fantomsku priliku neobičnog pratioca - bio je nalik razgoropađenom božanstvu sa slikarovih thanki! Nije se uplašila.

Naprotiv, približila se fantomu i pružila ruku prema njemu: osjetila je kao da dodiruje mekani predmet čija je supstanca popuštala pod njenim nježnim dodirom!

Od slikara je saznala da je posljednjih nekoliko sedmica angažiran u magičnom obredu prizivanja božanstva, čiji je lik i formu imao vidljivi tulpa, te da ga je u posljednje vrijeme svakodnevno slikao s maksimalnim strpljenjem, koncentracijom i upornošću.

Zainteresirana ovim fascinantnim iskustvom, madam Dejvid-Nil je odlučila i sama da pokuša stvoriti duhovnog pratioca.

No, da bi izbjegla uticaj mnogih tibetanskih slika i crteža na kojima su bili naslikani likovi iz budističke mitologije, odlučila je da njen tulpa nikako ne bude nalik ni jednom božanstvu, već da ima lik vedrog, debeljuškastog budističkog svećenika.

Povukla se u osamu jedne tibetanske lamaserije i narednih nekoliko mjeseci svakodnevno je meditirala; izgovarala svete riječi i mantré; palila borovinu i mirišljivo korijenje, uporno vježbajući koncentraciju i vizuelizaciju. Nakon izvjesnog vremena, upornost je urodila plodom: počela je dobijati kratke odbleske lika svog duhovnog pratioca - svećenika-veseljaka. Iz dana u dan, postajao je sve puniji i životniji, i kada je prekinula sa asketskim životom u osami i krenula na putovanje, i njen tulpa uključio se u gomilu, postajući sve vidljiviji i vidljiviji.

U početku, bio je to vedri i poslušni sluga, koji je izvršavao svaku njenu želju, ali je s vremenom počeo obavljati i zadaće koje od njega nije tražila, a još manje očekivala. Tako bi, na primjer, išao i zastajao da se radoznalo ogleda oko sebe kao i svaki drugi putnik od krvi i mesa; ponekad je zbunjena Aleksandra čak osjećala kako je dotakne njegova svećenička mantija, a jednom je čak osjetila i njegovu ruku na svom ramenu.

Tulpa madam Dejvid-Nil počeo je da se razvija na neočekivan i neželjen način: postajao je mršaviji, njegov izraz na doskora vedrom licu postajao je sve zlobniji i prkosniji, bio je nerjetko neposlušan i drzak, a katkad čak i neprijateljski raspoložen.

Jednoga dana, pastir koji je bivšoj operskoj divi donosio na poklon jakov puter, primijetio je drskog tulpu u njenom šatoru i - povjerovao da se radi o - pravom svećeniku!

Tulpa više nije bio pod potpunom kontrolom. Mentalna kreacija Aleksandre Dejvid-Nil, pretvarala se u svakodnevnu moru i - što je bilo najgore - postojala je istinska opasnost po njen

život! Zbog toga je odlučila da ga se čim prije otarasi. Ponovo se vratila u svijet mrtve tišine i osame u kojoj se, prema vlastitom priznanju, nakon šest mjeseci uporne koncentracije, meditacije i izgovaranja budističkih molitvi, napokon, oslobodila svog drskog i opakog duhovnog pratioca.

Znao sam mnogo o tulpama kada sam se sa ekspedicijom uputio u Zabranjenu zemlju.. Znao sam da mogu biti odani i vijerni, mudri i pronicljivi, lukavi i zli, blagi i prostodušni... Znao sam mnogo o duhovnim bićima koji prema tibetanskim vjerovanjima noću obilaze daleke i usamljene budističke lamaserije, izazivajući među lamama zadovoljstvo i vedrinu, ali i strah i mučninu.

Znao sam da su tulpe sastavni dio tajanstvene tibetanske mitologije ali i stvarnosti i, ne bez razloga, plašio sam se susreta s njima.

Pa ipak, tulpa u prozračnoj svećeničkoj odori, što me je posmatrao iz dubine polumrakom ispunjene sakijske knjižnice i blagim, jedva primjetnim pokretima ruke, pozivao da mu pridem, djelovao je gotovo stvarno i - ni sam ne znam kako i zašto - imao sam tog trenutka bezgranično povjerenje u njega i kao omađijan - krenuo sam poslušno prema njemu.

Najednom, utihnuli su svi šumovi koje sam do tada jasno registrirao: tihi glas lame Tosinga Ginsa, pucketanje titravih kandila, njihanje teške zavjese koja je prekrivala bibliotekarsko blago drevne lamaserije, promukla rika dalekih nomadskih truba... Sve je utihnulo, a moje noge nosile su me a da toga gotovo nisam ni bio svjestan, sve dublje u pomrčinu, prema ogromnoj zidnoj thanki na kojoj se ocrtavala zlaćana Mandala, u samo dno drevne knjižnice, prema prozračnoj fantomskoj spodobici, koja se lagano okrenula i povelala me naprijed - ni sam nisam znao kuda!...

Mora da je čitav ovaj fascinantni događaj dijelićem oka pratio i lama Tosing Gins. Valjda mi je zbog toga hitro prišao s leđa i blago, gotovo očinski položio ruku na moje rame. Pogledao me je svojim dubokim pogledom pravo u oči, a onda je pogled usmjerio prema tulpi, kojeg više nije bilo u dnu knjižnice. Jednostavno je nestao, ostavljajući me zbunjenog i bez riječi.

- Ne obraćajte pažnju - tiho i gotovo s razumjevanjem je rekao lama. - U ovom mraku može vam se pričiniti da vidite duhove...

Nisam ništa odgovorio. Uskoro smo napustili knjižnicu i stepenicama se popeli do prve terase odakle se pružao prekrasan vidik na sakijsku dolinu, koja se kupala u studenom sunčevom sjaju. Iza nas je ostala knjižnica sa svojim stoljetnim tajnama i nataloženim mrakovima... I mnogim nedoumicama.”

Godinama nakon ovog doživljaja pokšavao sam da nađem odgovore na pitanja: šta bi se dogodilo da sam krenuo sa tulpom,

gdje me je smjerao povesti i zašto je tako naglo nestao?!

- Vi ste doživjeli nešto što se ne doživljava često i što ne doživljava svako - smatra moj sagovornik hafiz Esad M. Amin.

- Tulpe su očito jedna vrsta tibetanskih duhovnih pratilaca, hudama... U svakom slučaju, Vaš doživljaj vrijedan je pažnje i zbog toga što dokazuje da se i druge religije i kulture na našoj planeti prožimaju sa duhovnim svijetom i da posjeduju određena konkretna iskustva sa duhovnim bićima.

No, vratimo se bosanskohercegovačkim tradicijama i iskustvima. U zanimljivom sjećanju profesora dr. Muhameda Filipovića meni je veoma interesantan jedan detalj: svog hudama posjedovala je i jedna žena - Hadžiabdaginca iz Banje Luke! Da li su žene podjednako uspješne u kontaktima sa duhovnim bićima i zašto je hudam napao svoju gospodaricu?!...

- Hudam je najčešće, kako sam rekao, sluga iz džinskog svijeta. Ponegdje, u literaturi kaže se da hudam može biti i iz svijeta meleka, ali to čovjek mora zaslužiti svim svojim bićem.

Dakle, vrlo, vrlo rijetko. U konkretnom slučaju, žena koju je napao hudam, željela je vjerovatno da stekne nekog pomogača iz duhovnog svijeta, nekog koji će je služiti... Ali, kako nije bila dovoljno iskusna i oprezna, desilo joj se da je uspostavila kontakt sa džinom nevjernikom, zlim i opakim duhovnim bićem, kojem je vjerovatno veoma smetalo što se žena uredno pridržavala vjerskog kodeksa, što posti i klanja teraviju, što obavlja, dakle, i vanredne ibadete uz ramazan. Zbog toga ju je napao, jer je bio uznemiren i ozlojeđen.

Znači li to da su žene manje uspješne u kontaktima s duhovnim bićima?

- Ne mora to da znači. No, ukoliko žene stupe u kontakt s nekim iz duhovnog svijeta, najčešće žive samotno i ne udaju se, jer se taj iz duhovnog svijeta pojavljuje kao potencijalni muž. Dešava li se to često?

- To se dešava i takvih slučajeva ima i danas. Kada se jednom uspostavi takva nenormalna veza, tu je gotovo nemoguće bilo šta svrsishodno uraditi. Jedino rješenje jeste likvidirati tog džinskog napasnika, ali to nikako ne ide lahko, a vrlo često zna da bude i uzaludan posao.

O takvim neprirodnim zajednicama rijetko se govori u literaturi, pogotovo u novije vrijeme?

- To je normalno. O tome rijetko kada da su obavješteni laici, jer se žena nikada neće požaliti ili povjeriti laiku. Međutim, u posljednjih devet-deset godina, ja sam se u praksi susreo sa oko petnaestak sličnih slučajeva.

Da li se tu radi o vezi s obostranim dobrovoljnim pristankom?

- Ne, nikako. Najčešće je to jednostrana veza, koja je ženi nametnuta. Ona je ta koja pati i koja ne nalazi izlaza, niti uspjeva

da se oslobodi strašne more, koja je postepeno guši, crpi joj snagu i dovodi do ludila.

U mnogim prastarim rukopisima i knjigama, kada je u pitanju svijet džina, veoma često se kao neprikosnoveni autoritet pominje imam Ša'araniya. Možete li nam nešto više reći o njemu i o njegovim zapažanjima?

- On je samo jedan od mnogobrojnih starih autora i ni po čemu se mnogo ne izdvaja od drugih. Ipak, nešto detaljnije o njemu ne bih mogao kazati. I on je mnoga tajna učenja naslijedio i prenio od drugih, još starijih autora.

I šejh Ebu Tahir el Kazvini potvrđuje postojanje svijeta džina, šejtana i meleka. Mogu li se povući jasne linije između džina, šejtana i meleka?

- Razlike su ogromne. Šejtani jesu jedna vrsta negativnih, nevjerničkih džina. Znamo da u svijetu džina postoje pripadnici najrazličitijih vjeroispovijesti i uvjerenja. Uostalom, slično kao i među ljudima na našoj planeti. Šejtani pripadaju onim džinima, koji ne vjeruju u Svemogućeg Boga. Oni su neka vrsta duhovnih ateista u džinskom svijetu. Svijet meleka je nešto sasvim drugo. Meleki su duhovna bića koja su programirana samo u jednom jedinom smjeru - ne mogu čovjeku nanijeti nikakvu štetu, nego su stvoreni da čovjeku čine samo dobro!

Ne umiru?!

- Ne umiru. Oni su vječni.

Ne rađaju?!

- Tako je. Ne množe se, ne hrane se, ne žene se, ne udaju se, ne porađaju se...

Djeluju kao da su vještački. Poput automata?!

- Tako nekako. Programirani su da ljudima čine samo dobro. Imaju svoj zadatak i mimo toga oni ne mogu djelovati. Sve ove karakteristike bića iz duhovnog svijeta govore u prilog da je čovjek savršeniji i od jednih i od drugih, ali i od svih ostalih, jer posjeduje svoju slobodnu volju i slobodni izbor kojem svijetu će se priključiti. Jednom ili drugom. Onima koji su Bogu odani ili onima bogohulnicima, smutljivcima i nevjernicima.

Dobru ili zlu!

U svom zanimljivom djelu "El-jevakitu vel-dževahiru" imam Ša'araniya kaže da džini mogu mijenjati svoj lik, kao što ljudi mijenjaju odijela. Ima li se tu još nešto dodati?

- Ima. Oni svoje obličje mijenjaju nevjerojatnom brzinom i pojavljuju se u fantastičnim formama. Mogu da se pokažu šupljim i jedan kroz drugog da prolaze; mogu da se redupliciraju, iz jednog da izlazi njih deset, petnaest ili još više; mogu da izgledaju u najrazličitijim obličjima, poput patuljaka ili džinova, zvijeri, insekata ili lešinara... U halucinacijama opsjednutih ljudi, džini se nerjetko pojavljuju u obličju kakve strašne nemani i

aždaha zastrašujućih osobina i dimenzija. No, kada bolesnika posavjetujem da prouči **Šehadet** i on to učini, onda se oni naglo smanje, pa kada mu kažem da još jednom ponovi Šehadet, ali ovoga puta uz **Euзу** i **Bismilu**, da to učini što emotivnije i iskrenije, uz prisustvo srca, onda se oni opet smanjuju pa budu ko zečevi s velikim ušima, a Vi znate da je upravo zec simbol straha... Na kraju, pretvaraju se u majušne miševе, koji bježe, bježe... I to je kraj terapije?

- To je, u glavnom, pred kraj terapije... To su predzanci da će bolesnik ozdraviti i zauvijek se iščupati iz strašnih kandži i psihičkih košmara.

Dakle, džini odista mogu mijenjati svoj lik prema želji i prilikama?

- Upravo tako. Zli džini ili džini nevjernici najčešće i najrađe uzimaju zastrašujuća obličja i pojavljuju se kao likovi iz horor filmova. Uživaju u likovima ljudskih kreatur sa brojnim devijantnim osobinama, ala Fredi Kruger u filmu "Umorstvo u ulici brestova". Dalje, vole da se pojavljuju u liku ljudskog kostura, zatim u liku nekog odrpanog, prljavog klošara, koji je okrenut leđima i čim se okrene licem, pretvara se u zastrašujući nakazni ljudski kostur... Rado se pojavljuju i u obličju izvjesnih životinja, koje imaju jako i prijeteće zubalo, kljove ili očnjake; ponekad liče na vampire, ogromne slijepe miševе ili neka životinjska strašila, koja i ne postoje u našem životinjskom svijetu...

Šta je razlog i zbog čega žele da izgledaju što strašnije?

- U napadima na čovjeka oni se uvijek hrane njegovim nevjerovanjem. Dakle, čovjekovim bijegom od Boga. No, ukoliko čovjek svjesno naginje Božijem prisustvu, u tom slučaju, oni se smanjuju i postaju manje opasni i manje zastrašujući. Ukoliko čovjek bježi u neku vrstu poroka, to džine ohrabruje, razdražuje i pothranjuje njihove zle namjere.

Iako su eterične forme, džini se pod određenim okolnostima, pojavljuju u uočljivim obličjima. Dakle, čovjek ih može vidjeti golim okom. Kako to objasniti?

- Postoje mnogi razlozi. Postoje takozvana krizna vremena, negdje iza ponoći ili pred samu zoru, i može se dogoditi da čovjek na njih naleti kada su oni polumaterijalizirani i kada se koriste likovima nekih ovozemaljskih stvorenja. To se može da dogodi i u vrijeme izvjesnih halucinacija, u vrijeme kada je čovjek stvarno napadnut i kada u vlastitom tijelu posjeduje izvjestan broj njih i oni njega mogu bukvalno da odvedu u neku vrstu - zone sumraka. Dakle, za njih je najbitnije da u čovjekovom nervnom sistemu, još dok je on pod šokom od nenadanog susreta, promijene izvjesnu frekvenciju i da od tog trenutka čovjek postane nezainteresiran i krajnje indolentan na sve što se oko njega zbiva i da, funkcionirajući na novoj životnoj frekvenciji bude skloniji

jedinkama iz duhovnog svijeta nego ljudima...

Šta to, zapravo, znači?

- Znači, sve što mu džini govore i naređuju, on sluša, čuje i poštuje, a što mu ljudi iz njegove sredine kažu, on ne sluša i ne čuje, o tome uopće ne prosuđuje, niti pridaje bilo kakav značaj. Obično za takve ljude kažemo da su skrenuli ili poludjeli, ali se, zapravo, radi da je njihov nervni sistem zablokiran, da mu je određena nova frekvencija, odnosno promijenjen životni kanal! U deceniji prije Drugog svjetskog rata neki kroničari zabilježili su neobične fenomene u mnogi krajevima Bosne i Hercegovine. Radilo se o pojavi nekakvih svjetlećih formi, "fenjera", koji su se ponašali gotovo poput razumnih bića: kretali se, skakutali, igrali kolo... Stanovništvo sela u Glamočkom i Livanjskom polju kazivali su da se "fenjeri" okupljaju u ljetnim noćima i da plešu i igraju, ali da ne nanose nikakvu štetu osim što do smrti plaše kasne noćne putnike i njihove konje, što je znak da su ih i životinje jasno primjećivale. Svijetleći "fenjeri" mijenjali su veličinu i oblik i obavezno nestajali u cik zore, a narod je njihovo pojavljivanje tumačio kao loš predznak - najavom teške nesreće. Odista, uskoro je izbio rat i mnoga sela su popaljena, a stanovništvo unesrećeno i desetkovano. Ako prihvatimo tezu da su neobični svjetlosni fenomeni, zapravo, bili bića iz duhovnog svijeta, možemo li se složiti da je njihovo pojavljivanje odista bilo svojevrsna najava ratne katastrofe? Mogu li oni to?

- Postoji dosta istine u tim narodnim vjerovanjima. Kao što je istina da se i danas u Foči i Jajcu čuju ezani sa mjesta gdje su prije ovog rata bile džamije i gdje su se stoljećima okupljali muslimanski vjernici, obavljajući redovite vjerske obrede. Novi žitelji ovih gradova su zbunjeni i prestravljeni, jer ne umiju objasniti odakle dopiru muslimanske molitve. A odgovor je vrlo jednostavan: snagom zločina i sile mogu se protjerati ljudi, ali ne i njihovi prijatelji iz duhovnog svijeta. Svuda tamo gdje su bukvalno jedni ljudi protjerani, a njihovi duhovni prijatelji ostali, tamo je za očekivati da oni koji su počinili teške grijeh, u budućnosti i u nedogled, među svojim potomcima imaju veliki broj duševnih bolesnika i djece sa teškim fizičkim deformitetima. Vaši kontakti sa džinima traju već devet godina. Moglo bi se reći da su ti kontakti obostrano iskreni i prijateljski. Pa ipak, budući da znamo da su džini krajnje nevjerni i nepouzdana, da mnogo lažu i mnogo petljaju, kako ste sigurni u njihovu iskrenost? Zar se ne plašite da će Vas izdati?

- Ukoliko želi da ima iskrenog prijatelja, niko ga nikada neće prihvatiti "zdravo za gotovo", nego će ga redovito testirati kroz izvjestan vremenski period. Dakle, provućiće ga kroz veliki broj ozbiljnih testova i iskušenja, pa ukoliko mu ovaj više puta bude valjao, prirediće mu nekakvu krajnju nekorektnost ili će mu

nanijeti tešku nepravdu, pa ako mu ovaj i tada pokaže odanost, u tom slučaju uspostavlja se čvrsto prijateljstvo i međusobno povjerenje. Ukoliko se obostrano povjerenje ostvari između pravovjernika iz našeg i duhovnog svijeta, onda tu nisu potrebna nikakva testiranja. Tada se prijateljstvo učvršćuje uz pomoć posebnih lozinki, koje su Bogom dane samo pravovjernicima, a lozinke su obično **Selam** i **Salavat**. Nijedan, ama baš nijedan nevjernik nije u stanju proučiti Salavat. Dakle, nijedan nevjernik iz svijeta džina ne može proučiti Salavat a da ostane na istom mjestu ili da ostane u istoj pozi, koju je zauzeo u kontaktu sa čovjekom! Zbog čega?

- Zbog toga što je faktički, na izvjestan način, i sam Salavat dio ibadeta, i on je dova, blagoslov na Božijeg poslanika, i on ukoliko se izrekne za sobom povlači prisustvo meleka, a onaj ko je nevjernik nikako ne može izdržati prisustvo meleka, jer ga to užasno uznemiruje i boli!

Zvuči vrlo logično?

- To je, dakle, jedan balans u duhovnom svijetu, koji može biti pozitivan ili negativan. Ukoliko se radi o pozitivnoj frekvenciji onda to čovjek vrlo lijepo osjeti, kao što osjeti i ukoliko se radi o nečemu što je sumnjivo. Drugim riječima, stekne se izvjestan senzibilitet, tako da je poslije određenog vremena takvim ljudima gotovo nemoguće bilo kako podvaliti.

Kako izgledaju džini?

- Neki poput dobroćudnih "štrumfova" iz one televizijske crtane serije ili poput patuljaka iz narodnih bajki. No, oni znaju uzimati i drugačija obličja, ali dobri džini, pravovjernici, nikada se ne koriste zastrašujuća obličja koja bi u čovjeku mogla izazvati šok ili stres. Za razliku od njih, negativci su uglavnom - groteske.

Povjerenje je, kako rekosmo, prošlo sve testove i zadovoljstvo je obostrano. U kakvim prilikama oni pomažu Vama, a u kakvim prilikama pomažete Vi njima?

- Kao iskren prijatelj, dao bih prednost njihovoj plemenitosti i zaštitničkoj odanosti. Rekao bih: ukoliko čovjek vrši ibadet, a pored sebe ima duhovnog prijatelja, onda je on siguran da njemu ama baš nijedan nevjernik i spletkaroš ne može ničim nauditi. Zbog toga njemu godi to prisustvo. Ukoliko, međutim, duhovni prijatelj čini ibadet, a nije u blizini svog materijalnog prijatelja, onda on može biti napadnut, pa čak biti i teško osakaćen i likvidiran. Ili, sasvim drugi prtimjer. Ukoliko se čovjek, koji ima prijatelja među džinima, kreće u neprijateljskom ratnom okruženju, u slučaju neposredne opasnosti, on će sigurno pravovremeno dobiti jasan signal kamo treba da ide ili kamo ne treba da ide. Jer su džini u stanju da prođu sva opasna područja, sva minska polja i kroz sve moguće zamke i prepreke, i da

sagledaju opasnosti koje vrebaju njihove prijatelje među ljudima i da pravovremeno interveniraju kako ne bi stradali ili se našli u teškoj i bezizlaznoj situaciji. Slijedeći takvo ponašanje, prijateljstvo se stalno učvršćuje i postaje neraskidivo. No, ono nije proisteklo iz nekih banalnih motiva. I džini i ljudi svojim dobrim i plemenitim djelima pripremaju se, zapravo, za ono što je cilj svakog pravovjernika. Dakle, **onaj svijet**, a ne ovaj. Pominjete signale kojim Vas džini upozoravaju. O kakvim se signalima radi? Koliko su oni jasni?

- Signali su obično onakvi kako se međusobno dogovorite. Nema nikakvih uobičajenih signala. To je uvijek stvar međusobnog dogovora i poštivanja. To je, na kraju, jedna od vaših zajedničkih tajni koje se obostrano poštuju i o čemu se izbjegava razgovor s nepoznati i nepozvanim osobama.

Inače, koliko u svakodnevnom životu koristite pomoć prijatelja iz duhovnog svijeta, a koliko oni koriste Vašu?

- U početku su te potrebe bile češće, ali su sada vrlo, vrlo rijetke. Sasvim se rijetko dešava da budem alarmiran. Možda dva-tri puta u tri mjeseca.

U kakvim situacijama oni obično traže Vašu pomoć?

- Ne znam ja o kakvim se to konkretno situacijama radi. To meni nije ni važno. Važno je da ja odradim dobro posao i da njima bude dobro. Čim za nekog od njih postoji nekakva opasnost, tada ja stupam na scenu. Moja intervencija traje sve dok mi ne jave da je za njih prošla opasnost. Moja intervencija se sastoji u učenju kur anskog poglavlja.

Možete li se prisjetiti nekog konkretnog primjera gdje su Vam džini izašli u susret i pomogli?

- Bilo je mnogo takvih primjera. Najsvježiji su vezani za protekli rat, ali nije vrijeme da se o njima kazuje. Možda nekom drugom prilikom...

Kažu da džini munjevito sagledavaju cjelokupnu prošlost.

Kakav je njihov odnos prema budućnosti i da li odista mogu predvidjeti buduće događaje?

- Među ljudske djelatnosti spadaju i futuristička predviđanja, koja se baziraju na nekakvom logičnom slijedu. To je po onoj staroj Ibn Haldunovoj metodi koja kaže **da za svaku posljedicu mora postojati njen razlog**. Slično je i u džinskom svijetu. Džini mogu vjerno da izvrše analizu bivših događaja i da na osnovu toga, poput odraza u ogledalu, jasno vide njihove epilogе ili ishode. To je kao kada znate da neko vozi krivudavim putem brzinom od preko stotinu kilometara i ako je na tom putu proliveno ulje, sasvim je jasno da taj mora doživjeti prometnu nesreću i završiti u jarku. Ili, ako je napolju veliki nevrijeme, ne treba biti niti vidovit, niti posebno mudar i inteligentan da bi predvidio da će tu biti neke štete. Džini, dakle, mogu nabrzinu da izvrše rekonstrukciju

dogadjaja iz prošlosti i čistom logikom da dođu do zaključaka o budućim ishodima i zbivanjima. Što se, međutim, tiče sagledavanja same budućnosti, ne, oni nemaju moć da je sagledaju. Džini, međutim, mogu nešto drugo. Mogu odšpijunirati neke ljude i na taj način pokupiti korisne podatke o planiranim zbivanjima, dakle, o događajima koji su u pripremi, i te informacije prenijeti onima sa kojima kontaktiraju u našem svijetu.

Dakle, džini nisu vidoviti?

- Nisu, kao što ni ljudi nemaju tu moć. Niko od njih niti zna budućnost, niti je može jasno da vidi.

U kojoj mjeri bića iz duhovnog svijeta mogu da koriste čovječanstvu?

- U globalu, oni ne mogu koristiti čovječanstvu, ali mogu biti od velike koristi pojedincima među ljudima. Evo na koji način: inovatorska i znanstvena inspiracija, po pravilu, uvijek prvo prolaze kroz duhovni svijet. Sve znanstvene tekovine - od projektiranja televizora, bežičnog telefona, satelitske tehnike, električne energije, kompjutorske tehnologije, mikro-kirurgije...- sve je moralo da prođe kroz filtere duhovnog svijeta da bi, konačno, došlo do nas. Jer, faktički, u duhovnom svijetu oduvijek postoje oni koji, na izvjestan način, brinu o komuniciranju sa ljudima i koji nove, svježije ideje prenose ili emitiraju u vidu inspiracija ili ih čak prenose sa kompletnim rješenjima. Emitiranje inspiracija, bića iz duhovnog svijeta vrše na veoma suptilne načine. Ona predhodno izvrše blokadu svih ostalih moždanih centara izuzev jednoga, nazovimo, inovatorskoga centra na koga prenose određene informacije, koje će poslužiti da bi se obavio određen opit i dokazala uspješnost i snaga nekog sasvim novog znanstvenog rješenja. Najčešće se inspiracije ili određena konkretna rješenja emitiraju noću, u trenucima kada je čovjek u polusnenom ili polubudnom stanju...

+ 0 +

Ovdje za trenutak moram prekinuti razgovor. Na umu su mi brojni primjeri koji potvrđuju riječi mog sagovornika hafiza Esada Amina i ne mogu a da ih ne navedem.

Godine 1863. njemački kemičar August Kekule, upravo je pisao završni dio svoje znanstvene rasprave o kemiji i morao se pozabaviti problemom kemijske strukture aromatskih jedinjenja. To su bile supstance jakog mirisa, koje su sadržavale vodonik i ugljik, a dobijane su iz ugljenog katrana. Poznato je da se najmanji dijelac bilo kakvog jedinjenja naziva molekul. Radi se o skupu atoma, koji su vezani kemijskim "kukama", koje znanost naziva - valentnim vezama. Dakle, svi atomi su vezani jedan za drugi valentnim vezama i nijedna od tih valentnih veza ne ostaje slobodnom. Ugljik ih, na primjer, ima - četiri!

Njemački kemičar je već pokazao kako ugljikovi atomi

moгу formirati lance, koji čine kičmu složenih molekula. On je, također, raščistio neke nedoumice dokazavši da se atomi mogu vezivati duplim ili čak - dvostrukim vezama.

Struktura jedne molekule se često mogla objasniti povezivanjem valentnih veza atoma od kojih je sastavljena. Međutim, nikakva količina dovitljivosti ne bi mogla formirati lanac od šest atoma ugljika sa šest atoma vodika, od kojih svaki ponaosob ima samo jednu jedinu valentnu vezu. Pa ipak, zna se da je upravo to sastav benzola, najjednostavnijeg od svih aromatskih spojeva!

To neobično, moglo bi se reći jedinstveno rješenje njemačkom kemičaru je došlo dok je drijemao, kada je bio u polusnu.

On je, kako će kasnije zapisati, veoma jasno ugledao molekulu benzola kao neku zmiju koja se nenadano savila i progutala vlastiti rep! Kekule se istoga trenutka probudio i shvatio da se do tada nerješivi problem strukture benzola može riješiti ukoliko šest atoma ugljika obrazuje prsten sa pridodatim atomima vodika. Tako se jedno ogromno novo znanstveno područje, koje sačinjava kemija prstenastih sastojaka, otvorilo pred njim i uskoro postalo osnovom revolucije u industriji proizvodnje boja.

Još jedan znanstveni uzlet vezan je za inspiraciju dobijenu u snu. Njemački fiziolog Oto Levi je 1921. godine proučavao prijenos signala duž nerava. Skoro dvije decenije ranije, Levi je, kao i drugi znanstvenici, razmišljao o tome da su kemijski procesi usko povezani sa mehanizmom transmisije nervnih signala, ali je s tom idejom učinjen gotovo neznatan napredak. Rješenje je, međutim, kako i pretpostavljate, došlo u snu:

“Noć uoči Uskrsa (1921.)” - zabilježio je Oto Levi -

“probudio sam se, upalio svjetlo, i našvrljao nekoliko zabilješki na malom komadu papira. Onda sam ponovo zaspao. U šest sati ujutro palo mi je na pamet da sam tokom noći zapisao nešto jako važno, ali nisam bio u stanju da dešifriram to što sam našvrljao. Sljedeću noć u tri sata ujutro, ta ideja mi se ponovo vratila. To je bio plan eksperimenta za provjeru sedamnaest godina stare moje hipoteze o kemijskoj transmisiji nervnih nadražaja. Smjesta sam ustao, otišao u laboratoriju i izveo jednostavan eksperiment na srcu žabe, upravo prema planu koji mi se pojavio u snu. Dobijeni rezultati postali su -osnov teorije o kemijskoj transmisiji nervnih impulsa!...”

Levijski eksperimenti otkrili su način na koji mozak kontrolira tijelo, a upravo zahvaljujući tom otkriću njemački znanstvenik je 1936. godine podijelio glasovitu Nobelovu nagradu sa svojim starim prijateljem engleskim učenjakom ser Henrijem Dejnom.

Švicarski paleontolog iz devetnaestog stoljeća Luj Agasi dugo vremena je pokušavao da rekonstruira fosil neke ribe iz veoma slabo uočljivih tragova zadržanih u jednoj stijeni. Na

kraju je odustao od svojih namjera, ustvrdivši da je to nemoguće. Uskoro je, međutim, u snu vidio kompletnu ribu sa svim detaljima, koje na javi nije mogao ni naslutiti, savršeno rekonstruiranu. No, kada se probudio, san se izgubio prije nego što ga je zabilježio. Uzeo je fosil u nadi da će prizvati sliku iz sna, ali nije uspio.

Sljedeće noći Agasi je sanjao isti san, ali mu je opet iščilio iz sjećanja kada se probudio. U nadi da će sanjati kompletnu ribu, znanstvenik je sljedeće noći stavio pero i papir pored kreveta. I gle, bio je nagrađen za upornost i trud ponavljanjem sna. I dok je još bio u polusnu bio je u stanju da nacrtu sliku fosila sa svim, pa i najmanjim detaljima. Ujutru, kada je vidio crtež i noćne bilješke učinilo mu se da je negdje pogriješio, jer je oblik ribe bio gotovo nevjerovatan. Kasnijim analizama, međutim, potvrđeno je da su svi detalji zabilježeni u znanstvenikovom snu u potpunosti tačni! Istražujući drevne kulture za svoju knjigu "Tajne iščezlih civilizacija", zabilježio sam jednu nevjerovatnu epizodu vezanu za glasovitog profesora Hilptehta, koji je krajem osamnaestog stoljeća istraživao tragove civilizacija koje su cvjetale u Mezopotamiji. Do njegovih ruku došla su dva mala komada poludragog kamena ahata iz drevnog Babilona na kojima su bili ugravirani neki tekstovi. Svi pokušaji da odgonetne tajanstveni sadržaj bili su uzaludni sve dok, jedne noći, nije utonuo u san. Odjednom, pred njim se pojavila neobična spodoba - visok, mršav svećenik iz predkršćanskog Nipura, svetog grada blizu Babilona. Svećenik ga je poveo u riznicu nekog starog hrama. Ušli su u sasvim malu mračnu sobu, sa niskim kamenim stropom i bez prozora. U njoj se nalazila velika drvena škrinja. Komadići ahata i lapis-lazulija bili su nemarno razbacani svuda po podu. Tada se tajanstveni svećenik okrenuo prema profesoru i ispričao mu sljedeću priču:

"Kralj Kruigauzu (oko 1300. godine prije nove ere - pr. A.B.) poslao je bogate darove znamenitom hramu u Belu. Među brojnim dragocijenostima od zlata, dragog i poludragog kamena, među tim darovima se našao i zavjetni valjak napravljen od ahata i ispisan duž cijele svoje dužine. Tada smo mi, svećenici, dobili naređenje da za statuu boga Niniba napravimo par naušnica od ahata. Bili smo veoma ojađeni, jer u hramu nismo imali neobradjenih komada ovog poludragog kamena. Da bismo izvršili naređenje, ništa nam drugo nije preostalo nego da izrežemo predivni zavjetni valjak. Izrezali smo ga na tri jednaka dijela i na svakom dijelu je ostao dio prvobitnog teksta. Prva dva prstena poslužila su kao naušnice na statui boga Niniba, a dva fragmenta, koja su vam prouzrokovala toliko glavobolje i nevolja su dijelovi trećeg prstena. Stoga ako saberete dva i dva, imaćete potvrdu mojih riječi i uspjećete dešifrirati tekstove!..."

Profesorova supruga posvjedočila je kako je vidjela svog muža kako uzbudjeno iskače iz bračnog kreveta, juri u radnu sobu da pogleda dva komada ahata i uzvikuje:

“Tako je, tako je!...”

I genijalni konstruktor parne mašine Džejms Vat veliki broj svojih izuma, smislio je u snu. Između ostalog i revolucionarnu tehniku pravljenja olovnih kugli, tako što se u vodu sa visokih kula sipalo rastaljeno olovo!

Sličnih primjera, vidjećemo kasnije, ima još. Pogotovo, u muzici, slikarstvu i općenito u umjetnosti. Mnogi tvrde da je i Hajnrh Šliman (Heinrich Schliman) otkrio Troju, zahvaljujući snu u kome mu se ukazala tačna lokacija i dubina do koje treba da kopa kako bi otkrio ostatke legendarnog grada.

Ako je Vaša tvrdnja tačna da na izvjestan način o znanstvenom razvoju i napretku u našem, materijalnom svijetu, brinu pozitivna duhovna bića, oni za koje kažete da su džini pravovjernici, šta za to vrijeme rade džini negativci? Zašto su oni zaduženi?

- Oni slijede svoje destruktivne porive. Nastoje pojedince inspirirati za proizvodnju sredstava, koja služe za uništenje ljudi i pozitivnih tekovina čovječanstva, da izazivaju ratne sukobe među narodima, da prouzrokuju nesreće i katastrofe, da ljude odvraćaju od dobrih i plemenitih djela, da šire teške zarazne bolesti, uništavaju ljetinu, opsjedaju ljudske duše i navode ih na razvrat i poroke. Postoji, takođe, čitav niz inovacija što služe za uništavanje, a koje su oni na lukav način poturili znanstvenicima. Poznato je da su sve civilizacije u prošlosti, od Sumera do danas, uostalo kao i sve religije svijeta, dobar dio svojih učenja posvetili duhovnim bićima i duhovnom svijetu u čije postojanje niko nije sumnjao. Nije li neobično da se moderna znanost danas gotovo uopće ne bavi duhovnim svijetom i duhovnim bićima i da ne istražuje taj fascinantni svijet? Zašto?

- To nije neobično. Zato što faktički zvanična znanost još uvijek ne priznaje postojanje duhovnog svijeta. Tek kada se religija prihvati kao sastavni dio života, što ona, svidjelo se to nekome ili ne svidjelo, u stvari i jeste, u tom slučaju za očekivat je da bude ozbiljnijeg bavljenja duhovnim svijetom. A povoda za permanentno istraživanje duhovnog svijeta u svakodnevnom životu ima, vjerujte, na pretek. Konačno, i same vjerske knjige, koje su kroz povijest ljudskog roda dolazile u naše ruke, jesu trebalo da znače određenu deklaraciju. U toj deklaraciji, čovjek kao najsavršenije živo biće u svemiru, i sam je okružen izvjesnim svjetovima i on je, prema svim tim svjetovima, morao da zauzme određen stav ili kurs. Poštivanje kodeksa objavljenih u vjerskim knjigama trebalo je da znači uspostavljanje balansa, odnosno ravnoteže i mira sa tim nevidljivim, duhovnim svijetom.

Da li se duhovni i naš svijet, stalno prožimaju ili su u nekakvom paralelnom odnosu u kome se samo s vremena na vrijeme dotiču i utiču jedan na drugi?

- Duhovni i naš svijet su uvijek u nekoj međusobnoj zavisnosti i stalno se prožimaju. Nijedan čovjekov akt ne može da bude a da se ne tiče i duhovnog svijeta. Istovremeno, nijedan događaj u duhovnom svijetu ne može se odigrati, a da nije u nekakvoj vezi i da nije uslovljen i udklađen s našim svijetom. Oni su međuzavisni i međusobno uslovljeni. Drugim riječima, radi se, takoreći, o složenim paralelno prožimajućim svjetovima koji funkcioniraju po sistemu koji bi se mogao uporediti s kemijskim procesima akcije i reakcije.

Budući da je duhovni svijet znatno stariji od našeg, da li čovjek koristi neka iskustva iz duhovnog svijeta kroz koja su oni već odavno prošli?

- Dakako da se koristimo njihovim iskustvima. Pomenuli smo da vid inovatorstva može da dodje preko inspiracije, a inspiracija je njihova tekovina, moglo bi se reći njihov šapat, koji bi razuman čovjek trebalo da oslušne i sprovede u praksu. Mi znamo da je i dosta genijalnih umjetničkih djela nastalo upravo zahvaljujući inspiracijama koje su došle na ovaj ili onaj način. San još uvijek niko nije uspio sagledati u svim njegovim dimenzijama. Uostalom, kao ni inspiraciju ili intuiciju...

+ 0 +

I zaista, stvaralački rad potsvijesti za vrijeme sna nerjetko dobiva fantastične forme. Opšte poznat je slučaj italijanskog kompozitora Tartinija, koji je živio u osamnaestom stoljeću. Bio je jedan od onih što su iskreno vjerovali u postojanje raja i pakla, fizičkog i duhovnog svijeta. Jednom je, ostalo je zapamćeno, usnio đavola, koji ga je u snu zamolio da ga primi u svoj glasoviti orkestar. "Meni su potrebni samo violinisti!" - u snu mu je odgovorio italijanski maestro. "A zašto misliš da ja ne umijem da sviram na violini?!..." - upitao je đavo i započeo sa fascinantnom svirkom, kakvu stari kompozitor do tada nikada u životu nije čuo. Već nakon prvih zvukova, Tartini je potpuno zaboravio na strah od neobičnog noćnog gosta i pretvorio se u uho. Muzika ga je naprosto očarala. Kada se ujutro probudio, pohitao je da zapiše sve ono što je čuo te noći u neobičnom snu. Tako je nastao Tartinijev nezaboravni - "Avolji triler"!

Sličnih primjera, reklo bi se, ima napretek. Johan Wolfgang Gete, znameniti njemački pjesnik, znanstvenik i filozof, po sopstvenom tvrđenju riješio je mnoge znanstvene probleme i napisao mnoge pjesme - u snu! Grnčar svjetskog glasa Bernard Palisi, načinio je možda najljepši komad keramike prema ideji i nacrtu koji je vidio u snu. Francuski kompozitor Šarl Nodje je, kažu, komponirao svoju nezaboravnu kompoziciju "Lidija" u

snu, a Semjuel Tejlor Koleridž odsanjao je čitavu svoju poemu "Kubla Kan" i jednostavno je prepisao sljedećeg jutra. I mnogi slikari su svoja najimpresivnija platna naslikali zahvaljujući inspiracijama dobijenim u snima.

- San je stanje u kome je čovjek otvoren da prima sugestije iz duhovnoga svijeta i da se u njegovu podsvijest slažu korisne informacije. Upravo na toj frekvenciji pulsiraju instikt, intuicija, osjećanje...

Gotovo se svi stari autori slažu da džinska plemena veoma mnogo ratuju. Kakvim oružjima raspolažu i kakve su posljedice tih ratnih sukoba na njihov svijet?

- Kao i ljudi, i džini ratuju s čim stignu. No, oni imaju i naoružanje, koje su sami proizveli. Ono je vrlo moderno i mnoga oružja čiji su oni inovatori, danas se upotrebljavaju u ratnim sukobima i u našem svijetu.

Možete li biti konkretni?

- Pa, recimo, proizvodi njihovog inovatorstva su IC uređaji, precizne ratne optičke sprave, raketna punjenja, navodeće rakete koje mijenjaju smjer...

Zbog čega ratuju?

- Povodi za oružane sukobe najčešće je nejednakost, kada jedno pleme osjeti da je ugroženo...

Dešava li se da u ratu jedno pleme doživi potpuno uništenje, da ga nestane?

- Dešava se, ali vrlo rijetko.

Budući da žive u plemenskim zajednicama, kakav je ustroj njihove vlasti?

- Ne bi se moglo reći da se radi o klasičnim plemenima. To su najčešće jednoplemenske države.

Ko se nalazi na čelu države?

- Sultan.

Da li je oblik državnog uređenja isti u svim džinskim država?

- Uglavnom, jeste. Razlike su gotovo minimalne i nebitne.

I kod jednih i kod drugih na čelu je najobrazovaniji, neko koga svi veoma poštuju i koga o svemu konsultiraju i pitaju, mada posjeduju, moglo bi se reći, i neku vrstu parlamenta.

Imaju li nekakvu zacrtanu strategiju prema materijalnom svijetu? Žele li da ovladaju ljudima?

- Sve zavisi o kojim se plemenima radi. O koliko se radi o dobrim i pravovjerničkim plemenima, njima je jedino stalo do balansa između fizičkog i duhovnog svijeta. Nevjernička plemena, međutim, žele po svaku cijenu ovladati čovjekom. Umjesto čovjeka, postati - čovjekom!

Kakve veze imaju satanistički pokreti i razne satanističke sekte u svijetu sa džinima nevjernicima i negativcima?

- Imaju, jer oni stimuliraju njihovo razmnožavanje i stvaraju

ambijent za njihovo egzistiranje u našem svijetu. Upravo kroz satanističke pokrete i kvazireligijske grupe i sekte, džini negativci vrše prodor među ljude i šire svoje negativne uticaje.

Iz rijetke literature koja govori o duhovnom svijetu saznajemo da džini imaju svoje porodice, žive u bračnim zajednicama, vode ljubav, rađaju djecu... Kako sve to izgleda u njihovoj izvedbi?

- Teško je o tome prosuđivati. No, sasvim ste u pravu: džini imaju svoje porodice i žive u brakovima, ali postoje i slobodne zajednice. Vode ljubav i rađaju djecu, a žive duže od ljudi. Znatno duže!

Rađaju li malo ili mnogo djece?

- Rađaju znatno više djece nego ljudi. Tu se samo naizgled pojavljuje jedan apsurd. Rađaju mnogo više djece i žive mnogo duže od ljudi. Pa ipak im nije tijesno. Njihov svijet nije prenapučen, jer se sa ostalim svjetovima prožima u nedogled.

Znači da njih ima daleko više nego ljudi?

- Da. Otprilike na svakog čovjeka dođe po stotinu džina.

No, nikakve tjeskobe nema.

Zašto se onda upuštaju u ratne sukobe?

- Zbog tjeskoba ideja, neravnopravnosti, želje za prevlašću, ambicije za dominacijom, netolerancije...

Iako se to suprotstavlja vjerskom kodeksu, u jednom drevnom rukopisu našao sam podatak da su moguće seksualne, pa i bračne zajednice između ljudi i džina. Kakve su posljedice takvih nastranosti?

- Posljedice takvih veza su više nego strašne. Ako se iz takvih seksualnih odnosa zametne plod, najčešće se rađaju teško retardirana djeca. Treba otići u neki od domova za retardiranu djecu, zakašnjelu u razvoju, pa se osvjedočiti u sav užas tih nastranih kombinacija. O tome, možda, nije ugodno razgovarati, ali bi ljudi morali sve to da imaju na umu. Žrtve su uvijek djeca, mali mješanci, koji nisu ni ljudi ni džini!

+ ● +

Ko god malo bolje poznaje povijest ljudskog roda, prisjetiće se da je u Srednjem stoljeću postojao veliki strah od muških (inkubi) i ženskih (sukubi) demona, koji su, navodno, seksualno općili sa osobama koje spavaju. Dakle, u snu. Oni su nerijetko bivali toliko nasilni da su ženama nanosili čak i fizičke ozljede, a zabilježen je i veliki broj slučajeva da žene - u snu ali i na javi - za vrijeme "spektralnih silovanja" od duhovnih silovatelja dobijaju modrice, ogrebotine i ugrize, koje nikako nisu bile u stanju same sebi da nanesu, čak ni kao rezultat histeričnih napada podstaknutih seksualnim potiskivanjem i krivicom - uobičajenim medicinskim objašnjenjem takvih nesvakidašnjih doživljaja. Istovremeno, zabilježeni su i primjeri gdje su članovi porodice silovanih osoba bili očevici trenutka kada duh-napadač nestaje

tako reći pred njihovim očima!

Iako znanost još uvijek o svemu ovome nije dala definitivno racionalno objašnjenje, poznato je da su i mjesečari, među njima i muškarci i žene, nerjetko bivali žrtve seksualnih općenja sa duhovima. Iz tih nastranih i neprirodnih odnosa rađaju se, kako je poznato, i djeca - mješanci, ali se mogu događati i takozvane - fantomske trudnoće. Za klasičan primjer može se uzeti autentičan historijski primjer - fantomska trudnoća engleske kraljice Marije Tjudor, koja je punih devet mjeseci pokazivala sve znake prave trudnoće, uključujući i - rast stomaka!

Najveći broj srednjovjekovnih autora došao je do zaključka da se seksualni odnosi između duhovnih i ljudskih bića, bez obzira da li su uz obostrani dobrovoljni pristanak ili su nasilni, najčešće odigravaju u vremenu kada su džini, odnosno duhovna bića najaktivnija - kada muškarac ili žena tonu u san ili dok se odvija proces jutarnjeg buđenja. To nikako nije slučajno. U tom periodu ni sna ni jave, ljudska bića su posebno otvorena i prijemčiva za svakovrsne džinske napade. Uostalom, čak i najokorjeliji skeptici, koji su doživjeli takve doživljaje, vrlo energično i ubjedljivo potvrđuju njihovu - grubu realnost.

Uostalom, prisjetimo se, prošlost ljudskog roda prepuna je svjedočanstava orgijanjanja ljudi i vještica, žena i satira...

Pitam stoga svog sagovornika hafiza Esada Amina da li se može dogoditi da se iz tih veza rodi dijete normalnog fizičkog izgleda, a zapravo da bude duševna nakaza, koja će za života smišljati pakosti i činiti ljudima zlo.

- Ne, ne može - veli gospodin Amin. - Takva mogućnost ne postoji. Ukoliko se radi o mješancu čiji je jedan od očeva, mislim da sam se dobro izrazio, jer dijete istovremeno može da ima fizičkog oca, a da se u njegovu začće umiješao i jedan od džinskih napasnika i pakosnika, uvijek, apsolutno uvijek, ima asimetrično lice; usne su mu otišle ukrivo, jedno oko je znatno manje i povučeno ustranu... To su po pravilu - obilježeni ljudi. Da li takvi ljudi za života čine rđava i zla djela? Je su li pakosni, podli, spletkaroši...?

- Upravo tako. Takvih se ljudi treba kloniti, jer nikada nikome ne donose sreću i dobro. Oni su po prirodi negativci i njihov razum i logika su potčinjeni njihovoj prirodi. Mogu oni završiti škole i fakultete, postati superobrazovani, ali će uvijek ostati to što, zapravo, jesu - negativci! Što su obrazovaniji, to su sve opasniji. Kao intelektualci uvijek će djelovati destruktivno, a kao znanstvenici, težiće otkrićima koja mogu uništiti svijet i ljudskom rodu nanijeti nesagledivu nesreću i zlo. Uostalom, ne kaže se u našem narodu bez razloga - čuvaj se obilježena čovjeka! Na koji način određene molitve, zapisi, talismani ili hamajlije djeluju na džine? Šejh Ebu Tahir el Kazvini to djelovanje

upoređuje sa zrakom sunca koja pada na džina i prisiljava ga na pokornost. Ima li u ovome istine?

- Ne, ne bih se s time mogao složiti. Naprotiv, to izgleda mnogo drugačije. To Vam je kao poziv u pomoć. Ako izbije vatra, Vi pozivate vatrogasce, oni dođu i ugase vatru. Tako to otprilike izgleda... Ili, ako hoćete, s molitvama, zapisima, talismanima ili hamajlijama Vi uključujete određen alarm, koji na sav glas poziva u pomoć kako bi se uspostavila ravnoteža između svjetova. Za svaku dovu, molitvu ili neki drugi vid ibadeta, koji čovjek iskreno uputi direktno Bogu, postoje zadužena duhovna bića koja tu poruku prenose. Poslije toga dolaze meleki i, uglavnom, interveniraju. To je apsolutno uvijek tako. Inače, na jednom mjestu, prisustvo negativnih džina i prisustvo meleka potpuno je isključeno i nemoguće. Ako se to dogodi, džini će uvijek biti pobijedeni.

A kako se liječi Kur'anom?

- U svom životu ja nisam našao ništa tako živo i tako kreativno kao što je Kur'an. I zaista, najživlja i najkreativnija stvar do koje čovjek može da dodje jeste Kur'an. Obajsnicu Vam zašto tako mislim. Ukoliko jedan obični, prosječni vjernik, koji zna učiti Kur'an, pa čak ukoliko se to znanje i učenje odnosi samo na posljednjih nekoliko sura; ukoliko bi, dakle, taj vjernik iskreno učio kur'anske sure, gledajući pri učenju u neki predmet, nedokućiva moć Kur'ana bi se prenijela i na taj predmet i on bi poprimio određenu snagu. Ako bi se, recimo, radilo o molitvama za ozdravljenje, onda bi on zračio izvjesnom iscjeliteljskom snagom; ukoliko bi se radilo o molitvama za neutraliziranje negativnih posljedica džinskih napasti, onda bi on tako djelovao...

Isto je i sa iskrenim vjericima. Ako predano uče iz Kur'ana, oni svoje dušu i tijelo jačaju, te zli džini od njih bježe što dalje. Njihovi dušmani se tako povlače izbjegavajući ih i zaobilazeći u svakoj prilici. Naime, lahko bi oni podnijeli iskrene vjernike, ali njih ne mogu da podnesu oni što su u njihovim trbusima.

Kažu da zapisi, talismani i hamajlije mnogima pomažu u svakodnevnom životu. Možete li se s tim složiti?

- Dakako. U nas su se spravljanjem zapisa, talismana i hamajlija u prošlosti bavili mnogi ljudi. Time se mnogi bave i danas. I ukoliko bolesnike oslobađaju tegoba i džinske napsti, onda odista čine bogougodna djela. No, u nas postoje i neuki zapisivači, koji samo prepisuju izvjesne kur'anske ajete i sure, a da pri tome uopće ne znaju njihovo značenje i nisu svjesni njihove moći. Zbog toga, taj posao može ponekad da bude poprilično neugodan za one koji koriste njihove zapise i hamajlije. Zbog čega?

- Ukoliko se, recimo, dogodi da spravljač, iz neznanja ili iz svoje neupućenosti i nemara, ispusti ili zaboravi samo jedan jedini

elif, on zapisu, talismanu ili hamajliji dobrim dijelom mijenja smisao, što džinske napadače može da okuraži i problem postaje mnogo složeniji i teži nego što je bio.

Jedan od vjerovjesnika, Sulejma (Solomon) bio je prema mnogim drevnim izvorima najmoćniji čovjek svog vremena. Njegovu moć, bogatstvo i uticaj mnogi dovode u vezu s duhovnim bićima, odnosno sa njegovim izvanrednim poznavanjem tajnih mističnih vještina i učenja. Govorili su da je nedostižan čarobnjak, da je čak u stanju i da zauzda vjetar...?

- Ko god pročita kur'ansko ili biblijsko poglavlje o Sulejmanu a.s. biće mu mnoge stvari jasne. Od svog oca Davuda naslijedio je velika bogatstva, ali je za svoga života to bogatstvo, uticaj i moć daleko proširio. Da, imate pravo, o njemu su se oduvijek pričale kontraverzne priče. Tako se kaže da je imao silne rudnike u kojima su radili džini, izrađivali štitove i oružje... Njegova moć bila je beskrajna, a kraljevstvo prostrano, stabilno i silno. Njegovi savremenici su svjedočili da je posjedovao i mnoge, uvjetno govoreći, natprirodne moći. Bio je istinski Poslanik svog vremena.

Asada, razgovarajmo o odnosima džina i meleka. Šejh Ebu Tahir el Kazvini poziva se na ajet iz sure **Džin** koji kaže da se džini dižu prema nebesima i da tajno prislušuju razgovore meleka. To je jedan vid špijuniranja u duhovnom svijetu. Ono što me zanima jeste ko ima najviše koristi od tih špijuniranja? U kojoj mjeri to koristi i samim ljudima?

- Odista, neki džini tajno prislušuju sve razgovore, pa i razgovore meleka. To su džini nevjernici, zli i opaki intrigatori, koji sve novosti prenose svojim prijateljima na zemlji. Najvjerovatnije da oni od toga imaju nekakvu dunjalučku korist. No, kakve su usluge koje ljudi njima uzvraćaju, to ja ne bih znao kazati. Znam, međutim, da se džini špijunažom obično kratko bave, jer bivaju brzo raskrinkani i likvidirani. Donošenje vijesti "svojim" ljudima (saradnicima), trebalo bi od tih osoba da načini vidovnjake, ljude poštovane u svojoj sredini, za koje bi se govorilo da posjeduju nadnaravne sposobnosti predviđanja budućih događaja i uvida u tuđe sudbine. Ta osobina trebalo bi od njih da napravi osobe koje su posebno poštovane u svojim sredinama, kako bi saradnja između njih i džina dobila novu dimenziju i novo povjerenje. Krajnji cilj je izvođenje iz prave vjere i skretanje čovječanstva u pogrešnom smjeru.

U kakvoj su vezi mistična učenja različitih naroda i civilizacija sa svijetom džina?

- Imajući u vidu panteone različitih civilizacija dalo bi se zaključiti da gdje je god postojao politeistički panteon, kao što je to bio slučaj sa Rimom, starom Grčkom i drugdje, materijalne predstave izvjesnih božanstava faktički su trebalo da znače personifikaciju

viđenja nekog od autoriteta iz svijeta džina. To je, konačno, slučaj i u egipatskoj civilizaciji, na Kriru, u Miken i taj odnos je dugo njegovan, pa čak i obožavan.

Može li se u taj fascinantni svijet uvrstiti i ono što danas podrazumjevamo pod pojmom magije?

- Da, to je upravo to! Magija bi trebalo da bude pokušaj skretanja religije na obožavanje Iblisa ili Sotone. Dakle, cilj magije jeste Iblis ili Sotona, a ne Bog! Tom cilju jesu prilagođena gotovo sva tajna učenja i svi rituali, koji su vezani za magiju, od Sumera pa sve do neokršćanstva.

Uticaji Sotoninih ili Iblisovih poštivalaca i poslušnika iz duhovnog svijeta, manifestiraju se na najrazličitije načine i uočljivi su svakom normalnom čovjeku. Slažete li se s tim?

- Apsolutno. U svijetu, naročito na Zapadu, postoje različiti pokreti sotonista čije pristaše, da bi postali punopravni članovi, imaju obavezu - premlaćivanja kršćanskih svećenika! Zatim, postoje izvjesni ceremonijali, koji se obavljaju iskućivo na grobljima, u kojima se na najvulgarniji način skrnave grobnice i uznemiruju mrtvi. Na Haitiju i u nekim nerazvijenim zemljama latinoameričkog područja, rasprostranjena je takozvana **voodumagija** u kojoj se za vrijeme mračnih ceremonijala, u trenucima ekstaze, prisutni poljevaju krvlju žrtvovanih životinja, najčešće pijetlova... Svi se ti rituali i obredi, po pravilu, završavaju opasnim orgijanjima i to je najočitiji primjer kvazireligioznosti, koja je proizvod uticaja Sotoninih potomaka. U svijetu su rasprostranjeni i uticaji nekih indijskih sekti koje u svojim magičnim ritualima korisne izvjesna narkotička sredstva kako bi njihovi članovi doživljavali određene vizije lažnog blaženstva ili nirvane i kako bi se zauvijek otrgli od naše stvarnosti...

Kako se u sve to uklapa spiritizam i gdje je njegovo mjesto?

- Spiritizam je, kako znamo, komuniciranje s duhovima.

Postoji, recimo, izvjestan ceremonijal koji se izvodi sa čašom i papirom na kome je nacrtana kružnica oko koje je su ispisana slova abecede. Ceremonijal se izvodi u gluho doba noći, u potpuno zatamnjenoj prostoriji i u krajnje mističnoj atmosferi u kojoj važna mjesta imaju svijeće i ogledala. Cilj tog opasnog rituala navodno je prizivanje duhova, obično nekog od svojih predaka, kako bi se od njega dobila određene informacija vezana za konkretan događaj ili određenu ličnost. Međutim, ovakve rituali obično ne donose ljudima nikakvu korist. Naprotiv, oni ih odvođe na stranputice, trujući njihovu dušu i uništavajući njihove živote.

Zašto se ljudi upuštaju u te opasne mistične rituale? Jesu li

svjesni svih rizika?

- U nedostatku prave, istinske, pozitivne, superiorne islamske religioznosti, ljudi nerjetko pribjegavaju najrazličitijim oblicima kvazireligioznosti. Umjesto iskrenog i direktnog obraćanja Bogu, jer nama nije potreban nikakav ispovjednik ili posrednik, mnogi mladi ljudi prizivaju nekoga ko je duhovno biće i ko je, takođe, kreacija našeg zajedničkog Stvoritelja. To je jedan oblik **širka**, odnosno mnogoboštva!

Rekli ste da su ti rituali vrlo opasni?

- Jesu zasigurno, ako se s njima bave i neupućeni. Dešava se da neiskusni mladi ljudi, djevojke i mladići, iz puke radoznalosti, prizovu nekog od Sotoninih sljedbenika ili potomaka, koji se javljaju kako bi ostvarili svoje zle namjere. Oni, dakle, počinju da pokazuju svoje prisustvo - počinju da pomijeraju čašu i daju izvjesne šture, ali ponekad i tačne informacije, koje imaju za cilj da zadobiju povjerenje i zavedu one koji su se opredjelili za magiju i njene opasne rituale. Kada se uspostavi povjerenje i uz malo istine, ponudi mnogo laži, dolazi do pravog šoka. Dolazi do prevrtanja nekih predmeta u sobi, zlokobnih šumova, prijetećih glasova, a prostorija se ispuni užasom i strahom... Posljedice su gotovo tragične - teška duševna stanja, koja je nemoguće brzo zacijeliti. Takve osobe se ne usuđuju zaspati, jer čim zatvore oči, pred njima se počinju da ukazuju zastrašujuće kreature i nakaze, koje im prijete i u njihove duše unose neizdrživi strah. Ti stravični prizori su do te mjere uvjerljivi da ih je teško razlikovati od stvarnosti. Ukoliko se, međutim, radi o ženskim osobama, što je vrlo čest slučaj, onda se, pored zastrašujućih prizora, javljaju i teški bolovi, nadimanja stomaka i otežano disanje, povlačenje u sebe i gubljenje koncentracije. Osoba tone u najteži oblik depresije, koja se, na žalost, najčešće završava samoubistvom. Još gore su posljedice ako se do kraja ne izvede ritual prizivanja duhova, ako se prekine u času kada su duhovi sazvani, kada su uznemireni, gnjevni, osvetoljubivi i krajnje opaki!...

+ o +

Nešto slično dogodilo se, kakve li koincidencije, upravo u vrijeme kada je vođen ovaj dugi i zanimljivi razgovor, a događaj je detaljno opisala novinarka Dana Velikić u banjalučkom nedjeljniku "Panorama" u broju od 12. oktobra/listopada 1996. godine. Zbog toga što čitaocima može da posluži kao svojevrsno upozorenje da se naivno i brzopleto ne upuštaju u opasne spiritističke rituale prizivanja duhova, vrijedi ga prenijeti vjerodostojno i u cijelost.

...Sonja (17), Vesna (18) i Miloš (20) željeli su preći granicu običnih ljudskih saznanja i - neupućeni - upustili su se u okultizam. Međutim, seansa prizivanja duhova uz pomoć ogledala uzvratila im je sa nesagledivo tragičnim posljedicama.

- Kako smo došli do formule za razgovor s duhovima?!...

Mene i Vesnu je to uvijek zanimalo, bila nam je to, zapravo, više razbibriga kojom smo trošili vrijeme. Iskreno, nismo ozbiljno vjerovali da bismo mi mogle nešto slično izvesti. Aonda je Vesna negdje našla staru, prašnjavu knjigu o vraćanju i čarobnjaštvu. Knjiga je bila stara više od stotinu godina, listovi su joj bili žuti, a Vesna ju je pronašla među odbačenim stvarima svoje prabake. U knjizi su bile drevne čarobnjačke izreke za razne prilike i detaljna uputstva za obrede prizivanja duhova.

Sonja i danas, godinu dana poslije kobnog obreda, koji će uzdrmati njen život do te mjere da će pokušati da izvrši i samoubistvo, pripovjeda sa neskrivenim strahom o tom događaju. Tek je nedavno, kaže, prestala svakodnevno da plače i počela normalno da se druži s ljudima. Vratila se i u školsku klupu.

- Vesna i ja postale smo veoma radoznale, pa smo odlučile da izvedemo taj obred!

Uskoro se Sonji i Vesni priključio i njihov prijatelj Miloš.

- Crnim zavjesama smo zamračili dnevnu sobu i provjerili da kroz prozore i vrata ne može prodrijeti ni dašak vjetra. Tada smo trpezarijski sto prenijeli i postavili tačno u sredinu sobe i prekrili ga crnim stolnjakom - sjeća se Sonja. - Na kraju smo na sto, jedno nasuprot drugome, postavili dva jednako velika ogledala tako da se jedno ogleda u drugome. Potom smo između ogledala stavili sveću kakva se obično pali na groblju. Vesna je htjela prva da nešto dozna o svojoj budućnosti. Zato smo, prema uputama iz knjige, na bijelu cedulju, obrnutim pismom, tako da se tek u ogledalu čita ispravno, napisali njezino ime i njen magični broj, koji se dobija posebnim numerološkim postupkom.

Kako je željela da kontaktira sa umrlom osobom, utvrdili smo magični broj i te osobe, a onda smo papir stavili pored sveće, što je gorjela između ogledala. Predhodno sam pristala da budem medij. Sjela sam za sto tako da sam mogla da vidim ogledala kako se oslikavaju u beskraj. Vesna i Miloš, za to vrijeme, jednoličnim glasom ponavljali su ime Vesnine bake koju smo prizivali.

Ja sam se koncentrisala na svijeću i sve dublje sam tonula u svojevrsni trans. Odjednom je plamen svijeće počeo treperiti, mada u sobi nije bilo ni tračka vjetra. Znala sam - to je znak da su se duhovi odazvali!...

U tom srednjovjekovnom mističnom obredu, plamen svijeće održava vezu s onim svijetom, svijetom umrlih. Njegovo treperenje je znak da je uspostavljena veza sa bićima iz duhovnog svijeta. Od tog trenutka naginjanje plamena **udesno** značilo je “**da**”, odnosno potvrđan odgovor na postavljeno pitanje. Ako plamen **ne treperi**, odgovor je “**ne**”, a ako je plamen nagnut **ulijevo**, pitanje nije bilo postavljeno razumljivo, duh ne razumje pitanje i potrebno ga je preoblikovati i ponoviti.

- Tog trenutka moje tijelo su protresli neki čudni žmarci i predosjećaji - sjeća se Sonja. - Postalo mi je jasno da bi ovo moglo biti sve osim lake zabave. Ali, natrag više nisam mogla. Nisam željela da Vesna i Miloš pomisle kako sam se uplašila i prestravila. Glasno sam, dakle, postavila pitanje o Vesninoj budućnosti. Svaki put se plamen svijeće naginjao udesno ili mirovao. Duhovi su odgovarali na svako pitanje...

A onda se dogodilo nešto što je Sonju šokiralo i prestravilo i što do smrti neće zaboraviti.

- U ogledalu sam odjednom ugledala vlastito lice, ali bilo je drugačije, kao da sam imala više od osamdeset godina, Staro, izmučeno, naborano... Uz jeziv tresak jedno ogledalo se razletjelo na na stotinu komada. Sve troje nas je uhvatila panika. Skočili smo na noge i hitro razvukli zavjese i ugasili svijeću!... Te noći nisam mogla mirno spavati. Imala sam strašne more i košmare. Sanjala sam duhove groznih grimasa, nakaze, mrtvace i jezive nesreće. Sljedeće jutro mi je bilo malo bolje i odahnula sam. Sve je opet u redu, pomislila sam. Tada nisam mogla ni pomisliti kakve će se sve strahote sljedećih dana okomiti na mene...

Za Sonju je nastupio period pun neizvjesnosti, jeze i košmara.

- Činilo mi se kako svi moji strahovi postaju stvarnost.

Momak me je napustio, u školi mi je išlo sve gore, profesori su me uvijek pitali baš ono gradivo koje nisam spremila, izgubila sam razred, preminula je moja baka s kojom sam od malih nogu bila posebno bliska, majka mi se teško razboljela...

Ono što Sonja i njeni prijatelji nisu znali - ako se za vrijeme rituala prizivanja duhova, razbije ogledalo, sve izmiče kontroli i kontakt sa bićima iz duhovnog svijeta može da bude krajnje neprijatan i opasan. Čak opasan i po život. A posebno je u tom slučaju ugrožen - medij!

Pravila iz stare knjige pronađene na bakinom tavanu nalažu da se na kraju spiritističkog obreda na plamenu svijeće spali ceduljica sa ispisanim imenom, kako bi se veze sa duhovnim svijetom uredno prekinule. Bez toga, kažu, duhovi ne mogu da se vrate u svoj svijet. Čak i kada se ogledalo rasprsne, obavezno se taj papir s imenom mora spaliti. Potom se mora otvoriti prozor, a na sto gdje je stajala svijeća se posipa deblji sloj soli. U prostoriju u kojoj je izvođen spiritistički ceremonijal, kazuju tajna učenja, ljudi ne bi trebalo da ulaze narednih tri-četiri dana.

Sonja, naravno, sve to nije znala. Zbog toga su nju i dalje pratili pehovi i morili ružni snovi. Duhovi su u snovima posjećivali i Vesnu i Miloša, ali su njih dvoje bili pošteđeni ostalih neugodnosti i poteškoća. Sonja je, međutim, postajala sve osamljenija i očajnija. Što bi god loše pomislila da bi joj se moglo desiti - to bi joj se i događalo. Kao da je bila ukleta.

- Sve je bilo kao začarano - sjeća se djevojka. - Plašila sam

se da bi se mom bratu nešto moglo dogoditi s motorom i on se zaletio i udario u auto. Kada sam se uplašila da bi mi se momak mogao zaljubiti u drugu, već mi je sutradan priznao kako ne može da živi bez druge djevojke... Tako je bilo iz dana u dan. Bila sam iscrpljena, očajna i na kraju snaga. Počela sam uzimati tablete za smirivanje i spavanje kako bih uspjela savladati noćne more i strahove. No, nije ništa pomoglo i konačno sam posustala, izgubila nadu i nisam više željela da živim. Jedne noći sam popila cijelo pakovanje tableta za spavanje. Željela sam sve da okončam i da se više nikada ne probudim...

Sonja je imala sreće. U posljednjem trenutku našao ju je otac i odvezao u bolnicu. Kada su joj isprali sedative, hitno je prebačena na neuropsihijatrijsku kliniku. Bila je pritjerana uza zid i morala je psihijatrima ispričati svoje strašne doživljaje, koji su je odveli u samoubistvo. Jedan mladi psihijatar, više iz šale, predložio je Sonji da kompletno ponove opisani spiritistički ritual i da saslušaju uputstva jednog parapsihologa koji im je savjetovao na koji način da to učini. Mučena očajem i strahovima, djevojka je pristala i, uz mnogo straha, ponovila kompletan okultni obred s tim što ga je ovoga puta, po staroj recepturi, dovela do kraja.

- Koliko god čudno zvuči, otada se moje psihičko stanje vidno popravljalo - priča danas djevojka koja je prošla kroz pakao, koji sa sobom nose spiritističke seanse i crna magija. - Više nisam imala noćne more, a u zbilju se više nije pretvorio niti jedan od mojih strahova. Parapsiholog mi je objasnio da je veoma opasno upuštati se ne pripremljen i ne upućen u igre sa nepredvidivim silama duhovnog svijeta. Kada jednom započneš seansu, niko ne može kontrolirati i spriječiti da se u nju ne uključe i zli duhovi, Satanini sljedbenici. Prema njegovom objašnjenju, koje mi se čini sasvim logičnim i tačnim, u našu seansu su se uključili i neki zli duhovi, a kako smo ritual naglo prekinuli, duhovima smo onemogućili da se uredno vrate u svoj duhovni svijet!...

Pitam svog sagovornika Esada Amina da li su zli duhovi odista skrivili Sonjinu nesreću.

- To je sasvim tačno - potvrđuje gospodin Amin i dodaje:

- Ljudi se naivno, često i iz bezazlene radoznalosti upuštaju u ozbiljne rizike koji sa sobom nose prizivanje bića iz duhovnog svijeta. To što je doživjela Sonja, samo je djelič strahota kroz koje neminovno prolaze sve osobe koje su se bez adekvatnih predznanja upustile u crnomagijske ceremonijale. I zbog toga treba još jednom upozoriti da se s tim poslovima, odista, i ne pokušavaju baviti osobe koje nemaju valjane argumente u rukama i nisu u stanju do kraja kontrolirati situaciju!

NOĆ U KOJOJ SU SE JAVLJALI DŽINNI

+ Na čemu džini zavide čovjeku? + Kako se osloboditi duhovnih napasnika? + Šta su karini i kakva je njihova funkcija? + Kako se džini drže u pokornosti? + Zašto džini otimaju ljude? + Šta su leteći tanjiri i kakve veze imaju sa bićima iz duhovnog svijeta? + Šta su urok, more i urotljive oči? + Kako se odvija proces proricanja sudbine? + Ima li džina i na drugim planetama? + Kako se i na koji način kažnjavaju duhovna bića?

Slušaj koji sam naveo u predhodnom poglavlju uvjerljivo pokazuje kakvim se užasnim opasnostima izlažu sve neupućene osobe, koje se naivno i iz radoznalosti odluče na spiritističke seanse prizivanja bića iz duhovnog svijeta. O tome nastavljam razgovor sa hafizom Esadom M. Aminom. Neki ljudi su skloni čak i težim oblicima spiritizma i crne magije. Upuštaju se u obrede u kojima značajnu ulogu imaju ljudske kosti ili zenlja iz starih grobova. Šta biste mogli reći o tome? - Znamo da izzvjesne džinske, nevjerničke ili šejtanske skupine žive na starim mezarjima koja se ne posjećuju, ne obilaze i u kojima se već odavno ne uči **Fatiha**. Neki ljudi koji imaju autoritet i vezuju ga za **istiharu** nerjetko uzimaju šaku zemlje sa nečijeg groba i stave je pod jastuk kako bi sanjali san koji bi im trebalo da dade određene odgovore. Oni, na žalost, nisu ni svjesni da su sa šakom te zemlje u svoj dom, možsa, donijeli i ona duhovna bića koja žive u tom haremu. Najčešće su to, na žalost, džini negativci, zla i opaka duhovna stvorenja, koja mogu prouzrokovati vrlo teška duševna oboljenja i nesreću nesagledivih posljedica. Takvim osobama nikada ne treba vjerovati, od njih ne treba tražiti nikakav savjet i treba ih se, svakako, kloniti! Zašto džini čeznu za ljudskim tijelom? - Zato što je, kako smo već rekli, čovjek stvoren u najljepšem obliku, na najkreativniji i najljepši mogući način. Sva druga bića jesu niže kategorije. S obzirom da su svjesni svoga stanja, odnosno svoje niže vrijednosti, oni na svaki način pokušavaju da postanu ljudi i ne propuštaju nijednu prigodu da to i ostvare. Ukoliko džin uđe u ljudsko tijelo, on se, dakako, ne može ponašati kao čovjek i zato je lahko uočiti njegovo prisustvo. Prema nekim autorima čak i određena ljudska imena imaju izvjesnu otvorenost i prijemčivost za nesmetano djelovanje džina. Da li je to tačno? - To je sasvim tačno. Do tog zaključka se dolazi putem izvjesnih vještina, numerologije i jedne druge znanosti - znanosti o

harfovima. Tek kada je nečije ime napisano na arapskom jeziku, dakle, arapskim pismom, ono se rastavlja na harfove i tek tada se pravi takva analiza. Pošto arapska abeceda ima 28 harfova, oni su podijeljeni u izvjesne grupe označene praelementima - vodom, vatrom, zemljom i vazduhom. Ljudska priroda je najviše svojstvena zemlji od koje je čovjek i sazdan, jer je čovjek ponizan, pristupačan, tolerantan i hladan, a džini su, kako je poznato, stvoreni od vatre, pa su s toga opasni, varljivi, plahi i vrela. Kombinacija, uvjetno govoreći, zemljinih i vatrenih harfova u svakom imenu može da odredi stabilnost i prirodu osobe koja nosi to ime. Ako je, recimo, u jednom imenu više vatrenih harfova, nije teško zaključiti da je osoba koja nosi to ime otvorenija džinskoj prirodi. Dakle - ona je agresivnija. Dalje, do sada se pokazalo u praksi da i davanje stranih imena, od djece čini izvjesne duhovne bogalje. Isto je i sa davanjem, takozvanih nestabilnih imena, pogotovo ženskih. To su, recim, sva imena koja se završavaju slovo "S"!

Mnogi autori koji priznaju postojanje magije, podijelili su je na dvije vrste - crnu i bijelu. U jednom starom islamskom rukopisu pominje se čak i - crvena magija. O čemu je tu riječ?

- Ja ne poznajem te podjele. Po mom mišljenju postoji magija, a ona je sve što zagovaraju Iblisovi, odnosno Satanini potomci i sljedbenici i što šteti čovjeku i nanosi mu zlo.

A bijela magija?

- To nije magija. Bukvalno, to je praktična primjena kuranskih molitvi.

Kaže se da su džini prisutni gotovo na svakom mjestu. Jesu li svjesni da mi upravo razgovaramo o njima, o njihovim karakteristikama i njihovom svijetu?

Ovdje, u trenutku kada sam postavio ovo pitanje, bilo je oko osam sati uveče i sjedili smo u mojoj radnoj sobi, desilo se nešto veoma neobično. Onoga trenutka kada je moj sagovornik na moje pitanje uvjerljivim glasom odgovorio potvrdno, u tom času, iz ugašenog tv aparata, koji je stajao na polici nasuprot nas, začulo se neko jasno pucketanje. Nije to bilo obično pucketanje koje prouzrokuje hladjenje ili zagrijavanje tv aparata. Konačno, taj televizor se nije uključivao već dvije-tri godine, otkako mu je, za vrijeme rata, otišao neki vitalni dio.

Hafiz Esad M. Amin se tajanovito nasmiješio i pokao prstmo prema televizoru:

- Jeste li čuli kako se javljaju?!... To su oni!

Tu noć još jednom su se javili(?!). Bilo je negdje oko tri sata ujutro kada me je nešto trglo iz sna. Otvorio sam oči, svjestan nečeg što bi, možda, jedino mogla definirati i objasniti moja čula, i desilo se nešto što me je istinski zastrašilo. Samo nekoliko sekundi nakon što su mi se oči otvorile, a moja svijest panično

pokušavala da odredi moje ponašanje, sva svjetla u mom stanu su se upalila! Desilo se to u istom trenutku kao kada jednim prekidačem palite više sijalica. Moram priznati da me je to šokiralo i prvi put sam spoznao jedan novi osjećaj - strah od nečeg nepoznatog! Istovremeno, bio sam paralisiran nedoumicom: šta da uradmi, kako da reagujem?

Naravno, na umu mi je bio noćasnji razgovor sa gospodinom Aminom i ono pucketanje u televizor. Da li mi se to ponovo javljaju džini, jasno pokozaujući svoje prisustvo? Šta žele time da mi saopšte? Jesam li u opasnosti?

Ležao sam nepokretno osluškajući šumove i čekajući šta će se dogoditi. Moja čula bila su maksimalno izoštrana i napregnuta. Noć je bila tiha. Moglo bi se reći gluha. S polja čak do mene više nisu dopirali ni uobičajni šumovi - brujanje automobila i lavež pasa lualica...

Neizvjesnost je povećavala strah. Nisam se micao iz kreveta, a moje oči širom otvorene pokušavale su istražiti i sagledati svaki kutak vidokruga. Ne, ništa nisam mogao vidjeti. Ničeg sumnjivog. Ustao sam. Oprezno ušao u dnevnu sobu. Sve je stajalo na svom mjestu. Ugasio sam svjetlo. U kuhinji ničeg neobičnog. Gasim svjetlo. U hodniku i kupatilu mrtva tišina. Gasim svjetla i vraćam se u svoju sobu. Još jednom pažljivo gledam po sobi i napoko gasim svjetlo. Vraćam se u krevet, ali jo dugo nakon toga nisam mogao da zaspem. U svijesti mi je bila samo jedna misao - svu ovu zbrku načinili su džini! Zašto? Da li samo zato što sam posumnjao u njihovo postojanje?

Sjetih se noćasnjeg razgovora sa gospodinom Aminom.

Kada su se iz tv prijemnika začuli oni sumnjivi šumovi i kada je moj sagovornik rekao "To su oni", prvo pitanje koje mi je izletjelo iz usta je bilo:

Je su li negativci?!

- Jesu - odgovorio je kratko hafiz Esad M. Amin. - Očito nisu zadovoljni našim razgovorom...

Ne odobravaju naše procjene?

- Da. Oni ne vole da raskrinkavamo njihovo negativno djelovanje i da upozoravamo ljude na njihove zle namjere.

A kakva je reakcija džina pravovjernih, dobrih džina?

- Nisu razočarani.

Jesu li ravnodušni?

- Potpuno.

Da bi se neko oslobodio od uticaja džina, potrebno je da se drži vjerskih dužnosti i obaveza, te da obrati pažnju na kulturu stanovanja, kulturu ishrane, kulturu odjevanja, da stalno preispituje svoje odnos prema prijateljima... Sve ovo je u modernom vremenu teško dosljedno ispunjavati. Kako se onda zaštititi od negativni uticaja zlih bića iz duhovnog svijeta?

- Budući da je i sam Božiji poslanik Muhamed a.s. bio žrtvom Iblisovih, odnosno Sataninih pristalica, pod negativnim i opakim uticajem sihra, i da jedno vrijeme nije primao Objavu, dakle, nije postojao nikakav kontakt između njega i meleka Džibrila, i nije mogao dobijati Kur'an, sasvim je jasno da su i svi ostali ljudi, koji nisu Božiji poslanici, podložni tome. Mislim da od toga samo dragi Bog nekoga može poštediti. To je Njegova volja. Onaj ko bude stremio ka Njegovoj blizini, u tom slučaju ima šansu da bude pošteđen negativnih uticaja.

Imam Ša'arani opširno govori o Iblisu i njegovom negativnom uticaju na ljude. Iblis, čije ime muslimani po pravilu izgovaraju uz riječi "Allah ga je prokleo", bio je jedan od meleka ili jedan od džina?

- **"Kada smo rekli melekima da učine sedždu Ademu, učinili su sedždu, osim Iblisa."** Bio je od džina i porekao je, prekršio je naređenje svoga Gospodara. Tako govori kur'anski ajet **El Kehf**. Svi oni koji su skloni nekim drugim pretpostavkama i tumačenjima, najvjerovatnije da nisu otvorili i proučili ovu suru, niti zapamtili pomenuti ajet... U ranijim religijama, čak i na našim prostorima, bila je pojava da se religija shvata kao jedna vrsta dualizma, vjerovanje u duplo božanstvo, božanstvo dobra i božanstvo zla. To uvjerenje je bilo prisutno i u našoj crkvi bosanskoj, crkvi bogumilskoj, kod Katara, Patarena, u južnoj Njemačkoj, zatim u Italiji...

Šta zapravo znači dualizam i kako se objašnjava?

- Dualizam je kroz srednje stoljeće bio iskrivljeni način vjerovanja, što je, možebit, i danas donekle prisutno. Iskrivljeni način vjerovanja jeste takav da su se Iblisu, odnosno Satani, Allahovom neprijatelju i neprijatelju svih Božijih robova, pridavali izvjesni epiteti božanstva. Dakle, Iblis ili Satana je bio po vjerovanju gospodar tame i gospodar zla, dok je Allah, odnosno Bog, krajnje pozitivan.

Prastare knjige govore da u duhovnom svijetu postoje:

"šejtani od ljudi, "šejtani od džina" i "šejtani mane-vi", koji u čovjeku bude sumnju u sve. Kakve su razlike među njima?

- Šejtan je jedna kategorija džina od kojih je Iblis ili Satana, koja je negirala, zanijekala i odbila da prizna Allaha kao svog gospodara, mada je On i njihov Stvoritelj. Ako posmatramo božansko stvaranje, onda savršenost stvaranja leži u tome da se može stvoriti i ono što je krajnje ekstremno. Ekstremno pozitivno stvorenje i ekstremno negativno stvorenje! Jer, ne bismo znali vrijednosti pozitivnog ako ne bismo upoznali ekstremno negativno. Ne bismo znali koliko je lijep sunčan dan da ne postoje tmurni i kaljavi dani, puni prljavštine i smoga... Ono, dakle, što je trebalo da bude talog stvaranja, to je - šejtan, vrag, djavo! "Šejtani od džina" su, dakle, oni koji su takvi samim svojim

postankom, rađanjem. I oni ostaju takvi, nastojeći što više da se razmnožavaju kako bi ih bilo što više!

Ko su “šejtani od ljudi”?

- To su šejtani u čijem su začecu učestvovali i neki od ovih bića, tako da oni u sebi nose i neke od karakteristika i osobina koje su čisto satanske, destruktivne...

Treća kategorija su - “šejtani mane-vi”. Šta reći o njima i kako ih definirati?

- I njihovo djelovanje je satansko. To su, u glavnom, oni koji ne mogu da nađu pozitivnu frekvenciju i sami su po sebi - destruktivni. Oni ne vjeruju ni u što i sumnjaju u sve.

Kako se zaštititi od šejtana?

- Najjednostavniji način je učenje **Euzubile** i prizivanje u pomoć Božijeg imena.

Postoji li još neki način?

- Postoji. U to spada sve ono štuobičajeno nazivamo vrijednostima vjerskog kodeksa.

U jednom hadisu doslovno piše: “Nema nikoga da nema svoga šejtana koji mu naređuje zlo...” Kako prepoznati uticaj “svog” šejtana?!

- Radi se, dakle, o duhovnom reduplikantu o kome smo nešto sasvim malo razgovarali. On se zove **karin** (grč. alter idem), a radi se, zapravo, o duhovnoj varijanti čovjeka koja pripada Džinskome svijetu i on kao takav može na izvjestan način da vrši uticaj na čovjeka, da daje pa i namče sugestije, koje su kontradiktorne čak i božanskim normama.

Može li se naći neki konkretan primjer u svakodnevnom životu, koji bi to ilustrirao?

- Može. Recimo, kada čovjek ima strah od visine i nabujale rijeke, pa se nađe u situaciji da prelazi preko improviziranog ili visećeg mosta. Tada karin nastoji da čovjeku poljulja samopouzdanje, da ne gleda pravo, nego ga provocira i podgovara da pogled baci u bezdan, kako bi ga uhvatila vrtoglavica i kako bi se našao u teškom duševnom stanju. U šoku i strahu!

Ima li karin uticaja na donošenje odluke da se podigne ruka na sopstveni život?

- Ima, kako ne. Moglo bi se reći da je svako samoubistvo njegovo djelo.

Već pominjanji imam Ša arani tvrdi da nikada niko nije imao koristi od kontaktiranja sa džinima i da onaj ko s njima kontaktira postaje nepredvidiv, poput vatre, od čega su sačinjeni i džini. Dokazano je u najvećem broju slučajeva, kaže on, da se kod onih osoba koji kontaktiraju s njima pojavljuje oholost u odnosima prema ljudima. Ima li tu istine?

- To je sve tačno ukoliko se radi o osobi koja ostvaruje kontakte sa džinima negativcima. No kontaktiranje sa dobrim džinima,

pravovjericima, nešto je sasvim drugo. Vjerovatno da imam
Ša arani nije imao dovoljno iskustva sa takvim džinima...

Koje molitve imaju posebne vrijednosti pri održavanju
kontakata sa bićima iz duhovnog svijeta?

- Ne bih mogao kazati. Mnoge dove su od izuzetne koristi.
Posebno one egzorcističke.

Znamo da postoji jako veliki broj molitvi ili dova za
prizivanje džina?

- Da, ima jako mnogo takvih dova. Ima i nekih formula,
koje pominju stari autori, kao što su šejh Ahmed el Buni ili
Abdulfetah Et-tuhi i drugi.

Mnogi kažu da se džini drže u pokornosti zahvaljujući
kletvama. O kakvim je kletvama riječ?

- Ja, u glavnom, ne koristim nikakve kletve. No, znam da
su raniji sazivači koristili kletve da bi se džini koji su ušli u čovjeka
izgnali i protjerali. Obično su se u te svrhe koristile vjerske
knjige, kuranske dove, imena izvjesnih Božijih poslanika, zatim
se tu pominje Sulejman a.s. i njegovi ugovori. Postoje i neke
druge kletve. Postoje, recimo, kletve ili zakletve vezane za Božije
atribute, odnosno Božija lijepa imena. Uglavnom, to je to.

Istaknuti autori u oblasti egzorcizma (istjerivanje zlih
duhova iz čovjeka ili iz kuće uz pomoć molitvi), tvrde da su džini
plašljivi, plahoviti, nepredvidivi, nevjerni, lukavi, kukavice(...) i
da zbog toga najviše i napadaju djecu, žene i plašljive osobe.
Koliko je sve to tačno i da li oni imaju nekakvu nadmoć nad
ljudima?

- **“On doista nema nikakve vlasti nad onima koji vjeruju
i koji se u Gospodara svoga pouzdaju; njegova je vlast
jedino nad onima koji njega za zaštitnika uzimaju i koji
druge Allahu ravnim smatraju”** (Kur'an – 16: 99-100) Neki
džini su odista takve kukavice da se nerjetko mogu prestrašiti i
otjerati sa običnom psovkom. Međutim, oni znaju biti žetsoko
lukavi, a sve zavisi koliko im je stalo da ostvare neki svoj cilj.
Takođe, mogu biti veoma ubjedljivi u svojim lažima, a njihova
plahovitost uvijek je varljiva i krajnje nedosljedna. Ipak, sve se to
nikako ne može mjeriti sa čovjekom i njegovim vrlinama.

Uostalom, zar čovjek nije najsavršenije biće na svijetu?!...

Da li je česta pojava materijalizacije džina? O njoj govore
neki stari rukopisi, pa i hadisi. Tako se kaže da se jedan džin
bezbožnik pojavio u obličju Suraka ibn Malika ibni Dža šema u
vrijeme sudbonosne bitke na Bedru?

- Džini odista mogu da mijenjaju likove ali je teško reći da
li se radi o istinskoj materijalizaciji ili se pak vješto koriste fizičkim
tijelima određenih životinja. Vrlo rado se pojavljuju u
obličjima zmije, mačke, psa...

Dešavalo se u prošlosti da džini zarobe i u svoj svijet odvedu

ljudsko biće. Kako je to moguće?

- Takvih slučajeva bilo i u nas, ali bi ih bilo jako teško rekonstruirati. Mnogi s pravom smatraju da je u pitanju i dematerijalizacija, ali ja to ne bih mogao potvrditi. Skloniji sam vjerovanju da kidnapiranje ljudi vrše munjevitom brzinom, tako da se to samo doima poput dematerijalizacije.

Rekoste da je takvih slučajeva bilo i u nas? Možete li biti precizniji?

- Mogu. Nedavno sam čuo da je u okolini Hadžića, prije izvjesnog vremena, jedna djevojka bila kidnapirana od strane džina, pa je oslijepila. Njen nestanak trajao je nekoliko dana. Istražujući neke zagonetne slučajeve za svoju knjigu "Sve misterije svijeta", naišao sam na događaj, koji je početkom ovog stoljeća zabilježen u Manili, glavnom gradu Filipina. Tamo je, dok je stražario na jednoj gradskoj španskoj utvrdi, nestao jedan vojnik koji se sutradan u čudu pojavio hiljadama kilometara dalje, u - Latinskoj Americi! Mnogi ufolozi (osobe koje istražuju fenomen letećih tanjira) su taj slučaj dovodili u vezu s misterioznim pojavama letećih tanjira. Šta vi mislite o tome?

- Nije mi konkretno poznat taj slučaj, ali i fenomen letećih tanjira može se dovesti u vezu s duhovnim svijetom i njegovim manifestacijama na Zemlji.

Da li je po Vašem mišljenju nesretni straža sa Filipina mogao biti žrtva džina?

- Bezsumnje. Ako su džini, želeći da fasciniraju Sulejmana a.s. i njegovu prelijepu gošću Belkisu, kraljicu od Sabe, u tren oka iz Mariba, u Jemenu, mogli da prebace više tona teško kraljičino prijestolje u Jerusalem, onda su mogli i jednog sirotog španskog stražara iz Manile prebaciti u Latinsku Ameriku. Međutim, ja zaista o tome, konkretnome slučaju ne znam mnogo. Rekli ste da pojave letećih tanjira, fenome koji se do sada uzaludno pokušavao racionalno riješiti, imaju veze sa duhovnim svijetom. Šta ste time željeli reći?

- Želio sam kazati da su džini u stanju, takoreći - glumiti leteće tanjire. Mogu se, naime, pojavljivati u oblicima letećih svjetlosti, mijenjati oblik, brzinu i intenzitet blještavila; mogu treptati, munjevito nestajati i ponovo se pojavljivati. Nisu li to sve karakteristike letećih tanjira?!...

Jesu. No, nije mi jasno zašto bi se oni pojavljivali baš u vidu letećih tanjira? Šta žele time dokazati?

- To najčešće rade kako bi sebi stvorili određen autoritet među ljudima, ponekad da bi špijunirali, ponekad, možebit, i iz čiste znatiželje ili potrebe da zapanje ljude i potsjete ih da nisu sami u svemiru.

Vrijeme u kojem živimo je vrijeme elektronike, vrijeme tehnoloških dostignuća, računara, interneta... Ljudi modernog

vremena su navikli da vjeruju samo u ono što vide i što njihova čula potvrđuju. Kako, dakle, u ovom vremenu elektronike i tehnološkog buma, raspravljati o postojanju duhovnog svijeta i kako dokazivati da je njegovo postojanje nesumnjivo, da je činjenica kao što je činjenica i materijalni svijet?

- Ne može se govoriti ni o kakvom napretku znanosti a ne govoriti o njezinom porijeklu. Porijeklo svega postojećega jeste ostvarivanje izvjesne Božanske kreativne sile. Znamo, kada Svemogući Bog želi nešto da uradi, On tada kaže "BUDI!" i ono - bude! Dakle, sagledavanje Božanskih moći ne možemo posmatrati na jedan neprirodan način svojstven grčkim sofistima i da postavljamo izvjesna pitanja poput onoga: da li Bog može stvoriti kamen kojeg ne može podići?!... Božansku stvaralačku silu ne treba posmatrati kao snagu svojstvenu jednom čovjeku ili nekom drugom stvorenju, već je treba doživljavati isključivo kroz izvjesnu naredbodavnu moć. Da pojasnim, sve postojeće u nama samima, zatim, mi sami, kompletan Univerzum, jeste, zapravo, ono što je Bog stvorio rekavši "BUDI!"... Dakle, sva dostignuća kojih smo svjedoci i u ovom modernom vremenu, na razmeđu milenijuma, jesu tekovine duhovnog svijeta i one su morale proći kroz nekakav kakav-takav filter i njima su kud i kamo poznatija nego nama samima. Recimo, u elektronici, posljednjih godina su se pojavili izvjesni virusi koje još uvijek niko nije uspio objasniti, odnosno dešifrirati. Otkud i kako nastaju? Čemu i kome služe?... Niko do danas nije uspio odgovoriti na ta ključna pitanja ili napraviti neki anti-virus, kojim bi se zaštitili kompjuterski programi i beskrajno vrijedna kompjuterska memorija. Zašt?! Zato što je u pitanju vrlo vješta igra duhovnih bića!...

Pređimo na nešto drugo, šta je **urok** i da li ima direktne veze s negativnim djelovanjem džina?

- Urok ili nazar, na arapskom znači - pogled! Radi se, dakle, najčešće o pogledu osobe u čijem se tijelu nalazi neko od Sataninih potomaka ili pak - džini negativci. Kroz oči osobe, u kojoj se nalaze, oni su u stanju da izvrše snažan udar i da nanesu neprijatnosti i nevolje, pa čak i teške psihičke traume. Pogotovo, ako se radi o malodobnoj djeci ili tek rođenim bebama. To ponekad zna da ima i tragične posljedice.

U prošlosti je bilo ljudi koji su imali izrazite nadprirodne, parapsihološke sposobnosti i mogli su sugestijom da utiču na ljude u sredinama u kojima su živjeli. Primjera ima mnogo, ali au mi ovoga trenztku na pameti Raspučin, tajanstveni mag sa ruskog carskog dvora, ili sada već pokojna Vanga iz Bugarske, koja je imala izuzetnu moć proricanja sudbine i sagledavanja budućnosti. Mislite li da su oni bili pod uticajem džina?

- U to nema sumnje. Neki od njih su bili pod permanentnim uticajem džina i vjerovatno su vrlo ljubomorno čuvali tu vezu, a

postoji velika vjerovatnoća da su čak i posjedovali džine u svome tijelu, koji su stalno održavali komunikaciju sa svojim džinskim saplemenicima i prikupljali korisne informacije s kojima su u datom trenutku, manipulirali oni o čijim se parapsihološkim sposobnostima pripovjedalo kao o svojevrsnom čudu. Gotovo da bih mogao sa stopostotnom sigurnošću tvrditi da je takav bio Nostradamus, Madam Blavicka, Vanga, braća Tarabići...

Da li je to česta pojava?

- To je dosta česta pojava, mada se to nama tako ne čini.

Uglavnom, svi oni koji uspjevaju s velikom tačnošću proricati buduće događaje, oni moraju imati komunikaciju s duhovnim svijetom.

Ponekad to nije svjesna i namjerna komunikacija, a o svojim vidovnjačkim uspjesima ljudi govore kao o nečem što bi se moglo tumačiti nadahnućem ili intuicijom. Ali, zapravo, to je to.

Šta predstavlja proricanje sudbine i kako se odvija taj proces?

- Prvo da završim predhodnu misao. Iako, dakle, besumnje ima spontanih proricanja, koja nisu plod želje ili namjere, malo je vidovnjaka ili proroka, koji uopće nisu svjesni uspostavljene komunikacije sa bićima iz duhovnog svijeta. Uostalom, kada proriču budućnost ili nečiju sudbinu, oni po pravilu padaju u neku vrstu transa. To je uspostavljanje paranormalnog stanja svijesti, odnosno potpuno isključivanje vlastite svijesti, odnosno aktiviranje onoga stanja što se u parapsihologiji naziva - potsvijest! Pojednostavljeno, proces proricanja zahtijeva isključivanje vlastitog nervnog sustava, a uključivanja sustava onoga koji se nalazi u tijelu. Dakle, džinskoga!

Drevne istočnjačke priče, uzmimo samo "Hiljadu i jednu noć", pune su kazivanja o nevjerovatnim događajima - čilimi koji lete, dvorci u kojima žive čaraobnjaci, otvoreni rat protiv zlih džina, moćna magijska djelovanja, otoci sa divovima, aždaha, patuljci, džinovske ptice, morska čudovišta... Koliko sve to ima veze sa realnostima karakterističnim za svijet duhovnih bića?

- Naravno, svi opisi i kazivanja iz starinskih bajki, zasigurno nose pečat duhovnog svijeta, ali se radi o nebrojnom zbiru doživljaja i opisa, koje je narod kroz minula stoljeća uobličio u prekrasna i upečatljiva kazivanja, što zrače dobrotom, plemenitošću i moralnim poukama. Da velika većina ljudi ima priliku slušati ispovijesti duševnih bolesnika, lahko bi prepoznali mnoge ambijente kroz koje se kreću junaci iz priča "Hiljadu i jedna noć", iz Andersonovih bajki, iz priča braće Grim ili iz ruskih bajki... To su upečatljiva svjedočanstva iz fascinantnog svijeta u kojem se istovremeno miješaju realnost, odnosno fizički, materijalni svijet sa nevjerovatnim ambijentima, koje nudi jedino svijet duhovnih bića. Ja sam, na primjer, tretirao neke bolesnike, koji vrlo ubjedljivo doživljavaju svijet štrumfova. Oni pripovjedaju fantastične doživljaje u kojima svoje uloge imaju svi junaci iz

popularne televizijske crtane serije...

Da se, ipak, ne radi o uticaju televizije?

- Ne, nikako. Radi se o duševnom bolesniku kod koga je, uvjetno kazano, isključena uobičajena, normalna svijest, a uključena svijest onoga duhovnog bića koje je opsjelo njegovu dušu i tijelo. A da se ne radi o pukom uticaju televizije lahko je zaključiti, jer duševni bolesnik ne oponaša već viđene epizode, nego pripovjeda o sasvim novim dogodovštinama, koje nije imao priliku vidjeti u popularnom televizijskom serijalu! S druge strane, ako želite da doznate u kakvom svijetu živi neki duševni bolesnik, stimuliraćete ga da Vam crsta. Tada ćete vidjeti sa kakvim se likovima oni susreću. To su grozomorne kreature, strašila, nakaze, prikaze, likovi izopačenih crta lica, životinjska čudovišta... Oko tih likova su vrlo neobični ambijenti, koji nas potsjećaju na znanstvenofantastične filmove; tu su čudne letjelice, leteći tanjiri, neobična bića, spodobe u astronautskim skafanderima iz kojih izbijaju neobične antene, ubitačne zrake, fantastično naoružanje, koje oko sebe ostavlja pustoš...

Da li to iz njih govore džini?

- Ne, ne radi se o tome. To oni govore sami. Ali, oni vide njihov svijet a ne naš, a sagledavanje ili viđenje njihovog svijeta, najčešće zavisi od mnogo čega. Gotovo svaki čovjek ima svoje individualno viđenje njihovog svijeta, tako da jedni ljudi mogu njihov svijet da dožive na jedan način, a drugi ljudi na sasvim drugi način. Radi se, dakle, o tome.

Otuda su i svjedočanstva najčešće različita?

- Upravo tako. Dakle, moglo bi se reći da postoji individualna prizma promatranj njihovog svijeta. Dakako, ne radi se samo o jednom svijetu, nego se radi o mnogim svjetovima, koji su vrlo, vrlo bogati fascinantnim prizorima i, moglo bi se kazati, da prodiru u najtananija i najnevjerojatnija područja ljudske mašte. Da li je taj svijet koji vide duševni bolesnici realan svijet ili je to vizuelizacija nečega što žele džini da nametnu kao realnost u kojoj živi opčinjene osobe?

- Taj svijet može da bude realan, a može da bude i irealan.

Realan je ukoliko odista negdje u duhovnom svijetu postoji. U tom slučaju, bolesnik je nesvjesno i ne činom sopstvene volje priključen na određenu frekvenciju na kojoj je do kraja blokirano svako njegovo rezoniranje, a otvara mu se mogućnost da sagleda njihovu realnost - realnost njihovog svijeta. Međutim, može mu se još nešto dogoditi. Faktički, može mu se desiti da on u određenom dijelu vlastitog tijela, tamo, otprilike, gdje mu je smješten centar za ravnotežu, posjeduje nekoga od tih bića iz duhovnog svijeta, koji se u arapskom svijetu naziva - **arid**.

Dakle, onaj koji ga je opsjeo, on je u stanju, pod određenim okolnostima, svoja individualna viđenja obojena sopstvenim emocijama,

prenijeti na tu osobu i tada je svijet o kojem on govori, dakako, irealan. Drugim riječima, s jedne strane imamo individualno sagledavanje njihovog realnog svijeta, a s druge strane, imamo pokušaj da arid predstavi duhovni svijet u svjetlu kakvom to on želi.

Koliki je životni vijek džina i da li se oni brže razmnožavaju od ljudi?

- Njihov životni vijek zaista je veoma dug. Ne zna se tačno koliki je, međutim, oni žive jako dugo. Kada bi ih, na primjer, u izravnom kontaktu upitao šta za njih predstavlja četvrt milenijuma, 250 godina, saznali biste da se džini te starosne dobi još uvijek ubrajaju u "bebe", kao naša djeca od dvije-tri godine starosti. Po tome bi se dalo zaključiti da doživljavaju fantastične starosti?

- Tako je.

Za sve vrijeme oni se razmnožavaju, zar ne?

- Džini se jako brzo razmnožavaju. Ako se radi o negativcima, onda mora postojati nešto što ih posebno stimulira, a stimulira ih najviše - ljudski grijeh! Ukoliko se radi o onima koji nastoje da se miješaju s ljudskom rasom, jer strasno teže da postanu ljudi kako bi se lakše borili protiv njih, u tom slučaju ljudski grijeh, odnosno sve ono što je izvan i suprotno religioznosti, te ono što predstavlja sknavljenje religioznih pravila i normi vezanih za odgoj, veoma stimulira njihovo razmnožavanje.

To nema nikakve veze sa začecem njihovih potomaka?

- Ima. U atmosferama i sredinama gdje ljudi ne žive normalno, gdje se redovito ne pridržavaju moralnog i vjerskog kodeksa, gdje vladaju perverzija i razvrat, tu se džini munjevito razmnožavaju.

To je atmosfera koja ih stimulira i u njima budi želju za razmnožavanjem, a oni to nikada ne propuštaju. Tu oni vide svoju šansu da se ubace među pripadnike ljudskoga roda i da ovladaju njima. U takvim sredinama, oni se miješaju sa ljudima i uspostavljaju nekakve vidove divljih mješovitih bračnih zajednica sa ljudskim bićima. Ponekad su to veze između muških džina i žena, ponekad ženskih džina i muškaraca, a ponekad su to mješovite zajednice u kojima svako sa svakim seksualno opći. Kako inače objasniti pojavu homoseksualizma ako ne ulaskom džina u tijelo suprotnog pola. U takvim, krajnje zapuštenim i razbluđenim sredinama najčešće se rađaju djeca-nakaze, dvospolci, retardirane bebe. To su sredine u kojima su ljudi, normalni ljudi, osuđeni da budu u manjini i da ih definitivno nestane, da izumru...

Ima li takvih sredina u nas?

- Na žalost, ima. Rat je takve sredine još i umnožio.

Možete li biti precizniji?

- Možda nije potrebno govoriti sasvim otvoreno. Sva naselja i gradovi u kojima su izvršeni genocid i strašni zločini nad

nevinim ljudima, u kojima su spaljivani i minirani vjerski objekti, uništavana groblja; gradovi i naselja u kojima su silovane nedužne djevojčice i žene, u kojima su ubijane bebe u svojim kolijevkama, u kojima su pod prijetnjom smrti ljudi činili incest(...), svi stanovnici tih mjesta snosiće posljedice nezapamćenih ratnih orgijanja.

Zašto je to tako?

- U tim gradovima i naseljima džinski svijet je već savio svoja gnijezda, osnažio se tuđim lelekom i nahranio se tuđom nesrećom, pa njega danas nije lahko otjerati. On će u budućnosti biti veoma agresivan, ugrožavaće potomstvo tih nevinih stanovnika, navoditi ljude koji su, koliko još juče bili zdravi i normalni, da nastave sa svakojakim zločinima, ali ovoga puta će se razračunavati i ubijati između sebe. Ne može čovjek koji je zločinom došao do nečije kuće ili imanja očekivati sreću. Pa i ako mu se, u jednom trenutku učini da je nešto u ratu ušičario, vrlo brzo će se ispostaviti da je ta dobit krajnje prokleta. Kletva Bosne - ovo nije nikakva prazna priča - ići će dalje i niko je neće zaustaviti. Posljedice će, najvjerovatnije, snositi i njihovo potomstvo...

Ili, drugi primjer. Znamo da su mnoga groblja potpuno srušena sa zemljom. Uništene su grobnice, ali nisu uništene džinske zajednice, koje su na tim mjestima podizale svoje potomstvo i štatile nekakav svoj prostor. Uništavanjem groblja, sve te džinske zajednice su uznemirene i razgnevljene do te mjere da se još godinama neće smiriti, a sasvim je sigurno da će na razne načine pokušavati da ugroze nove stanovnike, da im do kraja upropaste živote i da unište njihovo potomstvo!

Negdje sam pročitao da kuće duhova najčešće postaju one kuće u kojima se dogodila neka nesreća ili zbio užasan zločin?

- To je tačno. U takvim kućama džini se osjećaju sigurnim i snažnim. Lahko se razmnožavaju i teško ih je istjerati. Ponekad, to je gotovo nemoguće. Učiniće sve da se zadrže. Pri tome, njihove osvete su teške i nemoguće ih je spriječiti i izbjeći!

Kakav je džinski odnos prema životinjskom i biljnom svijetu?

- Životinjski svijet najčešće koriste da bi putem njih ili njihovog obličja, obavljali neke za njih važne misije i tako ostvarili svoje željene ciljeve. To je jedan od načina da bi što uspješnije špijunirali čovjeka, da bi upoznali njegove navike i njegove slabosti e, da bi ga kasnije lakše napali i ugrozili.

Nešto poput trojanskog konja?

- Tako, otprilike. Ja bih rekao da im životinje ponekad služe kao svojevrsna prijevozna sredstva, ali istovremeno oni te životinje koriste i na mnoge druge načine.

Ima li to veze sa slučajevima kada, recimo krava-muzara odjednom, bez ikakvog vidnog razloga, prestane davati mlijeko?

- Ima. U pitanju je jedna vrsta sihra, koja je namijenjena

životinjama. Krave su, recimo, česte žrtve tih vrsta sihra, ali su oni i za čovjeka veoma opasni ukoliko na njih slučajno natrapa... A kakav je odnos džina prema biljnom svijetu?

- Različit. Dok dobri džini, džini-vjernici, vole određene biljke zbog njihovog mirisa, dotle negativci izbjegavaju upravo te biljke, a skloni su onim biljkama koje imaju oštar i neugodan miris. Kada je čovjek svega toga svjestan, onda on može svjesno da manipulira s održnim biljkama u prilikama kada uspostavlja komunikaciju sa bićima iz duhovnoga svijeta. S određenim biljkama, dakle, mi možemo sticati naklonost pojedinih džina ili tjerati i izazivati strah kod onih drugih - zlih i negativnih džina.

Da li biljke džine stimuliraju ili destimuliraju?

- Biljke njima mogu da stvaraju određene prijatnosti, mogu da služe kao maskirni faktor, mogu da budu i dobar stimulans, ali mogu da ih i truju i da im nanose bol.

Budući da je čovjek najsavršenije, a samim tim i najinteligentnije biće u svemiru, da li znate koliki je koeficijent inteligencije džina?

- Dakako da je stupanj inteligencije džina znatno niži, ali su oni zato mnogo bolje informirani od ljudi. Oni su u stanju za vrlo kratko vrijeme da dođu do bilo koje informacije za koju su zainteresirani.

Pri tome, prostorne i vremenske razdaljine ne predstavljaju nikakvu prepreku. Njihov najveći hendikep jeste što nikako ne mogu rezonirati kao što rezonira jedan natprosječno inteligentan čovjek. Čak i prosječno inteligentni ljudi daleko su inteligentniji nego natprosječno pametni džini.

Imaju li oni ikakvog uticaja ili veze sa ljudskom djecom za koju kažemo da su "wunderkind" (čudo od jeteta) ili s ljudima koje smatramo genijalnim?

- Može se desiti da na izvjestan način imaju veze, ako je u pitanju informiranje ili inspiracija. Čovjek nikada ne bi bio u stanju konstruirati, recimo, sijalicu da njenu viziju nije doživio, a svaka vizija nije ništa drugo do slikovno prenošenje informacija iz duhovnog u materijalni svijet.. Ljudi, kako znamo, doživljavaju određene vizije a da nisu svjesni odakle one pristižu i na koji način se to odigrava. Dakako, vizija izvjesnog produkta koji bi sutra bio napravljen, može da bude inicirana iz jednoga ili drugoga duhovnoga svijeta, dakle, i od džinskoga i od svijeta meleka!...

Ako smo rekli da džini žive tako dugo, čak nekoliko milenija, da li to znači da se i njihova memorija tako dugo održava?

- Da, upravo tako. Ona seže daleko u prošlost. U hipnotičkom stanju neki duševni bolesnici "otkrivaju" da su živjeli u prošlosti, pa se znaju prisjetiti i konkretnih doživljaja, koji su se odista odigrali u određenom periodu. Priče su obično veoma ubjedljive, jer često sadrže nepoznate detalje, tačne lokacije, imena i događaje. Niko ne bi mogao da posumnja da se ne radi o

reinkarnaciji - ponovnom rođenju! A zapravo je riječ da im te fascinantne podatke srećiraju džini koji su ih opsjeli.

Može li čovjek živeći normalan život u potpunosti izbjeći mjesta džinskih sastajališta? Ako ne može, kako se uspješno zaštititi od duhovnih napasnika?

- Može, zašto ne može. Ukoliko ima uredan život može se dogoditi da nikada ne dođe u priliku da se s njima sretne, mada mislim da je voma mali procenat takvih ljudi.

U svijetu džina pominje se sedam planeta. O kakvim se planetama radi? Nije li riječ o takozvanih sedam nebesa, koji se pominju i u Kur'anu?

- Riječ je, vjerovatno, o sedam svjetova, koji se u različitim izvorima nazivaju različito. U pitanju su sedam planeta, koje se pominju u drevnoj astrologiji i astronomiji.

Džini se, prema vjerovanjima, istinski plaše glogove batine, štapa od divljeg nara i divlje ruže, a ne vole ni tisovinu. Zbog toga je, kažu, uvijek dobro sa sobom nositi bar komadić tih vrsta drveta. Zašto se oni toga toliko boje?

- Meni još uvijek nije jasno kakve veze baš imaju sve te vrste drveta sa strahom koji se u njima budi. Vjerovatno je riječ o posebnom senzibilitetu prema određenim biljkama, jer, znamo, izvjesne biljke mogu biti ljute, gorke ili otrovne, tako da i ste strane za njih budu pogubne. Isto kao što bi kod nas pravljene samo od olova bio daleko ubitačniji od taneta obloženog mesingom ili nekom drugom legurom.

Čovjekovo tijelo je podijeljeno na desnu i lijevu stranu.

Kažu, jedna je vjerska, a to je desna, a druga, lijeva, nije. Ima li to neko dublje značenje?

- Mislim da nema. Vjerovatno se radi o jezičkoj varijanti u kojoj su riječi "desna" i "prava" u prapovjesti imale isto značenje. To se može ilustrirati i konkretnim primjerima: u engleskom jeziku riječ "right" često označava i desno, ali znači i ispravno, pravo! U perzijskom to je riječ "rast", koja znači i desni i pravi i ispravni put, itd. Dakle, desna strana je uvijek bila vezana za ono što je na neki način bilo ispravno, a lijeva za ono što nije bilo ispravno... Mogli bismo se čak pozvati i na Kur'an gdje se u suri **Vakia** doslovno kaže: "oni koji su s desne strane, oni su sretni"... Od čega zavisi veličina džina i njihov izgled? Kako se kaže u nekim starim rukopisima, oni mogu biti najrazličitijih veličina. Mogu biti tako sićušni da uđu u krv i pore u ljudskoj koži, a mogu biti i tako gorostasni da im se tijelo ne može ni sagledati. Kako se uspjevaju transformirati?

- Džini su veoma adaptabilni. Mogu da budu manji od glave obične čiode, a mogu da budu ogromni. Dakle, u stanju su, prema potrebama, da se prilagođavaju, da mijenjaju veličinu i izgled, oblik i glas. To je pogotovo karakteristično za vizije koje

se pojavljuju kod duševno bolesnih osoba. Ponekad, u tim neobičnim vizijama, džini nisu u stanju da stanu u jednu prostoriju i oboljela osoba doslovice u stanju je od čitavog gorostasnog tijela džina da vidi samo ogromni palac i jedan dio nokta. Međutim, ima još nešto veoma interesantno. Na koji način iscjeliteljski tretman djeluje na bolesnu osobu koja ima viziju gorostasnog i opakog džina? U početku je on golem poput kakva solitera, ali kako se odvija tretman nad bolesnikom, džin se sve više smanjuje, dok se, na kraju, ne pretvori u zeca ili miša, koji onda u strahu bježe iz bolesnikove vizije. To je znak da je pacijent ozdravio, ali to, naravno, nije kraj iscjeliteljskog tretmana. Za potpuno ozdravljenje treba se još boriti.

U čemu se sastoji taj tretman?

- Ima različitih pristupa i načina. No, ovo o čemu ja govorim ne spada u neku posebnu tajnu vještinu. Ta iscjeliteljska terapija je vrlo jednostavna. Ukoliko se radi o osobi koja je religiozna, itog časa kada ona spomene neko od imena meleka, kada prouči **euzu-bismilu** ili kada donese **šehadet**, u tom slučaju događa se umanjeње tog njenog duhovnog nasrtljivca. On lagano mijenja oblik. Biva sve manji i manji da bi, na kraju, dobio oblik neke životinje. Nekada to bude lisica, nekada vuk, nekada medvjed, nekada zec, a na kraju, postaje plašljivi miš, koji spas traži u bjesomučnom bijegu!

Na taj način se i terapija pokazuje ispravnom, zar ne?

- Tako je. Pacijent je svjedok uspješnosti tog iscjeliteljskog postupka. Jer transformiranje džinskog napasnika od gorostasa do miša očit je dokaz uticaja pravih argumenata. Još ako napasnik dobije žestoke batine od egzorciste koji vodi seansi, onda se džin teško usuđuje na povratak.

Batine?!

- Da, batine! One su istinske i odvijaju se putem glogovog štapa, ili batine od ružinog drveta ili drveta divljeg nara. Kazna može biti i strašnija, a ona djelomično podsjeća na haičanske "voodoo" rituale. Uzme se lutka i ona se poistovjeti s džinom napasnikom. Bockajući iglom lutku, bockate zlog džina; ako spalite lutku, spalili ste i džina!... Ali, to su rigorozna kažnjavanja, koja se čine kada ne postoje drugi načini da se pomogne oboljelom pacijentu!

Znanost predviđa skori čovjekov prodor u svemir i posjetu najbližim planetama Sunčevog sustava. Hoće li ljudska bića, dakle, prvi Zemljini astronauti sa sobom u svemir ponijeti i džine ili će džine tamo zateći?

- Može se desiti i jedno i drugo. Može se, dakle, dogoditi da ih sa sobom ponesu, ali može se desiti i da ih tamo zateknu. Međutim, to nije nikakav rizik prvih ljudskih putovanja u svemirsko susjedstvo. Džini i onako mogu egzistirati i ovdje i

tamo. Za njih, kako smo rekli, ni prostorna ni vremenska udaljenost ne predstavljaju nikavu prepreku. Dakle, ukoliko budu imali nekakav svoj interes, oni određenog čovjeka mogu sresti i ovdje i tamo.

Budući da se tvrdi kako svaki čovjek ima svog šejtana i meleka, odnosno đavola i anđela, šta se s tim čovjekovim duhovnim pratiocima događa nakon njegove smrti. Gdje oni odlaze i šta s njima biva?

- Svaki čovjek, zapravo, ima dvojicu meleka. Jedan bilježi ono što je svaki čovjek uradio pozitivno, plemenito, lijepo i humano, a drugi bilježi sve njegove propuste i greške. Druga stvar je sa šejtanskim pratiocem. On se u Ku'anu, kako smo ranije kazali, naziva karin, a to je ono što se u parapsihologiji naziva astral ili astralni dvojniki. On je u stanju, zahvaljujući izvjesnoj projekciji, s vremena na vrijeme, da napušta čovjekovo tijelo i da posjećuje različite prostorne i vremenske predjele ili dimenzije. To je, dakle, karin, a najbliži smisao te riječi jeste "drug". Drug u smislu saputnika, koji se kreće tamo gdje se kreće i čovjekovo fizičko tijelo. Međutim, karin ima i svoje dopunsko značenje - duhovni duplikant! Čovjek, dakle, ima svog duplikanta u duhovnom svijetu i to je jedna od uloga karina.

Da li karin, odnosno astralni dvojniki ili duhovni duplikanti, utiče na ponašanje čovjeka?

- Dakako da utiče, jer on više naginje svome, duhovnome svijetu. Izvjesni džini koji nisu ljudski duplikanti nego su pripadnici svoje, duhovne kategorije, mogu sa svima njima komunicirati i ta se komunikacija odvija permanentno. Šta to znači? To znači da su, recimo, vidovite osobe izgubile kontrolu nad vlastitim duplikantom i on ih, protiv njihove volje kljuka različitim informacijama, koje on redovito dobija od svojih duhovnih suplemenika. Čovjek to ne može kontrolirati, jer su karini upravo takvi, kada se jednom otrgnu od čovjeka i započnu samostalniji život, vrlo ih je teško disciplinirati i dovesti u prvobitni potčinjeni položaj. Postoji još nešto: nije mi još uvijek do kraja jasno da li karin određene pojedince iz duhovnog svijeta obučava i školuje ili se pak redupliciraju, umnožavaju i od jednog postaje njih više! No, sasvim sam siguran da se taj proces stalno odvija, ali kako, na koji način i pod kojim uvjetima do njega dolazi, za mene je još uvijek, na žalost, tajna.

Naravno, svi ti procesi imaju određen uticaj na ponašanje čovjeka u životu, zar ne?

- Da. To je tačno. U slučajevima, recimo, modernog, teškog sihra, imamo situaciju manipulacije ljudima gdje se vlastiti karin prebacuje u tijelo drugog čovjeka, tako da čovjek bukvalno gubi svoj identitet i započinje da se ponaša kao osoba čiji je karin u njegovom tijelu. Karina je, dakle, šejtansko biće i po pravilu šteti

svakom čovjeku, odvodi ga od pozitivnih misli, pokušava ga odvesti u bilo koju krajnost i kod labilnih osoba zna potpuno da preuzme vlast nad njihovim ponašanjem. Srećom, karin se ipak može kontrolirati. Može se dovesti do takvog nivoa odgoja da bude potpuno podređen i potčinjen čovjeku.

Kako i pod kojim uvjetima?

- Prvi i najvažniji uvjet jeste da je čovjek aktiv vjernik i iskreno odan vjerskom kodeksu. Dakle, mora biti permanentno veoma aktivan u dosljednom sprovođenju religijskih normi. Mora tom ponašanju biti vjeran od malih nogu. Uglavnom, islamski termin **insan kamil** ili **potpun čovjek**, **savršen čovjek** trebalo bi da simbolizira čovjeka koji je, na izvjestan način, nadvladao svog karina. Koji svoga karina ima pod punom kontrolom!...

Šta to znači?

- To znači da je karina pretvorio u sebi ravnoga atrala.

Kako bismo još mogli definirati karina?

- Karin je ono što bi Jung, Frojd, Pavlov ili neki drugi znanstveni psihoanalitičar nazvao - potsvijest!

Bilo je slučajeva da se iz kuće nekog čovjeka ukrade nekakva vrijednost. Sazivač daire ili ljudi koji izravno kontaktiraju sa bićima iz duhovnoga svijeta uspjevali su, zahvaljujući informacijama koje bi dobili od džina, saznati gdje se nalazi ta dragocijenost i - ono što zacijelo fascinira - natjerati lopova da je vrati vlasniku.

Radi li se o pretjerivanju ili, odista, postoji takva mogućnost?!

- Dakako, da postoji takva mogućnost. Sakupljač daire ili čovjek koji izravno komunicira sa đinima, dakle, egzorcista, mora da ima usklađene diplomatske odnose sa bićima iz duhovnoga svijeta, tako da se jedna usluga uglavnom uzvraća drugom uslugom. Slično kao u ratu. I pored svakodnevnih zločina, terora, paljenja i gnusnih djela, uvijek postoje ljudi koji su u stanju uspostaviti kontakt sa neprijateljem i razmjenjivati različite informacije, zarobljenike ili čak činiti sasvim konkretne usluge. Stvar je važnosti krajnjeg cilja. A cilj, kako znamo, ponekada opravdava sredstva.

Kako čovjek mora da bude odjeven kada kontaktira sa bićima iz duhovnog svijeta? Postoji li tu nekakvo pravilo, nekakav bonton?

- Prije svega, najvažnije je da bude otmjen. Mora da bude uređan, čist, raspoložen, namirisano, odmoran, strog, pravedan(...), onakav kakav može da ulijeva iskreno strahopoštovanje i postiže autoritet. Mora da djeluje veoma odlučno i nepokolebljivo, mora da bude psihički izuzetno snažan, dobro koncentriran i da je spreman na svakojaka iznenađenja.

U našem je narodu, kako Vam je poznato, uvriježeno vjerovanje da postoje vile i vilenjaci, vještice i vukodlaci, more i prikaze... Da li oni imaju ikakve veze sa džinima ili je riječ o

pukom praznovjerju?

- Ja bih odgovorio ovako: svi ti likovi iz narodnog vjerovanja, kao i mnogi drugi o kojima, takođe, govori narodno stvaralaštvo - narodne pjesme, narodna kazivanja, bajalice... - nisu ništa drugo do vizije, koje tokom mučnog života doživljavaju izvjesni duševni bolesnici. Drugim riječima, to su bića koja se pojavljuju samo njima. Dakako, ta duhovna bića mogu da dobiju različita obličja, tako da nekada izgledaju kao vile ili vilenjaci, ponekad kao utvare ili vukodlaci, itd. Grčko-rimski panteon prepun je upravo takvih likova. Sve su to likovi iz duhovnog svijeta. Znači li to da osoba čiste i neopsjednute psihe nije u stanju doživjeti "susret" sa tim i takvim duhovnim bićima?

- Da, to znači upravo to. Ukoliko čovjek na neki način nije nečist, ukoliko ne prolazi pore ili preko mjesta gdje se redovito okupljaju džini, ukoliko se ne kreće u kriznom periodu dana ili noći i ako iskreno drži do vjerskog kodeksa, on odista nema prilike da se sretne sa nekim stvorenjem iz duhovnog svijeta. Urotljive oči?! Da li urotljive oči imaju ikakve veze sa opakim džinima?

- Prvo da pokušam odgovoriti šta bi to trebalo da bude - urotljivo oko. To je oko osobe koja u svom tijelu posjeduje nekog džina negativca. Prozor u svijet tog zlog i pakosnog negativca bukvalno jesu ljudske oči. Poznato je da su sviiskusni ljekari, posebice ljekari i iscjelitelji iz daleke prošlosti, prilikom pregleda pacijenta posebnu pažnju poklanjali analizi očiju i šaka - dlanova, prstiju, noktiju... U islamskoj kulturi, čak i prilikom liječničkih pregleda, nije nikada bilo dozvoljeno obnaživanje žene, ali zato nije bilo ni potrebe, jer se analiza zdravstvenog stanja svake osobe sasvim lijepo može učiniti i putem detaljnog pregleda njegovih očiju i ruku. Oči su, dakle, položaj odakle džini negativci vrše opasne udare na druge osobe, pogotovo na labilne osobe i tek rođenu djecu ili djecu u prvim godinama života.

Da li ti zli džini vrše samo negativan uticaj ili pak kroz oči neke osobe opsjedaju neku drugu osobu?

- Najčešće oni samo vrše udar. Ali, taj udar se ponekad manifestira veoma dramatičnim stanjem, koje ima karakteristike stresa, šoka ili teškog psihičkog oboljenja. Međutim, sve zavisi kroz čije se oči vrši taj udar. Ako se to dešava kroz oči osobe koja na duši ima ubistvo nekoga nevinoga čovjeka ili nekakav drugi teški zločin, u tom slučaju, njegov pogled može da bude, vrlo jak, tako da može nanijeti veliku štetu psihi jednog tek rođenog djeteta. Snaga urotljivih očiju, dakle, moglo bi se reći najviše zavisi od osobe kroz čije oči džini vrše negativan uticaj!... Negativni efekti urotljivih očiju u narodu se, kažu, najčešće anuliraju saljevanjem strave. Šta je, zapravo, saljevanje strave i o kakvoj je tajnoj vještini riječ?

- Saljevanje strave bi trebalo da znači bukvalno bombardiranje onoga duhovnoga bića što se nalazi u ljudskom tijelu i vrši negativan uticaj na kompletan organizam.

Zato se i koristi olovo?

- Upravo tako. Kako se god raspane taljeno olovo prilikom dodira s vodom, tako se rasprsne onaj duhovni negativac što je opsjeo tijelo bolesnika.

Poznato je da se prilikom tog fascinantnog ceremonijala oblici olova u vodi posebno analiziraju. Zašto? Šta ti oblici treba da znače ili predstavljaju?

- Sasvim je sigurno da olovni oblici predstavljaju likove (ili jedan jedini lik) onih negativaca što su izvršili udar i ovladali nečijim tijelom. Ako pažljivo analizirate te oblike, a to se nakon saljevanja strave uvijek radi, naćićete vrlo neobične sličnosti s likovima duhovnih bića iz pakla.

Znači li saljevanje strave definitivno oslobađanje od džinskog udara?

- Zavisno od toga koliko se olova raspadne u vodi. Ukoliko se olovo razleti na bezbroj komadića, to znači da je džin rasturen. On više nema kičme, ne može se više nikada sastaviti, on je za sva vremena - razvaljen. Uništen! Likvidiran!

To je strašna kazna?

- Tako je. Zbog toga osoba koje se bave salijevanjem strave moraju biti veoma čiste i krajnje moralne osobe, kako bi se tim poslom bavile i - ostale zdrave. Najčešće se događa da, na kraju, i one budu opsjednute duhovnim negativcima. Ali, to je rizik koji sa sobom nosi taj posao.

U povijesti ljudskog roda na planeti Zemlji cvjetale su različite civilizacije. Za sve njih je zajedničko da su posjedovale tajna učenja i da su vjerovale u postojanje duhovnog svijeta. Pa ipak, začudo, sve su doživjele kraj, raspad i propast. Zašto se to dogodilo? Da li to ima ikakve veze sa destruktivnim uticajem bića iz duhovnog svijeta?

- Ja imam vrlo jednostavan odgovor: **Sve što je na Zemlji, prolazno je i ništavno. Jedino ostaje lice tvoga Gospodara, Veličanstvenog i Plemenitog** (Kur'an, 55: 26-27), kao što se kaže u kur'anskoj suri **Rama**... To je pravilo koje od postanka čovjeka do danas nikada nije prekršeno niti će biti.

Šta je mora i koliko ona ima veze sa džinskim svijetom?

- Mora?! Noćna mora?! Dakako, i ona je vezana za negativno djelovanje bića iz duhovnog svijeta, ukoliko, naravno, nije riječ o uobičajenim poremećajima u čovjekovom snu, koja izazivaju prevelike količine konzumirane hrane ili alkohola. Dakle, ukoliko nije razlog čisto medicinski - pun želudac, teška hrana, trovanje alkoholom(...) - onda je sigurno uzrokovana djelovanjem negativnih bića iz duhovnoga svijeta. Najčešće se zna desiti

da je mora znak, nazovimo silovanja ili ataka nekoga iz duhovnoga svijeta na osobu koja je podložna napadima za vrijeme sna, odnosno za vrijeme spavanja. Često se zna dogoditi da ljudi u polusnu čak i vide lik tog napasnika, vide ga u njegovoj prirodnoj veličini i on, po pravilu, liči na nekakvog čovjeka...

O takozvanim kućama duhova. snimljeni su brojni filmovi, nacrtani stripovi, objavljene priče i romani. Šta, zapravo, predstavljaju kuće duhova? Da li odista postoje?

- Postoje njihove kolonije. To su mjesta gdje se duhovna bića rado okupljaju, nešto kao njihovo redovno sastajalište. Ukoliko, recimo, kontaktiraju s nekim ko je crnomagijaš, onda se uobičajaju tu da se sastaju, okupljaju i dogovaraju o za njih bitnim stvarima. Takvo mjesto, s vremenom, postaje moglo bi se reći dio njihove navike i smatraju ga svojim.

Na nekim takvim mjestima izgleda da pod određenim uvjetima doživljavaju i nekakav vid djelomične materijalizacije. Tako je bilo slučajeva da su i fotoaparatom i filmskim kamerama snimljene nekakve neobične, prozirne, fluidne siluete, koje je bilo teško proglasiti fotografskim ili filmskim trikovima?

- Vrlo moguće. Pročitao sam u orijentalnoj literaturi da džini mogu doživjeti i stopostotnu materijalizaciju, mogu uzeti obličje čovjeka i mogu i mogu da kontaktiraju s drugim osobama, a da se to uopće ne da primijetiti. U svojoj praksi, ja nisam iskusio nikakav takav slučaj, bar koliko je meni poznato. Međutim, doživio sam susrete sa džinima, koji su samo djelomično bili materijalizirani. To su bila bića formirana od nečega što je nalik na maglu, nalik na optičku opsjenu, slično sjenki koja se nesmetano kreće kroz prazan prostor ili kroz materiju.

Ponekad te sjene znale su da budu nespretni nezgrapni, pa su krećući se, oko sebe, rušile lakše predmete ili proizvodile određene šumove.

Čime se hrane duševna bića? Da li jedu? Da li piju? Kako to uopće izgleda?

- Jedu i piju ono što jedu i što piju ljudi. U hadisu je spomenuto da se hrane kostima i ostacima hrane koja ostane iza ljudi. No, pozitivni džini imaju izvjestan svoj eliksir i imaju svoju, duhovnu hranu. Dakle, postoji i hrana koja odgovara svim karakteristikama njihovog duhovnog svijeta, ali, zasigurno, postoje i oni koji jedu ljudsku hranu - rižu, meso, kruh, kosti...

Na kraju, jesmo li u ovih tristo pitanja i tristo odgovora rekli sve o duhovnom svijetu i bićima koja ga nastanjuju?

- Rekli smo dovoljno. O duhovnom svijetu i njegovim stanovnicima nemoguće je reći sve!

KAKO NADVLADATI SIHR

+ *Zašto je Kur'an najbolji lijek protiv duhovnih napasnika i sihra + Kako se odvija liječenje kur'anskim molitvama? + Kako izgleda iscjeliteljska seansa? + Koje se bolesti uspješno liječe duhovnim iscjeljivanjem? + Šta su kairski egzorcisti*

radili u Kaknju? + Kako prepoznati obsihrovanu osobu? + Na koji način je moguće samoizliječenje? + Kako su se naši preci čuvali od sihra i ograme?

Kur'an je - u tome se slažu svi islamski egzorcisti i stari autori - najbolji lijek protiv džina i sihra.

“U Kur'anu Mi objavljujemo ono što lijek je i milost vjernicima, a nevjernicima Kur'an samo propast povećava”
(El-Isra', 82)

Ili:

“O ljudi, došlo vam je od Gospodara vašeg pouka i lijek za ono što je u grudima, i prava staza, i milost vjernicima”
(Junus, 57)

Ili:

“Reci: On je vjernicima uputa i lijek. A oni koji neće da vjeruju i gluhi su i slijepi!” (Fussilet, 44)

Kur'an je osnova i temelj duhovne medicine islamskoga svijeta u čije pozitivne efekte istinski vjernik nikada ne sumnja. I dok oficijelna (tjelesna) medicina traga za liječenjem i čuvanjem zdravlja čovjeka, nastojeći da ga učini zdravim i srećnim u (ovozemaljskom) životu, pri tome ne ulazeći u suptilna pitanja: života u kaburu, proživljenja, sakupljanja, hisaba (računa), kazne, dženneta (raja), džehenema (pakla), vatre i sličnog, duhovna medicina traga za podjednakim usrećenjem čovjeka na ovom, ali i na drugom svijetu, na ahiretu, ne praveći pri tome nikakvu razliku. I dalje, dok se oficijelna medicina bazira na liječenju pomoću određenih supstanci - kapsula, pilula, sirupa, antibiotika, injekcija, kemijskih supstanci i sl. - duhovna medicina liječi Kur'anom, kur'anskim dovama i raznim vrstama ibadeta.

Naravno, razlike su i u samom temeljnom pristupu: zvanična medicina je zasnovana na materijalističkom pogledu na svijet, a duhovna, kako joj i samo ime kaže, na onome što je duhovno, što je nevidljivo i što se podrazumjeva pod najširem značenju riječi - **gajb**.

- Kada se otvori Kur'an - kaže moj sagovornik hafiz Esad M. Amin - odmah poslije **Fatihe**, među prvim ajetima **El Bekare**, nalazi se i ajet u kome se kaže: **Oni koji vjeruju u gajb: ovo je knjiga u koju nema sumnje, ona je uputa onima koji su bogobožni, onima koji vjeruju u gajb, u ono što je nepoznato.**

Važnost vjerovanja u gajb je tolika da je u Kur'anu navedena iza prve sure i u prvim ajetima El Bekare, a to nikako nije slučajno. Šta sve spada u svijet gajba?

- U svijet gajba, u glavnom bi spadala bića koja nisu vidljiva. Od arapske riječi **gabe jeribu**, što znači **biti otsutan**, gajb - onaj koji je nestao i koji je nevidljiv. To je, dakle, vjerovanje u svijet koji se ne vidi, ali koji postoji i koji je prisutan. Svijet

gajba bismo podijelili na svijet meleka i svijet drugih duhovnih bića, koji se nazivaju općim izrazom - džini. Svijet meleka, kako sam ranije rekao, je svijet izvjesnih Allahovih kreatura, koje su tako programirane da čovjeku ne mogu praviti i nanositi zlo, dok je, nasuprot melekima, stvoren i jedan drugi i sasvim drukčiji svijet, svijet džina, koji je najrazličitijih vjerskih opredjeljenja. U tom svijetu postoje pripadnici svih vjera, čak i najrazličitijih sekti izopačenih mističnih uvjerenja i grupa.

Da li Kur'an govori o veličini duhovnog svijeta i da li pominje sve opasnosti, koje mu prijete od bića iz tog svijeta?

- Jedan od stavova o stvaranju samih džina jeste da su oni stvoreni od izvjesne ljubičasto-plave supstance plamena, kao kada biste vidjeli plamen plina ili eventualno gorenja svijeće, onaj srednji dio. To se desilo, kako smo već rekli, mnogo prije stvaranja prvoga čovjeka, a čovjek je stvoren od zemlje u vrijeme kada je zemlja bila u hladnom stanju. Među džinima, naravno, ima onih koji su prihvatili islam. Međutim, ima i onih koji su i dan-danas kjaferi. Pod samim pojmom "kjafer", ne podrazumjeva se da je riječ isključivo o nevjernicima. Znamo da je Iblis, odnosno Sotona, direktno s Allahom razgovarao i on nije nevjernik; on je - kako smo ranije rekli - nezadovoljnik kome je stalo da zavodi Božije robove i da ih okreće protiv samog Boga, kako bi on sam postao ono što je Bog. Možda treba potsjetiti da riječ **kjafir** vodi porijeklo od riječi **kefere**, koja ne znači **ne vjerovati**, nego znači - **poricati, biti nezadovoljan!** I oni koje mi danas nazivamo kjaferima nisu **nevjernici**, nego su **nezadovoljnici!** Oblik Iblisovog nevjerovanja nije takve prirode da on negira Božije postojanje, nego njegovo nezadovoljstvo proističe ulogom, koja mu je određena i data. On je, dakle, na izvjestan način, zavidnik i on bi, po svaku cijenu, htio da bude Bog, da bude Stvoritelj i da bude predmet obožavanja. Htio bi da se njemu prinose kurban i da čini dostojnu konkurenciju samome Stvoritelju!

I upravo kroz prizmu Iblisova ponašanja, možemo donekle shvatiti kakva izgleda priroda onih koji u velikom broju napučuju duhovni svijet i koji, uz pomoć sihirbaza ili bez njih, stalno ugražavaju ljudsko zdravlje i ljudski rod.

I upravo zato što jesu takvi - nezadovoljnici, zavidnici, nevjernici, prevrtljivci, lažljivci, zli...- Kur'an i jeste istinska lijek i zaštita od njihovih perfidnih napada.